

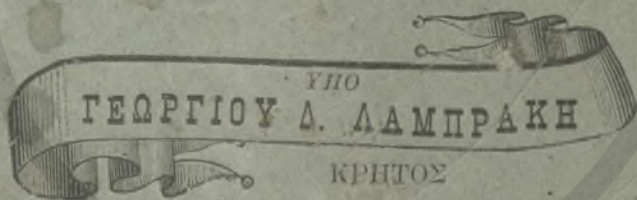
ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

ΚΑΙ

ΒΕΒΗΟΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

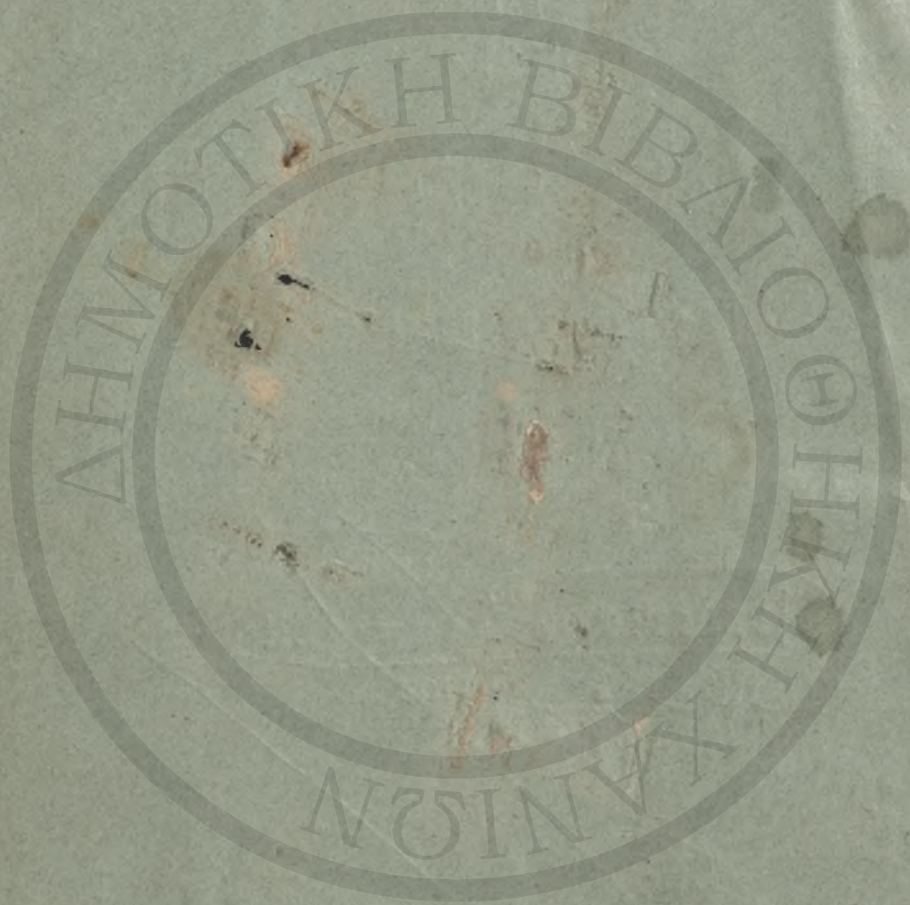
ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΩΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΗ

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ « ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ »

1908

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

ΚΑΙ

ΘΕΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΩΣ ΑΠΟΔΕΙΞΝΥΣΑ

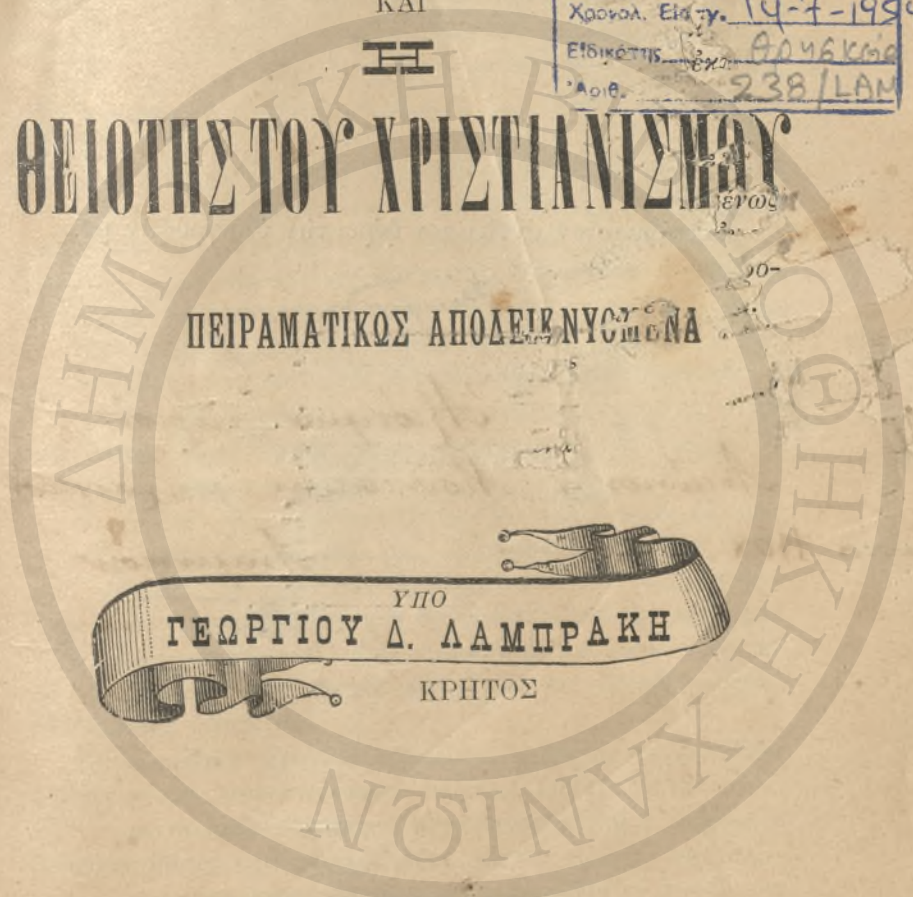
ΥΠΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΛΑΜΠΡΑΚΗ
ΚΡΗΤΟΣ

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ»

1908

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΒΕΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Αρ. βιβλ. 1036α'
Χρονολ. Εισγ. 14-7-1954
Ειδικοτήτις Αρ. 238/LAM
Αριθ.

238
1 AM

Τὴν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν μου

Πατριάρχης

Ἀξιοτάτων ἁγίων

Ἀρχιεπίσκοπος Ἁγίου Πνεύματος Μητροπολίτης

Ἰαννῶν 1908

Ἀνάμνησις

Πατριάρχης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς διεξάγεται ἄπαντος πάλη περὶ ἐπικρατήσεως μεταξὺν δικαίου καὶ ἀδίκου συμβολιζομένη εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ Καῖν καὶ τοῦ Ἄβελ, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι σηματοφόροι καὶ ἐκπρόσωποι τῶν δύο τούτων μεγάλων καὶ ἄκρως ἀντιθέτων Ἀρχῶν.

Ἐἴτε νόμος καὶ ἀνθαιρεσία, εἴτε δικαιοσύνη καὶ ἀδικία κληθῶσιν αὐταί, ἢ μὲν εἶναι δύναμις θετική καὶ ἐπομένως παραγωγὸς ἔχουσα βάσιν τὸν ὄρισμόν καὶ τὸ μέτρον ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, ἢ δὲ τοῦναντίον ἀρνητική καὶ συνεπῶς φθοροποιὸς μὴ ἔχουσα σιάθημην οὔτε διάκρισιν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ.

Ὑπὸ τὰς θεμελιώδεις ταύτας ἀντιθέτους ἀρχὰς διεξάγεται ὁ ἀγὼν θρησκευτικὸς ἢ πολιτικὸς, ἐπιστημονικὸς ἢ κοινωνικὸς, διαιρουμένης οὕτω τῆς ἀνθρωπότητος εἰς ἀντίθετα στρατόπεδα ἀπαύστως συγκρουόμενα καὶ ἀμοιβαίως ἐκ πλάνης καταστρεφόμενα.

Ὁ ἰσχυρὸς τῆς σήμερον ἀτομικῶς ἢ ἐθνικῶς ἐπικρατῶν τοῦ ἀσθενεστεροῦ διὰ τῆς ἀνθαιρεσίας, ἀντιμετρᾶται τὴν ἐπαύριον διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ὑπὸ τοῦ ἰσχυροτέρου του, ὅστις ἐπίσης σύντομα ἢ ἀργὰ θὰ πληρώσῃ τὰς συνεπείας τοῦ μέτρου του, διότι ἀμεταβλήτως οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ θνητὸς δύναται νὰ εἶναι πάντοτε ἰσχυρὸς, κατὰ τὴν ἀψευδῆ Ἱστορίαν.

Ἐνὸς αἰῶνος ἐθνικοὶ κόποι καὶ χιλιάδες ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐκ τῶν ἐπιλέκτων ἐκάστου ἔθνους ἀπόλλυνται εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐμπολέμου συγκρούσεως καὶ ἡ βάρβαρος ἀνθρωποθυσία ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ πολιτισμοῦ φέρουσα τὴν ἐρήμωσιν καὶ πληροῦσα τὸ πρόσωπον τῆς γῆς στεναγμῶν καὶ πένθους.

Δύναται νὰ ὑπάρξῃ δεινότερα ταύτης συμφορὰ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ προσπαθῇ ἀφ' ἐνὸς ν' ἀνακαλύψῃ τὰ

θεραπευτικά μέσα τῆς φθίσεως καὶ τοῦ καρκίνου, καὶ ἀπαλλάξῃ τῆς μάστιγος ταύτης τοὺς πάσχοντας, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ὀδηγῇ καθ' ἑκάστην εἰς τὰ σφαγεῖα τοὺς ἰσχυροτέρους βραχίονάς της, ὡς ἐὰν μὴ ἀποτελῇ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη μίαν οἰκογένειαν ;

Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι πρὸς κατάκτησιν σποδοῦ; Ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἡ λογικὴ δύναμις καὶ ἐξουσία ἐπὶ τοῦ πυρός καὶ τοῦ σιδήρου διὰ νὰ στρέφῃ ταύτην καθ' ἑαυτοῦ, ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν χειρῶν του ἔλαβε τοιαύτην ἐξουσίαν καὶ καταχρῶμενος ὑφίσταται δικαίως τὴν τιμωρίαν τῆς παρανομίας του;

Παντὸς λαοῦ καὶ ἔθνους ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ εὐημερία του ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μέτρον τῆς δικαιοσύνης του, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλὲς θεμέλιον τῆς εἰρήνης, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀποστάσιδα τοῦ νόμου ἀδαιρεσίαν, ἥτις καταπνίγουσα τὸ δίκαιον ὑπονομεῖ τὴν εἰρήνην ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τοῖς λαοῖς θεμελιούσα πάντοτε ἐπὶ ἡφαιστείου μυκωμένου καὶ συνεχῶς ἐκρηγνυμένου.

Ἐυκόλως ἐννοεῖται ὅτι ἐκ τῆς θελήσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοιοῦτου ὀλεθρίου σάρακος.

Ὅπως ὁ νόμος ἐν ἐκάστη πολιτείᾳ κανονίζει τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις τῶν ἀτόμων καὶ ἐξασφαλίζει τὰ συμφέροντα ἐνὸς ἐκάστου καὶ τὴν εἰρηρικὴν ζωὴν, οὕτω καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἐθνῶν ὅλων δύναται νὰ κανονισθῶσι καὶ ἐξασφαλισθῶσι διὰ νόμων εἰρηρικῶς.

Ἡ ἄπαντος πρόοδος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἶναι προειδοποίησις ὅτι ἡ μήτηρ τῶν ἐπιστημῶν λογικὴ θὰ θριαμβεύσῃ ἐπὶ τέλους καὶ οἱ λαοὶ ἅπαντες ἠδελφωμένοι θὰ χαιρετίσωσι μετ' εὐλιχρείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὴν νίκην τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὄλης.

Οἱ πολέμοι τῆς ἀληθείας διαβλέπουσι τὴν καταδίκην τῶν ψευδῶν συστημάτων των ἐν τῇ προόδῳ τῆς ἐπιστήμης καὶ διὰ ν' ἀνακόψωσι τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου ἀποδί-

δουν εἰς τὴν ἐπιστήμην τὰς ψευδεῖς θεωρίας τῶν βεβαι-
οῦντες ὅτι ἀντιμάχεται πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἀλήθειαν
τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑποχωρεῖ, διότι
φέρει ἔμφυτον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μανθάνειν.

Τὸ ἔδαφος δοκιμάζεται ἀπάνστως καὶ παντοιοτρόπως,
πᾶσα δὲ τοιαύτη δοκιμαστικὴ ἀπόπειρα περιβάλλεται ἐπι-
στημονικὴν χροιάν, ἵνα διὰ τῆς πλάνης ἐγκατασταθῇ.

Ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ ρευστοποιεῖται σήμερον διὰ τὰ ἐ-
ξαत्मισθῆ αἴριον. Πνευματισταὶ νέου εἴδους ἐμφανίζονται
βεβαιοῦντες ὅτι ἐπικοινωνοῦσι μετὰ τῶν πνευμάτων, βοη-
θεῖα τῶν προνομιούχων μεσαζόντων προσώπων (medium)
καὶ προλέγονται τὰ μέλλοντα γίνεσθαι, ὥστε τοῦ λοιποῦ οὐ-
δὲν ἔθνος βέβαια δύναται νὰ ἔχη ἀπόρρητα, διότι τὰ πνεύ-
ματα ἀκωλύτως εἰσέρχονται πανταχοῦ, οὐδ' εἶναι πλέον ἀνάγ-
κη νὰ ἐρευνᾷ ἢ ἐπιστήμη πρὸς ἀνακάλυψιν ἐπιθυμητῶν
ἀλλ' ἀγνώστων θεραπευτικῶν μέσων, κεκοιμημένων θησαυ-
ρῶν καὶ παντός ἄλλον ἐπιθυμητοῦ πράγματος, ἀφοῦ εἶναι
εὐκόλον καὶ ἀσφαλὲς νὰ ληφθῇ πᾶσα τοιαύτη πληροφο-
ρία ἀπὸ τὰ πνεύματα, ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὴν διάθεσιν
τῶν προνομιούχων μεσαζόντων καὶ θὰ προθυμοποιηθῶσι
μάλιστα ἐκ φιλανθρωπίας, ὡς πνεύματα ἀγαθοεργὰ, νὰ
φανῶσι πρακτικῶς ὠφέλιμα διὰ τῶν τοιούτων εὐεργετικῶν
ἀποκαλύψεων.

Τὸ ὑλιστικὸν δόγμα μετὰ σοβρότητος καὶ ἐν ὀνόματι
τῆς ἐπιστήμης ὑποστηρίζει τὴν κτηνώδη καταγωγὴν τοῦ
ἀνθρώπου καὶ τὴν αὐτόματον γένεσιν καὶ οἱ ὀπαδοὶ του, ὡς
μαῖαι λιπόθυμοι, παραμονεύουσιν ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων νὰ
συλλάβωσι τὴν ὕλην γεννώσαν τὴν ζωὴν, ἀλλὰ τὸ τερπνὸν
ὄνειρόν των μένει πάντοτε ὄνειρον, καὶ τὸ αὐθαίρετον σύ-
στημά των κατατρώγεται ὑπὸ τῆς σήψεως. Προτάσσοντες
τὴν ἐπιστήμην ὁμολογοῦσιν ἐκόντες ἄκοντες τὴν ἀξίαν αὐ-
τῆς, ἔπειτα ποιοῦσι τὸν ἀνάγνωρον συνιστῶντες εἰς τὴν
ἀνθρωπότητα τὴν μοιρολατρείαν, ὅτι ἐκ τῆς τύχης ἐξαρτά-
ται ἢ ὑπαρξίς τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὸ μέλλον ὅτι τὰ πάν-

τα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς τύχης, καὶ ὅτι τάξις καὶ σκοπιμότης δὲν ἀποκαλύπτεται ἐν τῇ δημιουργίᾳ καὶ ζητοῦσι νὰ φέρωσι τὴν ἰσοπέδωσιν διὰ τῆς λατρευτῆς τῶν ὕλης.

Τὸ ἡμῖν τῆς ζωῆς του ἐξοδεύει πᾶς ἄνθρωπος πρὸς ἐκμάθησιν μιᾶς ἐπιστήμης εἰδικῆς, καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἤλπισε καὶ ἐλπίζει ὅτι διὰ τῆς ἐπιστήμης θὰ ἀπαλλαγῇ τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ προλήψεων, καὶ οἱ αὐτόκλητοι διερμηνεῖς τῆς διδασκουσιν ἀντ' αὐτῆς τὴν μοιρολατρείαν. Ἄν ἔχῃς τύχην, θὰ γίνῃς ἐπιστήμων καὶ τεχνίτης ἀκόπως· Ρίφθητι εἰς τὴν πυρὰν καὶ τὰ δηλητήρια καὶ ἐκ τῆς τύχης ἐξααρτᾶται νὰ ζήσης καὶ οὕτω θέλησις τοῦ ἀνθρώπου καὶ προσπάθεια καὶ διάκρισις διὰ τῆς γνώσεως (τὸ ἐπίστασθαι) παριστάνονται περιττὰ ἀπὸ τὸ περιβόητον ὑλιστικὸν δόγμα τοῦ ὄπολου ἢ σημαία φέρει τὴν μεγάλην ἐπιγραφὴν ὅτι «Πᾶσα πρότασις μὴ ἀποδεικνυμένη πειραματικῶς ἀπορρίπτεται.» Ἐπίστευσαν οἱ ὄπαδοὶ του ὅτι ὁ πνευματικὸς κόσμος δὲν ὑπόκειται εἰς ψηλκφητὰς ἀποδείξεις καὶ ὅτι διὰ τοῦ τοιούτου ἀποκλεισμοῦ θὰ θριαμβεύσωσι κατὰ τῆς ἀληθείας παριστάμενοι ὡς τηρηταὶ τῆς πειραματικῆς μεθόδου, ἀλλὰ ματαίως κοπιᾶζουσι λακτιζόντες πρὸς κέντρα.

Ἡ φθοροποιὸς ἀνθαιρεσία ἢ μηδὲν παράγουσα καὶ τὰ πάντα ἐρημοῦσα εἶναι καταδικασμένη ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδιότητός της εἰς χρεωκοπίαν, ὅφ' οἰανδήποτε μορφήν καὶ ἂν ἐμφανίζεται

Λαμβάνει τὸ προσωπεῖον τῆς ἐπιστήμης διαβάλλουσα ἢ νόθος τὴν γνησίαν ὡς ἐχθρὰν τῆς ἀληθείας καὶ θέτουσα εἰς ἀμφισβήτησιν τὰ ὑψιστα ζητήματα, ἅτινα οὐσιαστικῶς ἐνδιαφέρουσι τὴν ἀνθρωπότητα· ἀλλ' ἡ ἀλήθεια, ὡς Θεησκεία ἢ Ἐπιστήμη, εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ καὶ θ' ἀποδείξῃ τὴν θετικὴν δύναμιν καὶ κυριότητά της καὶ εἰς τὸ ἐχθρικὸν ἔδαφος καὶ τάσσουσα τὴν παράνομον πεπλοφόρον πρὸ τῶν καθολικῶν καὶ ἀμεταβλήτων γεγονότων τῶν ἐχόντων ἐφαρμογὴν καθ' οἰονδήποτε τόπον καὶ χρόνον, θὰ ἀπογυμνώσῃ αὐτὴν καὶ θὰ καταγάγῃ τὴν νίκην ἐν

αὐτῷ τῷ ἐχθρικῷ ἀσύλῳ τῆς πειραματικῆς μεθόδου.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ προκειμένου ἔργου, αἱ δὲ παρατιθέμεναι ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ περικοπαὶ ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ περισπουδάστου συγγραμματος τοῦ Γάλλου ἀστρονόμου καὶ συγγραφέως κ. Καμίλλον Φλαμαρίωνος ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ Θεὸς ἐν τῇ Φύσει» μεταπεφρασμένου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τῆς κ. Αἰκατερίνης Ζάρκου.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

[Πᾶν ἀποτέλεσμα προέχεται ἐξ ἐνεργείας. — Ἡ ἐνέργεια εἶναι δύναμις ζωϊκῆ. — Ἐνέργεια ἀπόλυτος, μὴ ἐξηρητημένη ἐκ ζωῆ καὶ ὄντος, δὲν ὑπάρχει. — Πλάνη τῶν ἀποδιδόντων αὐτοδυναμίαν εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν ὄλην ἐξελεγχόμενας ἀδυνάτους νὰ φέρωσιν ἀποτέλεσμα. — Ἄπαντα τὰ ζωϊκὰ ὄντα εἶνε καθ' ἑκάστον αὐτενεργῆ (αὐτοδύναμα) καὶ συνεπῶς αἴτια ἀποτελεσματικά. — Ἀποκάλυψις τοῦ πρώτου καὶ ἀθανάτου κινουμένου αἰτίου].

« Ἡ ἡμέρα διαδέχεται τὴν ἡμέραν καὶ ἡ νύξ τὴν νύκτα καὶ ὁ κόσμος ἔστηκεν ἐξ ἑαυτοῦ » ἀναφέρει ἐν προοιμίῳ τὸ ὑλιστικὸν σύγγραμμα « Δύναμις καὶ ὕλη ».

Κατὰ τῆς ἐπιπλάστου ταύτης βάσεως ἀντιτάσσομεν τὰ διαρκῆ γεγονότα, ἅτινα ἀνατρέπουσι τὸν σαθρὸν θεμελίον λίθον καὶ ἀποδείκνύουσι θριαμβευτικῶς τίνι τρόπῳ ἔλαβε καὶ λαμβάνει ὑπαρξίν ὁ κόσμος.

Ἐκεῖ ὅπου χθὲς ὑπῆρχε χῶρος κενός, ἀνεγείρεται ἤδη οἰκοδομή. Ἀρκετοὶ προσωπικοὶ οἰκοδόμοι καὶ ἐργάται εἶναι ἀπησχολημένοι εἰς τὸ ἔργον τῆς οἰκοδομῆς, ἄλλοι μὲν ἔχοντες εἰς τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν ἐζευγμένα ἄλογα ζῶα καὶ μεταφέροντες ἐπὶ τόπου χρήσιμα ὑλικά, ἕτεροι δὲ παρασκευάζοντες τὴν ἀναγκαίαν προσκολλητικὴν μᾶζαν καὶ ἄλλοι τοποθετοῦντες αὐτὴν ἀναμιξ μετὰ λίθων ἐπὶ τῶν προητοιμασμένων θεμελίων.

Ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας ἐπαναλαμβάνεται καθ' ἑκάστην ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἡ αὐτὴ τῶν ἐργατῶν ἐνέργεια καὶ ἡ τοιχοποιία ὁλοὲν προχωρεῖ, παρὰ τὴν ἡμίχτιστον δὲ ταύτην οἰκοδομήν ὑπάρχει ἄλλη μόλις περατωθεῖσα διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, καὶ ἔπονται κατὰ σειρὰν ἄλλαι τοιαῦται ἀποτελοῦσαι τὸν ὅλον συνοικισμὸν ἅπασαι ἀνεγερθεῖσαι καὶ ἀνεγερόμεναι διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνεργητικοῦ τρόπου εἰς πάντα τόπον ἐφ' ὅλου τοῦ

προσώπου τῆς γῆς, τόσον αἱ οἰκοδομαὶ ἔσον καὶ τὰ λοιπὰ καθ' ἕκαστον ἀποτελέσματα μικρὰ τε καὶ μεγάλα ἅπαντα ἀνεξαιρέτως ἀπαιτοῦντα δυναμικὰ αἰτία ἵνα προκύψωσιν. Ἐδῶ ὁ γεωργὸς διὰ τῆς ἀξίνης του ἢ μὲ ἀροστριώντας βόας καλλιιεργεῖ τὸ ἔδαφος καὶ σπείρει. Ἐκεῖ ὁ ἀγγειοπλάστης κατεργάζεται τὴν ὕλην καὶ πλάττει τὰ ἀγγεῖά του, παρ' αὐτοῖς ὁ σιδηρουργὸς σφυρηλατεῖ τὸν πεφυρακτωμένον σιδηρὸν καὶ σχηματίζει δι' αὐτοῦ ἐργαλεῖα χρήσιμα, ἀλλαγοῦ ὁ ναυπηγὸς κατασκευάζει τὸ πλοῖόν του καὶ ἐν γένει ἕκαστος τεχνίτης κατασκευάζει ἐν τεχνικῶν ὄργανον διὰ τῆς ὕλης καὶ δίδει εἰς αὐτὴν τὸ σχῆμα τῆς θελήσεώς του.

Οἰκοδομαὶ καὶ πλοῖα, ἐνδύματα καὶ υποδήματα, καλλιέργειαι καὶ φυτεῖαι, ὁδοστρωσίαι καὶ σιδηρόδρομοι, σκευὴ καὶ ἐργαλεῖα καὶ παντοειδῆ μηχανήματα, ἅτινα ὡς παρήγορα καὶ βοηθητικὰ μέσα χρησιμεύουσι ἢ ἀνθρωπότης καὶ ὁλοῦν ἀνακουφιστικώτερον θεραπεύει τὰς χρεῖας τῆς, εἶναι ἅπαντα ἀνεξαιρέτως ἀποτελέσματα τῆς προσωπικῆς ἐνεργείας του ἀνθρώπου ἀνακαινίζοντος αἰεὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Παρήγορον κανὲν ἐξ αὐτῶν αὐτομάτως ὑπὸ τῆς ὕλης, ἢ τῆς φύσεως ἢ τῆς τύχης ἀπὸ καταβολῆς κόσμου; Οὐδέποτε! Διότι ματαιῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν ποτίζει τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἀπαύστως μὲ τὸν ἰδρωτὰ του, τὰ δὲ ἀνευρισκόμενα εἰς τὰ διάφορα στρώματα τῆς γῆς λείψανα ἐργαλείων καὶ σκευῶν πιστοποιοῦσιν ὅτι καὶ αἱ παρελθούσαι γενεαὶ διὰ τοῦ προσωπικοῦ ἰδρωτός των μετὰ κόπου καὶ μόχθου ἐπορίζοντο τὸν ἄρτον αὐτῶν. Καὶ ἐὰν ἡ βελόνη καὶ ἡ γραφίς δὲν αὐτοσχηματίζονται, ἐὰν πῆλινα ἀγγεῖα δὲν παράγωνται αὐτομάτως, ἀποτολμάται τοιαύτη πρότασις περὶ τῆς ζωῆς; Δύναται τις σφρονῶν, ἀπέναντι τῶν καθολικῶν καὶ ἀμεταβλήτων τούτων γεγονότων τῶν ἐπιβεβαιούντων τὸ «ἐν ἰδρωτί προσωπικῶ πορίζεσθαι τὸν ἄρτον» ἢ θέσει πρότασιν περὶ αὐτομάτου γενέσεως τῆς ζωῆς τῆς κατεχούσης τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς Δημιουργίας, ἐνῶ τοιαύτη πρότασις ἀπολύτως δὲν ἔχει θεῖσιν εὐδ' ἐν τῇ κατωτάτῃ τῆς δημιουργίας βαθμίδι, ἐπὶ τῶν νεκρῶν σχηματισμῶν (σωμάτων);

Χωραί οὐδ' ὡς ἀπλή ὑπόθεσις τοιαύτη πρότασις; Οὐδέποτε· διότι πᾶσα ὑπόθεσις ἀπαιτεῖ ὅπως ὅποτε ἐλαχίστην βᾶσιν γενῶσιν αἰτίαν ὑποθέσεως καὶ ἐπὶ τοῦ μεγίστου.

Ἡ πειραματικὴ μέθοδος τῶν λέξεων μηδενίζεται πρὸ τῶν γεγονότων ἅτινα ἀποδεικνύουσι τὴν πλάνην.

Τὸ πτηνὸν εἶναι αἰτίον, ἢ δὲ φωλεὰ του τὴν ὁποίαν αὐτὸ τοῦτο πλέκει εἶναι ἀποτέλεσμα.

Ὁ μύρμηξ εἶναι αἰτίος, ἢ δὲ ὑπ' αὐτοῦ μεταφορὰ ἐνὸς κόκου σίτου ἀπὸ ἐνὸς σημείου εἰς ἄλλο εἶναι ἀποτέλεσμα.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι αἰτίος, τὸ δὲ οἰκοδόμημα πλοῖον, μηχανήμα ἢ ἐργαλεῖον, ἅτινα κατασκευάζει, εἶναι ἀποτελέσματά του.

Ἐχομεν οὕτως γνωστὰ ὁρατὰ καὶ ψηλαφητὰ αἰτία καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν.

Διὰ τίνος μέσου ἕκαστον τῶν αἰτίων τούτων φέρει τὸ ἀποτέλεσμα;

Διὰ τῆς ἐνεργείας του. Τόσον ὁ ἄνθρωπος ὅσον τὸ πτηνὸν καὶ ὁ μύρμηξ, ἦτοι ἅπαντα τὰ ζωικὰ ὄντα ἀνεξαιρέτως μετακινῶσιν ἐν μέρος ὕλης καὶ φέρουσι τὸ ἀποτέλεσμα.

Τὰ αἰτία ταῦτα εἶναι ζῶντα.

Μετὰ τὸν θάνατον ἐνὸς ἐκάστου αἰτίου παύει καὶ τὸ ἐκ τούτου προερχόμενον ἀποτέλεσμα, ὅπερ οὐδέποτε πρὸ τοῦ αἰτίου του ἢ ἀνευ αὐτοῦ ὑπάρχει. Οὔτε τὸ μικρόβιον, οὔτε ὁ λέων, οὔτε ὁ ἄνθρωπος, ἦτοι μὲ γενικὴν ἔκφρασιν οὐδὲν ζωικὸν ὄν λογικὸν ἢ ἄλογον φέρει ἀποτελέσματα μετὰ θάνατον κατὰ καθολικὴν ἀπόδειξιν πειραματικῶς βεβαιουμένην καὶ γνωστὴν εἰς πάντας.

Τῆς ζωῆς ἀπερχομένης συναπέρχεται καὶ ἡ σύμφυτος αὐτῇ δύναμις, ἢ ἐνέργεια. Ἡ δύναμις ὅθεν εἶναι σύμφυτος εἰς ἕκαστον ζωικὸν ὄν, ὃ δὲ ἀκριβοῦς ὁρισμὸς τῆς ζωῆς ὑπαγορεύεται ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀποδεικτικῶν γεγονότων

Ἡ ζωὴ εἶναι δύναμις ἐνεργητικὴ.

Οἱ ὄροι τοῦ προβλήματος προέκυψαν ἐκ τῆς γενομένης ἐρεύνης καὶ θὰ τοὺς μεταχειρισθῶμεν θετικῶς καὶ ἀρνητικῶς.

Τὸ πλοῖον, ἐκάστη μηχανή, σκευὸς ἢ ἐργαλεῖον εἶναι ὕλικά

πράγματα εἰς τὰ ὅποια ὁ κατασκευαστὴς τῶν ἀνθρώπων ἔδωκε καὶ δίδει διάφορα σχήματα κατὰ τὴν θέλησίν του. Τίθεται ἔθεν τὸ πρόβλημα κατὰ τὸν ἐνδοδεξιγμένον ἀλάνθαστον μαθηματικὸν τρόπον.

Ζῶν ὁρατὸν αἷτιον ἐπὶ τῆς μικροσκοπικῆς γῆς δίδει εἰς ἓν μέρος τῆς ὕλης σχήματα διάφορα.

Τίς ἔδωκε καὶ δίδει τὰ σχήματα εἰς τὴν ὅλην ὕλην ἐπὶ τοῦ Σύμπαντος; Αἷτιον ζῶν, ἀόρατον, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων του.

Τὸ ὁρατὸν αἷτιον (ὁ ἀνθρώπος) ἐνεργεῖ ἐφ' ὅσον ζῆ.

Τὸ αἰεὶ ἐνεργοῦν αἷτιον καὶ αἰεὶ ζῆ, ἦτοι εἶναι ἀθάνατον.

Τοῦτο αὐτὸ βεβαιοῖ καὶ ἡ Γραφὴ περὶ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ Φῶς (Ζωὴ ἀθάνατος καὶ δύναμις ὁ Θεός)

Ἰδοὺ καὶ οἱ ἀρνητικοὶ ὄροι ὑπὸ δοκιμῆν.

Ἡ φύσις, ἡ ὕλη καὶ ἡ τύχη δὲν ἔδωκαν οὔτε δίδουν ὑπαρξιν εἰς ὕλικὰ σώματα, δὲν σχηματίζουν οὔδε πῆλινα ἀγγεῖα ἐπὶ τῆς μικροσκοπικῆς γῆς. Ἐπὶ τοῦ Σύμπαντος εἰς τὴν ὅλην ὕλην ἔδωκαν ἢ δίδουν ὑπαρξιν εἰς ὕλικούς σχηματισμούς (σώματα) αἱ φαντασιώδεις αὐταὶ δυνάμεις; Ἀπείρως ὄχι! Ὅταν ἡ βᾶσις εἶναι ἀρνητικὴ ἐπὶ τοῦ μέρους, ἐπὶ τοῦ ὅλου θὰ εἶναι ὑπερθετικῶς ἀρνητικὴ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ

(Ὁ ἀνθρώπος γεννᾶται εἰς τὸν κόσμον ἀγνοῶν τὰ πάντα. Ἡ ὑπεροχὴ του δὲν ἐγκεῖται εἰς τὸ σῶμα ἀλλ' εἰς τὸ πνεῦμά του, ὅπερ κτῖται τὴν γνώσιν Ἐπιστήμης καὶ τέχνης καὶ ὑπόκειται εἰς προοδευτικὴν τελειότητα. — Καταπληκτικὴ ἀπόδειξις τῆς πνευματικότητος τοῦ ἀνθρώπου. — Ἰσχύς τοῦ πνευματικοῦ ἐμβολιασμοῦ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου ὡς ἡ τοῦ ὕλικου ἐπὶ τοῦ ὁμοίου κατ' ἀόγγυτον ἀδοτηρὰν τάξιν. — Τὸ ἰσχυρότερον ἐπιδορᾷ ἐπὶ τοῦ ἀσθενετέρου, ἦτοι ὁ κατέχων μεταδίδει εἰς τὸν ἀποροῦντα καὶ ἀδοτηρῶς ὅτι κατέχει ὠφέλιμον ἢ βλαβερόν, ἀποδεικνυμένων τῶν χαρακτηριστικῶν ιδιοτήτων τοῦ μεταδότου. — Νικηφόρος ἀπόδειξις τῆς προελεύσεως τῆς ὁρατῆς ἐπιγείου ζωῆς ὑπὸ τῆς ἀπειροδυνάμου ἀοράτου αὐτοζωῆς. — Ἡ πνευματικὴ τοῦ ἀνθρώπου τριουπόστατος δύναμις ἀποδεικνύουσα θριαμβευτικῶς τὸν μεταδότην τῆς τριουπόστατου Πνευματικῶν Θεόν.)

Έχομεν ἤδη βάσιν ἀσφαλῆ ἐκ τῶν προεκτεθέντων καὶ προχωροῦμεν πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς αἰτίας τῆς οὐσιαστικῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐκ τοῦ ἀνθρώπου προερχομένων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν προερχομένων ἐκ τοῦ ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀλόγων ζώων θεωρουμένου τελειοτέρου τοιούτου.

Ὁ μὲν ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἀγνοῶν τὰ πάντα μὲ σώμα λεπτοφυές, καὶ δεῖται προφυλάξεων καὶ περιποιήσεων ἐπὶ πολὺ, τούναντίον δὲ τὰ πλεῖστα τῶν ζώων εἶναι παχύδερμα μὲ προστατευτικὸν τρίχωμα καὶ πτέρωμα καὶ ἔχουσιν ἐπιτηδειότητά τινα ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των. Καὶ ὁ μὲν ἀσθενὴς τὸ σῶμα ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς πρόοδον καὶ ἡλικιούμενος τερατουργεῖ, τὸ δὲ ἄλογον ζῶον καὶ τὸ θεωρούμενον ἀνώτερον μεταξὺ τῶν ἄλλων τοιούτων παρά τὴν σωματικὴν ὑπεροχὴν του εἶναι ἀνεπίδεκτον μαθησεως συνειδητῆς καὶ ἡ ἐπιτηδειότης του εἶναι στάσιμος ὡς ὀρμέμφυτος.

Ἡ ὑπεροχὴ ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔγκειται εἰς τὸ σῶμά του, ἀλλ' εἰς τὸ πνεῦμά του, τὰ δὲ γεγονότα αὐστηρῶς ἐξεταζόμενα θὰ παράσχωσι τὰς ἐναργεῖς περὶ τούτου ἀποδείξεις.

Τὶ θὰ συνέβαινεν, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἐγενᾶτο μὲ ἡλικίαν, μὲ ἐπιθυμίας ἀνεπτυγμένης, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ἐστὶ πῦρ καὶ ὕδωρ, ὠφέλιμον ἢ βλαβερόν;

Καθ' ὑπερτάτην Σοφίαν ἐμφανίζεται ἐν βρεφικῇ καταστάσει ἐξοικειούμενος βαθμηδὸν πρὸς πρόσωπα καὶ πράγματα, πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ζωῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἔνθα προώριστα νὰ ὀράσῃ.

Γονεῖς καὶ διδάσκαλοι καθ' ἐκάστην καὶ βαθμηδὸν ὑποδεικνύουσιν εἰς αὐτὸν τοὺς εἰδικoὺς τρόπους ἐνεργείας δι' ὧν νὰ ζητῆ καὶ λαμβάνῃ τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα, διότι τὰ στοιχεῖα καὶ ὄργανα ἅτινα θὰ χρησιμοποιῆ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν του, αὐτὰ ταῦτα φέρουσι καὶ σωτήριοι καὶ ὀλέθριοι ἀποτέλεσμα, ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ ἐνεργοῦντος αἰτίου.

Ἄν ἡ ψυχὴ εἶναι ἀπαραίτητον ὄργανον εἰς τὸν ράπτῃν

πρὸς κοπήν τοῦ ὑφάσματος δι' αὐτῆς ταύτης δύναται νὰ φέρῃ καὶ καταστροφήν εἰς τὸ ὑφασμα καὶ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ χρωμένου καὶ κυβερνώντος τὰ ὑλικά ὄργανα ἐνεργητικοῦ αἰτίου τὸ ἀποτέλεσμα. Ὅπως ὁ σιδηρουργὸς διὰ τοῦ πυρὸς θὰ μαλκκῆν τὸν σίδηρον καὶ κατασκευάσῃ τὰ προϊόντα τῆς τέχνης του καὶ τὰ πλείστα τῶν φαγητῶν παρασκευάζονται βοήθεια τοῦ πυρὸς, ὅπερ καὶ τὸν σίδηρον καὶ τὰς χύτρας καὶ τὰ φαγητὰ μεταβάλλει εἰς τέφραν καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ στοιχείου μεταδίδει ὁ ἄνθρωπος τὴν κίνησιν εἰς τὴν ἀτμομηχανὴν καὶ δι' αὐτοῦ τούτου ἐπέρχονται αἱ ἐκρήξεις καὶ καταστροφαὶ λεβήτων καὶ ἄλλων πραγμάτων, ἅτινα ἀπαιτοῦν προσωπικὸν κόπον καὶ ἰδρώτα ὅπως κατασκευασθῶσι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἐξαρτᾶται ἐκάστοτε ἐκ τοῦ ἐνεργοῦντος αἰτίου δυναμένου νὰ φέρῃ φθορὰν διὰ τοῦ ἀυθαίρετου τρόπου ἢ νὰ δώσῃ ὑπαρξίν εἰς σκόπιμα κατασκευάσματα διὰ τοῦ νομίμου ἐνεργητικοῦ τρόπου του, ἤτοι νὰ γνωρίσῃ καὶ βεβαιωθῇ ἐμπράκτως ὅτι ἡ μὲν νόμιμος (ἔλλογος) ἐνέργεια εἶναι παραγωγὸς (δημιουργικὴ), ἡ δὲ ἄνομος φθοροποιὸς (ἐρημωτικὴ)

Τὶ συμβαίνει λοιπὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ;

Ὁ κάτοχος ἐπιστήμης ἢ τέχνης μεταδίδει τὴν γνῶσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἀγνοοῦντα.

Ὁν ἔλλογον, κάτοχον μεθόδου μεταδίδει εἰς ἕτερον ἀγνοοῦν ὃν, τοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος, τὴν γνῶσιν τῆς μεθόδου ἢν κατέχει (τονίζομεν τὴν λέξιν κατέχει ἵνα διεγερθῇ ἡ αὐστηρὰ προσοχὴ ἐκάστου, διότι οὐδέποτε θὰ μεταδοθῇ προσὸν καλὸν ἢ κακὸν ὑπὸ τοῦ μὴ κατέχοντος τοιοῦτον) μεταδίδει ὅθεν τὴν γνῶσιν τῆς μεθόδου ἢν κατέχει καὶ μεταδίδει ταύτην διὰ τῆς διδασκαλίας τούτῃστι πνευματικῶς !

Οὐδὲν κατοικίδιον ζῶον εἶναι ἐπιδεκτικὸν μαθήσεως τέχνης, οὔτε ὁ πίθηκος διὰ τῆς διδασκαλίας θὰ γίνῃ ποτὲ οἰκοδόμος, ράπτῃς ἢ ἀγγειοπλάστῃς, διότι χάσμα ἀδιαπέρχστον διαχωρίζει αὐτόν, καὶ πᾶν ἄλογον ζῶον ἀπὸ τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ μετάδοσις ὅθεν τῆς γνώσεως διὰ τοῦ τρόπου τῆς διδα-

σκαλίας (πνευματικῶς) ἰσχύει μόνον ἐπὶ τῆς λογικῆς τάξεως καὶ ὁ κατέχων πνευματικὸς ἄνθρωπος τὴν γνῶσιν μιᾶς μεθόδου μεταδίδει εἰς τὸν ἀγνοοῦντα ὁμοίον του τὴν γνῶσιν αὐτῆς. Πρέπει νὰ εἶναι τις κάτοχος τῆς Ἀγγλικῆς, Γαλλικῆς ἢ Ρωσικῆς, ἢ οἰασθήποτε διαλέκτου, εἰδικῆς τέχνης ἢ ἐπιστήμης διὰ νὰ μεταδώσῃ εἰς ἕτερον τὴν γνῶσιν ἐκάστης τῆς αὐτῆς.

Ἡ διδασκαλία εἶναι πνευματικὸς ἐμβολιασμός ἰσχύων ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ὅπως ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου ἰσχύει ὁ ἐμβολιασμός καὶ διὰ τοῦ ὑλικοῦ ὄρου μεταδίδεται ἡ θεραπευτικὴ ἢ μολυσματικὴ ἰδιότης του εἰς τὰ ὑλικά σώματα καὶ ἐπέρχεται ἡ μεταβολὴ τῆς καταστάσεως (διότι τὰ εἶδη μένου ἀσύτηρῶς καθ' ἕκαστον σταθερά καὶ ἀμετάβλητα) ἐπὶ τοῦ ὁμοίου, ὅπως τὸ ἐξ ἡμέρου δένδρου ἐμβολον φέρει μεταβολὴν καταστάσεως ἐπὶ τοῦ τέως ἀγρίου ἐξημερουμένου τοιούτου τρόπου, καθ' ἀσύγχυτον τάξιν, ὥστε διὰ τῆς διδασκαλίας δὲν μεταδίδεται ἡ γνῶσις μεθόδου (ἐπιστήμης ἢ τέχνης) εἰς ἄλλογον ζῶον οὔτε ἐπέρχεται μεταβολὴ καταστάσεως εἰς τὸ δένδρον διὰ τῆς διδασκαλίας ὅπως ἐπίσης ἀσύτηρῶς καὶ καθολικῶς δὲν μεταδίδεται ἡ γνῶσις διὰ τοῦ ὑλικοῦ ὄρου, ἀλλὰ μόνον πνευματικῶς, διότι οὐδεὶς βέβαια θὰ μεταδώσῃ τὴν γνῶσιν τῆς φιλολογίας εἰς ἀγράμματον ἐμβολιάζων τὸ σῶμα του μὲ διάλυσιν γραμματικῆς καὶ συντακτικοῦ, οὔτε θὰ γίνῃ τις κάτοχος τῆς Ἱατρικῆς Ἐπιστήμης ἐμβολιαζόμενος σωματικῶς μὲ διάλυσιν παθολογικῶν συγγραμμάτων, οὔτε θὰ ἀποκτήσῃ τις τὴν γνῶσιν οἰασθήποτε ἄλλης τέχνης ἢ ἐπιστήμης διὰ τοιούτου ἀυθαιρέτου τρόπου, ἀλλὰ μόνον τῷ πνευματικῷ.

Ὁ δὲ ἄνθρωπος μετέχει καὶ τῶν δύο κόσμων τοῦ τε πνευματικοῦ καὶ τοῦ ὑλικοῦ καὶ τὸ μὲν σῶμα ἐκάστου ἀνθρώπου τρέφεται ὑλικῶς καὶ αὐξάνει, ἡ δὲ αἴθλος ψυχὴ του κτάται γνῶσεις καὶ κραταιοῦται (ὡς ἡ γραφὴ λέγει· «τὸ δὲ παιδίον τῷ ξανῶν καὶ ἐκραταιοῦτο κτλ.»)

Τιθίμεθα πρὸς στιγμὴν ἀπέναντι ἀγγελίων πηλίνων τοποθετημένων ἐπὶ τραπέζης καὶ περιεχόντων διάφορα ρευστά, ἡ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης τῶν ὁποίων ἐνὸς ἐκάστου εἶναι ἀγνώστος.

Βυθίζομεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἀγγείου τεμάχιον χάρτου λευκοῦ καὶ ἀνασύρομεν αὐτὸ μελανὸν καὶ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τούτου (τοῦ μαυρίσματος) φανεροποιεῖται ὁ χαρακτήρ τοῦ ὀργανικοῦ αἰτίου. Ἐπαναλαμβάνομεν τὸ αὐτὸ πείραμα ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἀγγείων καὶ ἐνὸς ἑκάστου ἐμπεριεχομένου ρευστοῦ, ἢ ἀγνωστος χαρακτηριστικῆ ἰδιότης καθίσταται οὕτω γνωστὴ μεταδιδόμενη ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν σώματος εἰς τὸ μὴ κατέχον, ὅπως οἱ φορεῖς τῶν μικροβίων τῆς λύσσης, τῆς παυλούς, τῆς φθίσεως μεταδίδουσιν ἕκαστος ὅ,τι κατέχει.

Τὰ ἀμετάβλητα καὶ καθολικὰ ταῦτα γεγονότα ἀποδεικνύουσι.

1) Ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ προκύψῃ καὶ οὐδεμία μεταβολὴ νὰ ἐπέλθῃ ἄνευ αἰτίου.

2) Ὅτι πᾶσα δύναμις καὶ πᾶσα ἰδιότης δὲν δύναται νὰ μεταδοθῇ ἢ μόνον ὑπὸ αἰτίου κατέχοντος τοιαύτην· λ. γ. ὁ μαθηματικὸς ἄνθρωπος μετέδωκε καὶ μεταδίδει εἰς τὸ ὑλικὸν ὄρολόγιον καὶ πᾶν ἄλλο μηχανήμα τὴν μαθηματικὴν κίνησιν, διότι κατέχει τὴν μαθηματικὴν δύναμιν, ἀλλ' οὐδὲν ἄλογον ζῶον δύναται νὰ μεταδώσῃ μαθηματικὴν κίνησιν εἰς τὴν ὑλὴν ἐντέχνως, τούτεστι διὰ τῶν διαμέσων, θερμότητος καὶ λοιπῶν, διότι δὲν κατέχει (λογικὴν) μαθηματικὴν δύναμιν, καὶ ἐπίσης τὰ ἰοφόρα ἔρπετά μεταδίδουσι τὸ ὅ κατέχουσι ἀπλητήριον καὶ οὐδέποτε τὰ μὴ κατέχοντα τοιοῦτον.

3) Ὅτι αἱ πνευματικαὶ ἰδιότητες μεταδίδονται ὑπὸ τῶν κατεχόντων ταύτας πνευματικῶν ὄντων εἰς ἕτερα τῆς αὐτῆς τάξεως διὰ τῆς διδασκαλίας ἢ ἄλλου νοητικοῦ μέσου, ἤτοι πνευματικῶς.

4) Ὅτι καὶ αὐτῶν τῶν νεκρῶν ὀργάνων αὐστηρῶς ἢ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης μεταδίδεται ὑπὸ τῶν κατεχόντων ταύτην μαύρου, κοκκίνου, πρασίνου, ξυνοῦ, πικροῦ καὶ ἀπολύτως οὐδέποτε ὑπὸ τῶν μὴ κατεχόντων τοιαύτην σωματίων, διότι π. γ. διὰ τοῦ ἀπλοῦ ὕδατος δὲν θὰ μεταδοθῇ εἰς ἄλλο σῶμα χρωματισμὸς τις, ὃν δὲν κατέχει τὸ ὕδωρ, ἀλλ' ἢ ἀπλῆ ὑγρότης, μαρτυροῦσα τὴν ἰδιότητά του.

5) Ὅτι ὁ ὑλικὸς ἐμβολιασμὸς οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχει ἐπὶ

τοῦ πνεύματος· (καὶ καταντᾷ γελοῖον καὶ νὰ λέγεται ἀπλῶς ὅτι τὸ ἀσθενὲς δὲν ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ) τοῦναντίον δὲ ἡ πνευματικὴ δύναμις, ἧτοι ὁ μαθηματικὸς νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ κανονίσῃ τὸ βᾶδισμα τοῦ ἀλόγου ζώου ἐντέχνως, καὶ νὰ βελτιώσῃ τὴν ἐπιτηδειότητά του, καὶ μεταδίδει τὴν δύναμιν εἰς τὴν ὕλην, ὡς ἐν τῷ παραδείγματι τοῦ ὥρολογίου καὶ τῶν ἄλλων μηχανημάτων του καὶ πᾶσαν ιδιότητα, ὡς τὴν τῆς ψαλίδος, πυράγρας, βελόνης, μαχαίρας καὶ λοιπὰς ιδιότητας δευτερευούσας, δίδομένας ὑπὸ τοῦ ὁρατοῦ μαθηματικοῦ ἀνθρώπου, ὅπως αἱ ἀρχικαὶ ιδιότητες τῶν ὕλικῶν μορίων ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἀοράτου μαθηματικοῦ Θεοῦ.

Διὰ τοῦ περιφανεστέρου τρόπου ἀποδεικνύεται ἡ πνευματικὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναμις, τῆς ὁποίας χαρακτήρ εἶναι ὁ ἐνδιάθετος λόγος, ὅστις εἶναι ἡ μαθηματικὴ δύναμις ἐκάστου προσωπικοῦ νοῦς, καὶ ὅπως δὲν ὑπάρχει ἐνέργεια πρὸ τῆς ζωῆς ἢ ἀνευ αὐτῆς, οὕτω δὲν ὑπάρχει καὶ ὁ λόγος πρὸ τοῦ νοῦς ἢ ἀνευ αὐτοῦ.

Ὅπως ἕκαστον ζῶϊκὸν ὄν ἔχει σύμφυτον τὴν ἐνέργειαν καὶ διὰ τοῦ ἐκ τῆς ἐνεργείας του προκύπτοντος ἀποτελέσματος ἀποδεικνύεται ἡ ὕπαρξις του εἴτε ὁρατοῦ εἴτε ἀοράτου, οὕτω καὶ ἕκαστος προσωπικὸς νοῦς ἔχει σύμφυτον τὸν ἐνδιάθετον λόγον καὶ διὰ τοῦ ἐκ τῆς μαθηματικῆς ἐνεργείας του προκύπτοντος ἀποτελέσματος φανεροποιεῖται ἡ ὕπαρξις του εἴτε ὁρατοῦ, εἴτε ἀοράτου, ὁδηγουμένου τοιοῦτοτρόπως τοῦ ἀναζητητοῦ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἀοράτου αἰτίου διὰ τῆς ἐξῆς θαυμασίας κλίμακος.

Ἀποτελεσμα Ὅρατὸν (πράξις) προέρχεται πάντοτε ἐξ ἐνεργείας. — Ἡ ἐνέργεια προέρχεται πάντοτε ἐκ ζῶντος αἰτίου. —

Ἡ ἐφαρμογὴ νόμου ἐκ μέρους τοῦ ἐνεργοῦντος αἰτίου, ἧτοι ἡ μαθηματικὴ ἐνέργεια ἀποδεικνύει ὅτι τὸ τοιοῦτον αἶτιον ἔχει χαρακτήρα τὸν λόγον, ὁ δὲ λόγος μαρτυρεῖ τὸν Γεννήτορά του Νοῦν. Πρῶτον αἶτιον.

Καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ Θεὸς λόγος «οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς με εἰ μὴ ἐλκύσῃ αὐτὸν ὁ Πατὴρ καὶ νοῦς, καὶ οὐδεὶς γινώσκει

τὸν πατέρα καὶ Νοῦν, ἐὰν μὴ ἔγνωκε τὸν Ἰόν». Ἀπὸ τὸν χαρακτήρᾳ του ἐγνώσθη τὸ αἷτιον.

Ἐρωτῶμεν ἤδη μετὰ τὴν γενομένην αὐστηράν ἐξέτασιν τῶν γεγονότων καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν προκύπτουσαν πιστοποιήσιν.

Πόθεν προέρχεται ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ζωὴ; Ἀποδεδειγμένως ἐξ αἰτίου ἔχοντος παντοδύναμον ζωοποιὸν δύναμιν καὶ μεταδίδοντος ἐκ τῶν θησαυρῶν του τὴν ζωὴν.

Πόθεν προέρχεται ἡ πνευματικὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναμις ἡ ἀδιαιρέτως νοοῦσα, κρίνουσα καὶ ἐνεργοῦσα;

Ἐκ Πνευματικοῦ Ἀπειροδυνάμου Ἀσράτου Αἰτίου τῶν αὐτῶν χαρακτήρων, ἐκ τοῦ τρισυποστάτου καὶ ἀδιαιρέτου Θεοῦ!

Προσκυνοῦμεν τὸν στεφανώσαντα ἡμᾶς μὲ ἀφθιτον δόξαν καὶ τιμὴν, ἄυλον ψυχὴν, Τριστήλιον Θεόν, (ἐνεφύσησε γάρ, λέγει, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου ὁ Θεὸς πνοὴν ζωῆς..)

Δὲν ἐξετάζομεν ἐὰν ἡ θεωρία τῆς αὐτομάτου γενέσεως ἄπτεται ἢ μὴ τῶν κυρίων ζητημάτων περὶ ὧν ὁ λόγος, ἀλλ' ἐὰν ἀποδεικνύεται φυσικῶς δυνατὸν νὰ μεταδοθῇ ἰδιότης ὑπὸ τοῦ μὴ κατέχοντος τοιαύτην. Φυσικῶς ἀποδεικνύεται τὸ τοιοῦτον ἀδύνατον. Πῶς ἔπειτα ἔρχονται οἱ σοβαροὶ διδάκτορες νὰ διακηρύττωσιν ὅτι κατάγεται ἐκ τοῦ πιθήκου ὁ ἄνθρωπος ὁ οὐσιαστικῶς διάφορος; Ἐχει πνευματικὴν δύναμιν ὁ πῖθηκος, ὥστε νὰ χωρῇ καὶ ἀπλῆ ὑπόθεσις τοιαύτης τερατώδους μεταβάσεως, ἢ ἡ νεγρὰ ὕλην ζωὴν, ὥστε νὰ μεταδώσῃ τοιαύτην;

Ἡ ἐτυμηγορία τῶν γεγονότων διαλύει τὴν πλάνην καὶ μηδενίζει τὰ πλαστὰ καὶ ψευδῆ συστήματα.

Αὐτὸς ὁ κάτοχος ζωῆς καὶ συνειδητῆς ἐνεργείας λογικὸς ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ μεταδώσῃ εἰς οὐδὲν κατασκευασμὰ του οὔτε ζωὴν, οὔτε συνειδητὴν ἐνέργειαν, ὡς ἀποδεικνύει τὸ τελειότερον κατασκευασμὰ του (ἐκάστη μηχανὴ ἣτις ἀποτελεῖ εἶδωλον ζωῆς) καὶ εἰς ἐκάστην τοιαύτην μεταδίδει μαθηματικὴν ἐνέργειαν ἀσυνειδητον καὶ ἀτροποποίητον, ἐνῶ αὐτὸς κατέχει ἐλευθέραν καὶ συνειδητὴν, ἣτοι μεταδίδει ἀσθενεστέραν ἐκείνης ἣν κατέχει, διότι πᾶσα μετάδοσις καθίσταται ἀσθενε-

στέρα και τοιουτοτρόπως δὲν ἀντικαθίσταται τὸ αἷτιον ὑπὸ τοῦ ἀποτελέσματος του.

Τὰ γεγονότα εἶναι ἀναλλοίωτα και ἀδιάβατα και ἡ διδασκαλία των σαφής. Ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς εἶναι Παντοδύναμος και ἀδημιούργητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΝΟΥΣ

Δευτέρα ἐξελεγκτικὴ ἀπόδειξις τῆς ἀδυναμίας τῆς φύσεως και τῆς ὕλης ἀνικάγων καὶ φέρωσιν ἐλάχιστόν τι κατόρθωμα. Ἡ ἀξία και ἰκανότης τοῦ ἀνθρωπίνου μαθηματικοῦ νοῦς, μαρτυρουμένη ὑπὸ των κατορθωμάτων του. Πιστοφία τοῦ Θεοῦ, ἀποδεικνυομένη ἐκ των ἀριστοτεχνικῶν δημοουργημάτων του. Σκοπιμότης των σωματικῶν ἀτελειῶν και των τεράτων και ἡ περὶ τούτων ἀφρων ἐξήγησις των ὕλιστων. Θαυμασία και καταπληκτικὴ εἰκὼν ἀποδεικνύουσα τὴν ἀπειροδυναμίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ συγχρόνῳ και ἀδιαλείπτῳ ἀνακαινίσει ὄλων των ἐροργάνων σωματιῶν. —

Ἡ Δημιουργία τοῦ κόσμου εἶναι εὐρύχωρος και ἐπιτρέπει παραπομπάς. Ὑπάρχουσι μεταξὺ των ἀνθρώπων πολλοί, οἵτινες κινουσιν οἰκτιρμόνως τὴν κεφαλήν των, διότι δὲν ἀποδέχονται πάντες ἀβασανίστως τὰς ἐξηγήσεις ἅς ἀποδίδουσιν εἰς τὰ γεγονότα. Ἀλλ' ὅταν μία ἐξήγησις δὲν ὑποστηρίζεται ὑπὸ ἀποδείξεων δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίαν. Καὶ ἐπειδὴ τὰ κατασφύγια των παραδόξων τούτων ἐξηγητῶν εἶναι ἡ φύσις, ἡ ὕλη και ἡ τύχη, ὅα παρακολουθήσωμεν τὸν ἀνθρωπον ἐν ταῖς ἐνεργείαις του ἀντικρύζοντες ταύτας και τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα ἀποτελέσματα ἐξελεγκτικῶς πρὸς πᾶν ἄλλο ὑποθετικὸν αἷτιον πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀξίας ἐνὸς ἐκάστου.

Ἰδοὺ λ. γ. εἰς ὄγκος βλαβερός παρουσιάζεται εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου και τὸν βασανίζει ἐπὶ ἔτη και διὰ τῆς προόδου τοῦ τοιούτου ἀποστήματος ἐπαπειλεῖται ἡ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ φυσικοὶ νόμοι, ἡ ὕλη και ἡ τύχη ὅα τὸν ἀπαλλάξωσι τοῦ κακοῦ τούτου; ὄχι βέβαια. Οὐδ' ἕκαστος ἀνθρωπος ἀδιακρίτως, ἀλλὰ μόνον μαθηματικὸς νοῦς,

ειδικὸς χειρουργὸς ὅλ' ἀφαιρέσῃ τὸν κακοήθη ὄγκον. Ἐν τῷ παραδείγματι τούτῳ ὅπως καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς (τὸ γεγονός εἶναι καθολικόν) ὁ εἰδικὸς αὐτὸς χειρουργὸς κατέχει τὴν μέθοδον, τὸν νόμιμον τρόπον δι' οὗ φέρει τὸ σκόπιμον ἀποτέλεσμα. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν: ἡ μέθοδος, ὁ χειρουργικὸς νόμος ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα; Ὅχι βέβαια, ἀλλ' ὁ προσωπικὸς ἐπιστήμων μεθοδικῶς καὶ νομίμως ἐνεργῶν ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα διότι ἡ μέθοδος, ὁ νόμος δὲν ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν δύναμιν, ὥστε νὰ διχάζεται ἡ ἀδιαίρετος προσωπικότης τοῦ χειρουργοῦ, δὲν εἶναι ἕκαστος νόμος αὐτενεργῆς, ἀλλ' εἶναι ἕκαστη μέθοδος προσὲν ἀχώριστον τοῦ ἐνεργοῦντος προσωπικοῦ αἰτίου, εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ μαθηματικὴ αἰτιότης ἐκάστου ἐπιστήμονος χειρουργοῦ ἢ χημικοῦ, φιλολόγου ἢ μηχανικοῦ, ἐκάστου προσωπικοῦ τεχνίτου ἢ λογικῆ ἐνέργεια, ἣτις εἶναι ἐξερητῆμένη ἐκ τῆς προσωπικῆς του ζωῆς καὶ δὲν ὑπάρχει πρὸ ἢ ἀνευ αὐτῆς.

Οὕτω λοιπὸν καὶ οἱ φυσικοὶ νόμοι καθ' ἕκαστος εἶναι εἰς μαθηματικὸς τρόπος τοῦ ζῶντος καὶ ἐνεργοῦντος ἀοράτου μαθηματικοῦ αἰτίου.

Ὁ ἄνθρωπος ἀποβάλλει τοὺς ὀδόντας ἢ μέρος αὐτῶν σχεδὸν ἀπὸ τῆς νεότητός του ἢ ἀντικατάστασις αὐτῶν γίνεσθαι ὑπὸ τῆς Φύσεως, τῆς ὕλης ἢ τῆς τύχης, ἢ ἡ τοποθέτησις τοιούτων ἀπαιτεῖ εἰδικὸν τεχνίτην, ἐπιστήμονα ὀδοντοιατρὸν;

Πανωλόβλητοι καὶ χολεριῶντες, λυσσόδηκτοι καὶ εὐφλογίωντες, φυλλοξῆραι καὶ λοιπαὶ καταστρεπτικαὶ ἐπιδημίαι, ὑπὸ τῆς φύσεως, τῆς ὕλης καὶ τῆς τύχης θεραπεύονται ἢ ὑπὸ προσωπικῶν ἐπιστημόνων ἐνεργούντων μεθοδικῶς προλαμβάνεται ἡ ἐπαπειλουμένη ἐκ πάσης τοιαύτης θανατηφόρου ἐπιδημίας ἐρήμωσις;

Μήπως ἡ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ζωικά ὄντα δὲν εὐρίσκονται πάντοτε ἐντὸς τῆς φύσεως καὶ τῆς ὕλης, ὥστε, ἀφοῦ αὐταὶ εἶναι, κατὰ τοὺς λάτρεις των, δυναμικαὶ αἰτίαι κοσμογενήτριαι νὰ ἐπιβεβαιώσωσι μὲ τοιαῦτα θεραπευτικὰ κατορθώματα τὰς ιδιότητάς των;

Αἰτία ὑποθετικὰ καὶ φαντασιώδη δὲν γίνονται πραγματικὰ

καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀκόμη προσωπίδα ἐὰν φέρωσιν.

Ἰπάρχουσι παραβλῶπες (ἀλλοίθωροι) ἐκ γενετῆς καὶ πολλοὶ τούτων μὴ ζητήσαντες τὴν πρὸς θεραπείαν ἰατρικὴν συνδρομὴν γηράσκουσι καὶ θνήσκουσιν οὕτως ἀλλοίθωροι. Ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἐρώτησιν: Ἡ φύσις καὶ οἱ νόμοι τῆς ἡ ὕλης καὶ ἡ τύχη ἔφεραν μεταβολὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἀσθενῶν τούτων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τῶν; Οὐδέποτε οὐδ' ἕκαστος ἀδιακρίτως ἄνθρωπος, ἀλλὰ μόνον μαθηματικὸς νοῦς, εἰδικὸς ὀφθαλμοῖατρὸς δύναται νὰ φέρῃ τὸ ποθητὸν ἀποτελεσμα τῆς ταξιθετήσεως τῶν ὀφθαλμῶν καὶ αἱ ἀποδείξεις τῶν τοιούτων θεραπειῶν εἰσὶν ἀναρίθμητοι καὶ καθημεριναί.

Ἐὰν ἡ ἐπανόρθωσις τοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ ἡ τοποθέτησις τοιούτου τεγνήτου μὴ ἔχοντος τὴν ιδιότητα τοῦ ὄραν, ἐὰν ἡ τοποθέτησις ἐνδὸς ἢ πολλῶν ὁδόντων, ἐὰν ἡ διὰ καουτσοῦ ἀντικατάστασις μέρους τῆς γλώσσης, αἱ ἀπλαῖ ἐπανορθώσεις (τὰ ἐμβαλῶματα ταῦτα) δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατορθωθῶσιν ἄλλως ἢ μόνον ὑπὸ μαθηματικοῦ νοῦς, τὰ δὲ γεγονότα ταῦτα εἰσὶν ἀμετάτρεπτα καὶ καθολικὰ, ἀποδεικνύεται ἐναργέστατα ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ τῷ ζῴῳ τῆς γλώσσης καὶ τῶν ὠτῶν, ὁ σχηματισμὸς τοῦ ὅλου σώματος καὶ ἡ διάταξις ἐνδὸς ἐκάστου τῶν ὀργάνων του εἰς ἓν ὅλον ἁρμονικὸν ἀπαιτεῖ μαθηματικὸν Νοῦν καὶ μάλιστα ὑπερτέλειον, δυνάμενον καὶ γινώσκοντα ἀναμαρτήτως τὰ πάντα, Νοῦν Παντοδύναμον καὶ Πανεπιστήμονα.

Ἴδου αἰσθητικαὶ περιχοπαὶ περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ ὠτός ἐκ τοῦ μνημονευθέντος συγγράμματος τοῦ κ. Φλαμαρίωνος Σελ. 451-457 καὶ 470-1.

» Ἡ ὄρασις, ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ζώου, ἔ-
» λεγεν ὁ Φουλάρ, εἶναι τὸ μάλιστα ἀξίον θαυμασμοῦ πρᾶγ-
» μα. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ βολβοῦ, τοῦ ὀφθαλμοῦ καθόλου
» εἶναι ὅμοιος πρὸς σφαῖραν καὶ συνίσταται ἐκ περικαλυμμά-
» των μεμβρανῶν. Ἡ τελευταία ἐξωτερικὴ μεμβράνα ὀνο-
» μαζεται σκληρωτικὸς χιτῶν (λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ) εἶναι
» ἀδιάφανη, σκιερὸς καὶ περιβάλλει σχεδὸν τὰ τρία τέταρτα

» τοῦ ὀπίσθιου μέρους τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, οὐτινος σχη-
» ματίζει τὴν μορφήν καὶ τὴν στερεότητα, συνέχεται δὲ πρὸς
» τὰ ἐμπρὸς μετὰ τοῦ κερατίου χιτῶνος, μεμβράνης κυκλοει-
» δους καὶ διαφανούς. Ἐν τῇ μεμβρᾷ ταύτῃ προσκολλῶνται
» οἱ μῦς οἱ κινουῦντες τὸν ὀφθαλμὸν. Ἐσωθεν τοῦ σκληρωτικοῦ
» χιτῶνος εὐρίσκεται ὁ χοροειδῆς χιτῶν, μεμβράνα, ἣς ἡ ἐ-
» σωτερικὴ ἐπιφάνεια περιέχει βαφικὴν ὑλὴν μέλαιναν καθι-
» στῶσα τὸν ὀφθαλμὸν ἀληθῆ σκοτεινὸν θάλαμον καὶ ἀπορρο-
» ψῶσα τὰς ἀκτίνας αἵτινες ἰδύναντο νὰ ἐρεθίσωσι τὸν ἀμφι-
» βληστροειδῆ· ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτοῦ χώρῳ εὐρίσκεται κυ-
» κλικὸν διάφραγμα καλούμενον ἴρις, δίσκος φέρων ὀπὴν ἐν
» τῷ κέντρῳ αὐτοῦ καὶ ποικίλως κεχρωματισμένον, οὐτινος
» ἡ γλυκεῖα ἔλξις εἶναι ἐνίοτε ὑπερβαλλόντως ἰσχυρὰ.

» Τὸ τρήμα ὅπερ βλέπει τις ἐν τῷ κέντρῳ εἶναι ἡ καλου-
» μένη κόρη. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ κόρη δὲν εἶναι πράγμα τι
» ὅπως θέλουσιν ἐνίοτε νὰ πιστεύωσιν, ἀλλὰ τὸναντίον, τρή-
» μα ὅπερ γίνεται μεγαλείτερον ἢ μικρότερον κατὰ τὸ ποσὸν
» τοῦ φωτὸς τοῦ πλήσσοντος τὸν ὀφθαλμὸν, διότι ἡ ἴρις ἔχει
» τό περίεργον πλεονέκτημα νὰ διαστέλλεται κατὰ τὴν ἀκρι-
» βῆ ποσότητα τοῦ φωτὸς, ἵνα ὁ ὀφθαλμὸς λαμβάνῃ μῆτε ὀ-
» λιγώτερον μῆτε πλειότερον τοῦ δέοντος φῶς. Διὰ τοῦ με-
» ταβάλλομένου τούτου τρήματος τῆς ἰριδος αἱ φωτειναὶ ἀκτι-
» νες εἰσέρχονται εἰς τὸν ὀπίσθεν κείμενον σκοτεινὸν θάλαμον.

» Φακὸς τις ἀμφίκυρτος κεῖται καθέτως ὀπίσθεν τῆς ἰριδος
» ὅπως δέχεται τὰς ἀκτίνας. Οὗτος δὲ εἶναι ὁ κρυσταλλώδης
» φακός. Ὄπισθεν τοῦ φακοῦ τούτου εὐρηται διάστημά τι
» πληρούμενον ὑπὸ πηγματώδους ὑγροῦ, διαφανοῦς ὁμοιάζον-
» τος πρὸς τὸ διαφανὲς λευκὸν τοῦ ὤμου ὤου, ὀνομαζόμενον
» ὑαλωδὲς ὑγρὸν.

» Ἐν τέλει ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ χοροειδοῦς
» ἐφαρμόζεται λεπτοτάτη μεμβράνα ἡ σημαντικωτάτη πάντων
» ἥτις προώριεται νὰ δέχεται τὴν ἐντύπωσιν τοῦ φωτὸς, καὶ
» ἥτις συγκοινωνοῦσα μετὰ τοῦ ἐγκεφάλου τῷ διαβιβάζει ταύ-
» την. Αὕτη εἶναι ὁ ἀμφιβληστροειδῆς χιτῶν ὅστις εἶναι ἐ-

»πέκτασις τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου, τοῦ διήκοντος ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου. Βλέπει τις λοιπὸν ἄνευ μεταφορᾶς, ὅτι αὐτὸς ὁ ἐγκέφαλος ἔρχεται ἐπὶ τοῦ παραθύρου ὅπως ἴδῃ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον.

» Ἡ προέκτασις τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς ἐπικαλύπτει πᾶν ὄπισθεν καὶ ἔσωθεν μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

» Ὁ κρυσταλλώδης φακὸς, δι' οὗ διέρχονται πᾶσαι αἰφωπειναι ἀκτίνες ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸν ἀμφιβληστροειδῆ, δύναται δι' ἀξιοθαυμάστου εὐκολίας νὰ τροποποιήσῃ ἀνά πᾶσαν στιγμὴν τὴν κυρτότητα αὐτοῦ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ πρᾶσαρμόζῃται ἐκάστοτε πρὸς τὴν ἀπόστασιν καὶ ἀπινδαλματίζῃται σαφὲς τὸ εἶδωλον τοῦ ἀντικειμένου ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς. Ἀλλὰ πῶς δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ὀργανικὸς οὗτος κρυστάλλος διατείνεται ἢ συστέλλεται οὕτω κατ' οἰκίαν θελήσιν; Καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τις τὸ δυνατόν τοῦτο, πρέπει ὅμως νὰ φαντασθῇ κατασκευεῖν καταπληκτικωτέραν καὶ αὐτῆς τῆς ἐνεργείας. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις ὅτι τὸ φακοειδὲς τοῦτο σφαιρίδιον δὲν εἶναι στερεόν τι ἐξ ἑνὸς τεμαχίου, ἀλλὰ μᾶλλον σύνολον λεπτῶν ἐλασματίων διαφανῶν οὕτω λεπτῶν, ὥστε πρέπει νὰ προϋποθέτῃ τις μυριάδας ὅπως ἀποτελεσθῇ τὸ πάχος ὄνυχος, καὶ τρώντι ὁ κρυσταλλώδης φακὸς περιέχει περίπου ἀριθμὸν πέντε ἑκατομμυρίων τοιούτων. Ἡδὴ τὰ ἐλάσματα ταῦτα εἶναι καὶ αὐτὰ συντεθειμένα ἐξ ἐλαχίστων κλασματίων προσκεκολλημένων τῶν μὲν πρὸς τὰ δέ, καὶ ἡ κίνησις τῶν κλασματίων τούτων ἀπεργάζεται τὸ ἄγαν ἐσωτερικῶς εὐμετακίνητον τοῦ διαφανοῦς τούτου φακοῦ. Ταῦτα εἶναι ἐκ τῶν θαυμασίων ἐκείνων ὀημιουργημάτων, ἅτινα παρέρχονται ἀπαρατήρητα, καὶ ὧν πληροῦται τὸ ἔργον τῆς φύσεως!

» Διὰ τῆς σοφῆς καὶ ἀπαραμίλλου ταύτης κατασκευῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα διέρχονται ἐκ τῆς χώρας τῶν σωμάτων εἰς τὴν τῆς διανοίας, καὶ γίνονται προσιτὰ εἰς τὸ πνεῦμα ἡμῶν, ὅπερ ἄπτεται αὐτῶν, ὡς εἰ μηδεμία ἀπόστασις διεχώριζεν ἀλλήλα. Ὁ μηχανισμὸς δὲ οὗτος συμμε-

»θαρμάζεται πρὸς ἅπαντας τοὺς ὄρους. Ἐξ ἑαυτοῦ, καὶ ἐν
 »ἀγνοίᾳ ἡμῶν, προσαρμόζεται πρὸς τὰς ποικιλίας τοῦ φωτός
 »καὶ τὰς τῆς ἀποστάσεως, καὶ ὅπερ οὐδὲν ὄργανον δύναται νὰ
 »πράξῃ, οὗτος ἐπίσταται νὰ διακρίνῃ τὰ οὐράνια σώματα ἐξ
 »ἀπέιρων ἀποστάσεων καὶ τὰ μικροσκοπικὰ ὄντα τὰ κείμενα
 »ὀλίγα τινα ἑκατοστόμετρα ἀπὸ αὐτοῦ. Ὁ Brewster ἔχει
 »δίκαιον ἀποκαλῶν αὐτὸν φρουρὸν φυλάττοντα τὴν εἴσοδον τὴν
 »μεταξὺ τῶν κόσμων τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος, δι' οὗ
 »ταῦτα ἀλλάσσουσι τὰς συγκοινωνίας αὐτῶν.»

»Νῦν κατανοοῦμεν ὅτι ὁ Φουλὸρ βεβαίως εἶχε μελετήσει
 »τὴν κατασκευὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅτε παρεδίδοτο εἰς τὸν θαυ-
 »μασμὸν αὐτοῦ. «Ὁ ὀφθαλμὸς ὑπερβάλλει ἀπέιρως, λέγει,
 »πάσας τὰς μηχανάς, ἃς ἡ ἀνθρωπίνη δεξιότης εἶναι ἰκανὴ νὰ
 »παραγάγῃ. Αἱ διάφοροι διαφανεῖς ὕλαι, ἐξ ὧν συνίσταται,
 »ἔχουσιν οὐ μόνον βαθμὸν τινα πυκνότητος ἰκανῆς νὰ προξέ-
 »νήσῃ διαφόρους διαθλάσεις, ἀλλὰ τὸ σχῆμα αὐτῶν εἶναι
 »ἐπίσης ὠρισμένον. Ὡστε πάσαι αἱ ἀκτῖνες αἱ ἀποχωροῦσαι
 »ἀπὸ σημείου τινὸς τοῦ ἀντικειμένου συνάγονται ἀκριβῶς ἐν
 »τῷ αὐτῷ σημείῳ, ἃν καὶ τὸ ἀντικείμενον εἶναι μᾶλλον ἢ ἴσῃ
 »ἀπομεμακρυσμένον, κείμενον εἴτε ἀπέναντι εἴτε πλαγίως τοῦ
 »ὀφθαλμοῦ, καὶ αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ πάσχουσι διάφορον διάθλα-
 »σιν. Καὶ ἐν τῇ ἐλαχίστῃ μεταβολῇ, ἣν θὰ ἐλάμβανεν ἡ φύ-
 »σις καὶ ἡ μορφή τῶν διαφανῶν ὑλῶν, ὁ ὀφθαλμὸς θὰ ἀπέ-
 »βαλλε πρῶτον πάντα τὰ πλεονεκτήματα ὅσα ἀρτίως ἐθαυμά-
 »σαμεν. Ἄλλ' ἐν τούτοις, οἱ ἄθεοι ἔχουσι τὴν τόλμην ἐναν-
 »τίον τούτων νὰ δίσχυρίζωνται ὅτι οἱ ὀφθαλμοί, ὅπως καὶ
 »ἅπας ὁ κόσμος εἶναι ἔργον ἀπλῆς τύχης. Οὐδὲν εὐρίσκουσιν
 »ἄξιον τῆς προσοχῆς αὐτῶν. Οὐδὲν περημέριον σοφίας ἀναγνω-
 »ρίζουσιν ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ὀφθαλμῶν. Καὶ νομίζουσι
 »μάλιστα ὅτι ἔχουσι δίκαιον νὰ μεμφιμοιρῶσιν ἐπὶ τῇ ἀτε-
 »λεῖᾳ αὐτῶν, μὴ δυναμένων νὰ βλέπωσι μήτε ἐν τῇ σκοτίᾳ
 »μήτε διὰ μέσου τῶν τοίχων, μήτε νὰ διακρίνωσι τὰ ἐλά-
 »χιστα πράγματα ἐν τοῖς ἀπωτάτοις κειμένοις οὐρανίοις σώ-
 »μασιν, ἐν τῇ σελήνῃ φέρ' εἰπεῖν, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀστροῖς

» Ανακράζουσι γειγωνία τῇ φωνῇ ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς δὲν εἶναι
» ἔργον γνώμης, ἀλλὰ τύχης, βῶλος γῆς, ὃν ἀπαντᾷ τις κατὰ
» τοὺς ἀγροὺς καὶ ὅτι εἶναι ἄτοπον νὰ λέγωμεν ὅτι ἔχομεν
» ὀφθαλμοὺς ὅπως βλέπωμεν, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι λαβόντες τὰ
» μέλη ἐκ τύχης χρώμεθα τούτοις ὅσον ἡ φύσις αὐτῶν ἐπιτρέ-
» πει. Εἶναι περιττὸν νὰ ἐρίσωμεν πρὸς ἀνθρώπους μένοντας
» στερεοὺς εἰς τὰς πεποιθήσεις αὐτῶν, καὶ ἀρνούμενους τὰς ἐναρ-
» γεστάτας ἀληθείας. Οἱ περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἰσχυρισμοὶ τῶν
» εἶναι τοσοῦτον ἄτοποι ὅσον καὶ ἀδικοί.»

» Αἱ ἀκτῖνες αἱ διαβιβάζουσαι εἰς τὸν ἐγκέφαλον τὸ εἶδωλον
» τῶν ἀντικειμένων εἰσέρχονται ἐν τῷ ὀφθαλμῷ κατὰ τοὺς νό-
» μους τῆς διαθλάσεως, καθ' οὓς εἶναι διατεθειμένοι καὶ αὐταὶ
» αἰ οὐσίαι τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἡ ἴρις τελεῖ ἐν τῷ ὀφθαλμικῷ βολ-
» ῶν, καὶ ὡς πρὸς τὰς φωτεινάς ἀκτῖνας, τὸ ἔργον τοῦ διαφράγ-
» ματος. Ἡ ἐν τῷ κέντρῳ φωτεινὴ δεσμὶς, ἣτις διέρχεται διὰ
» τῆς κόρης, φθάνει ἀμέσως εἰς τὸν κρυσταλλώδη φακόν. Αἱ
» ἀκτῖνες αὐταὶ συμπλησιάζουσαι ἰσχυρῶς πρὸς ἀλλήλας διὰ
» τοῦ ἡμικύρτου τούτου φακοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ συμβαίη ἐκ
» τούτου ἡ διάλυσις τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων, ἐξ ἧς θὰ ἐγενεῖ-
» το ὁ πρισματικὸς χρωματισμὸς τῶν ἀντικειμένων. Ἡ τελεία
» αὕτη ἀγροία, ἣτις σπανιώτατα καὶ δυσκολώτατα διὰ τῆς
» τέχνης ἐπιτυγχάνεται ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ὀπτικῶν φακῶν,
» ὀφείλεται εἰς τὴν διάφορον πυκνότητα τῶν ἀπείρων συγκεν-
» τρικῶν ἐλασματίων, ἐξ ὧν σχηματίζεται ὁ κρυσταλλώδης
» φακός. Αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες ἰσχυρῶς συγκλίνουσαι κατὰ τὴν
» διὰ τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ διάβασιν καὶ ἐτι μᾶλλον
» συγκλίνουσαι ὑπὸ τοῦ ὑαλώδους ὑγροῦ δι' οὗ κατόπιν διέ-
» ρχονται, συνέρχονται εἰς κοινὴν τινα ἐστίαν καὶ ἀπινδαλμα-
» τίζουσαι εἰκόνα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς
» χιτῶνος.

» Ὁ ὀφθαλμὸς λοιπὸν προσαρμόζεται ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰς
» ἀποστάσεις, ἢ διὰ τῆς συστολῆς τῆς ἰριδος ἢ διὰ τῆς μη-
» κύνσεως ἢ τῆς βραχύνσεως τοῦ ἄξονος τοῦ κρυσταλλώδους
» φακοῦ πρὸς δέ, ἐπειδὴ ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ ὑπόκειται εἰς δια-

»φόρους μεταβολὰς ἢ φύσις ἔλαβε μεγίστην πρόνοιαν, ὅπως
»ἀσφαλίσῃ αὐτόν, ἵνα τὸν προφυλάτῃ ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἐρε-
»θισμοῦ ὑπερβάλλοντος φωτός, ἐξήπλωσε πρὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ
»μέρους τοῦ ὄργανου τούτου τὸ εὐκίνητον κάλυμμα τῶν βλε-
»φάρων, ὧν τὰ ἄκρα ὠχύρωσε διὰ τῶν βλεφαρίδων, καὶ ὧν
»τὴν ἔσω ἐπιφάνειαν ἐπέστρωσε διὰ βλενώδους μεμβράνης
»ἐκλεκτοτάτου ἱστοῦ, διαβρεχομένης ὑπὸ τῶν δακρύων τῶν ἐκ-
»κρινόμενων ἐκ τῶν ἀδένων τῶν κειμένων εἰς τὸ ἄνω καὶ ἐξω-
»τερικὸν μέρος τῶν κογχῶν καὶ ἅτινα χύνονται εἰς τὴν ὀπίσθιαν
»ἐπιφάνειαν τῶν ἄνω βλεφάρων.»

Ἡ δὲ περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ὠτός σχετικὴ περιχοπὴ
ἔχει ὡς ἔπεται.

»Τὸ ἐξωτερικὸν οὖς, οὐτινος αἱ χαρίεσαι κυμάνσεις φέρουσι
»τὰ ἤχητικὰ κύματα μέχρι τοῦ κέντρου αὐτῶν, οὐδὲν ἄλλο
»εἶναι ἢ πεπερὺγμα ὠρισμένον νὰ διευθύνῃ τὰ κύματα ταῦτα
»πρὸς τὸν ἀκουστικὸν πόρον. Ὁ πόρος οὗτος φέρει τὸν ἤχον
»ἀπὸ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ ὠτός εἰς τὴν μεμβράναν τοῦ τυμ-
»πάνου, καὶ διαβιδάζει αὐτὸν ἀκέραιον πρὸς τὸ νεῦρον, ὅπερ
»ὀφείλει νὰ λάβῃ τὴν αἴσθησιν. Περιστρώννεται δὲ ὑπὸ τοῦ
»δέρματος, ὅπερ μετασχηματίζεται εἰς μυκώδη μεμβράναν
»καὶ περιέχει πολυπληθεῖς ἀδενίσκους ἐκκρίνοντας ὠχρὰν καὶ
»πυκτὴν ὕλην προωρισμένην εἰς τὸ νὰ μετριάξῃ τὴν λίαν ἐρε-
»θιστικὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀέρος καὶ νὰ ἀποκλείῃ εἰς τὰ ἐξωτε-
»ρικὰ σώματα τὴν εἰς τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς εἰσοδόν. Ὅπισθεν
»τῆς μεμβράνης τοῦ τυμπάνου εἶναι μικρὸς θάλαμος, ἐν ᾧ δύο
»θυρίδες, ἡ μὲν στρογγύλη, ἡ δὲ ὠσειδῆς εὐρισκόμεναι εἰς τὸ
»ἀντίθετον τοῦ τυμπάνου μέρος, συκοινωνοῦσι μετὰ τοῦ ἐσω-
»τερικοῦ ὠτός. Τοῦτο συνίσταται ἐκ τριῶν κοιλοτήτων, τῆς
»ἑλικῆς, ἧτις εἶναι σωλὴν περιεστραμμένος περὶ ἑαυτὸν ὡς
»κοχλίας, τριῶν ἡμικυκλίων σωλῆνων καὶ τῆς αἰθούσης. Τὸ
»ἐσωτερικὸν οὖς πληροῦται ὕδατώδους ὑγροῦ, ἐν ᾧ κολυμβᾷ
»τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον ὅπερ ἀπολήγει ἐκεῖ. Οἱ δὲ κραδασμοὶ
»φθάνουσι εἰς τὰς μεμβράνας τῆς ὠσειδοῦς θυρίδος καὶ τῆς
»στρογγύλης, διέρχονται διὰ τῶν ἐλικῶν τοῦ κοχλίου καὶ

»έκειθεν διὰ τῶν ἡμικυκλίων σωλήνων καὶ φθάνουσι τέλος εἰς πτῆν κεντρικὴν κοιλότητα γέμουσαν ὑγροῦ, ἧτις διαβιδάζει πρὸς τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον τοὺς κραδασμούς τούτους. Τοῦτο δονεῖται καὶ μόνον ἢ εἰς τὸν ἐγκέφαλον διαβιδασθεῖσα ἐντύπωσις γεννᾷ τὸ αἰσθημα τῆς ἀκοῆς. Τοιοῦτος εἶναι ἐν κεφαλῇ ὁ μηχανισμὸς τοῦ ὠτός. Δὲν εἰσερχόμεθα εἰς τὰ καθέκαστα, διότι καὶ οὕτως εἶναι ἱκανῶς πολὺπλοκος»

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀπαράμιλλος κατασκευὴ τοῦ τε ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ ὠτός. Ἐρωτῶμεν ἄλλως τε τοὺς ἀντιπάλους, οἵτινες δὲν εὐρίσκουσιν ἐν τῇ ὀημιουργίᾳ τίποτε νὰ τοῖς ἀρέσῃ, ἐν τίνι μορφῇ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ὁρατὸς ὁ Θεός;

1) Διὰ νὰ βλέπῃ τις μὲ τοὺς ὑλικούς ὀφθαλμούς του οἷον ὀήποτε ἀντικείμενον, οἷασδῆποτε μορφῆς καὶ οἷωνδῆποτε διαστάσεων καὶ τῆς ἰσχυροτέρας φαντασίας, κατέχον λ. γ. τὸ Σύμπαν, πρέπει βεβαίως νὰ μένῃ καὶ κενόν τι, διὰ νὰ δύναται πᾶς τις νὰ βλέπῃ τὸ τοιοῦτον ἀντικείμενον, ἦτοι μεταξὺ ὀρώντων καὶ ὀρωμένου νὰ μεσολαβῇ κενόν τι ὀσονδῆποτε ἐλάχιστον. Δὲν θὰ ἔλεγε τότε ἕκαστος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ εὐλόγως ὅτι τὸ ὀρωμένον ὄν εἶναι πεπερασμένον, διότι ἐξ ἀνάγκης θὰ ἐμεσολάβει κενόν τι ἐπιτρέπον εἰς ἕκαστον νὰ βλέπῃ;

2) Πῶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐπέιθετο ὁ ἄνθρωπος περὶ τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐνεργεῖ ἀπανταχοῦ συγχρόνως καὶ ἀδιαλείπτως, ἐνῶ ὁ πεπερασμένος ἄνθρωπος οὔτε νὰ βλέπῃ, οὔτε νὰ εἶναι εἰς πολλὰ μέρη συγχρόνως δύναται; ὁ Πάνσοφος τὰ πάντα ἐποίησε καὶ ποιεῖ ἐλλόγως.

Κατὰ τοὺς ἀναλλοιώτους νόμους του, διὰ νὰ γίνῃ ὁρατὸς ὁ Θεός ἔπρεπε νὰ προσλάβῃ σῶμα καὶ προσέλαβε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ μορφῇ ἀνθρώπου ἀποδείξας ἐμπράκτως τὴν πανσοφίαν Του, ἀλλὰ καὶ οἱ ἰδόντες αὐτὸν μὲ τοὺς ὑλικούς ὀφθαλμούς των δὲν ἐπίστευσαν ἀπαντες τὴν ἀληθῆ Θεότητά Του.

Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν ἐγνωρίσαμεν τὸν διάσημον Γάλλον ἀστρονόμον καὶ συγγραφέα κ. Κάμιλλον Φλαμαρίωνα προσωπικῶς, ἀλλὰ περισσότερον μᾶς πείθει τὸ σύγγραμμά του περὶ

τῆς ἐν τῇ ζωῇ ὑπάρξεώς του, ἢ ἐὰν ἐβλέπομεν αὐτὸν προσω-
πικῶς· καὶ ἐὰν ἰδῶμεν ἔργον του σημερινὸν θὰ πεισθῶμεν ὅτι
ὑπάρχει εἰσέτι ἐν τῇ ζωῇ καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργεῖ. Τολμῶμεν
εἰπεῖν ὅτι ἡ προσωπικὴ γνωριμία του θὰ μᾶς παρεῖχε τὴν εὐ-
καιρίαν νὰ γνωρίσωμεν μόνον τὴν σωματικὴν του μορφήν,
ἐνῶ τὸ σύγγραμά του μᾶς ἀποκαλύπτει τὸν οὐσιαστικὸν Φλαμ-
μαρίωνα.

Ἐγνώσθη οὐσιαστικῶς τὸ αἷτιον ἐκ τοῦ ἀποτελέσματός του.
Τὸν ἐργάτην μαρτυρεῖ τὸ ἔργον του, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπεικονίζεται
ἡ δύναμις τῆς διανοίας του, ὁ οὐσιαστικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ.

Ἡ γλῶσσα ἐλάλησεν ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας.

Οἱ λάτρεις τῶν σωματικῶν ὄγκων δὲν ἐβασάνισαν τὰ γεγο-
νότα διὰ νὰ πεισθῶσιν ὅτι τὴν οὐσιαστικὴν γνωριμίαν καὶ τὴν
ἀξίαν τοῦ ἐργάτου μαρτυρεῖ τὸ ἔργον του.

Ἡ εἰκὼν, ἣτις προέκυψεν ἀπὸ τὰ ἐκτεθέντα γεγονότα, ἅτινα
ἀπέδειξαν πειραματικῶς καὶ τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν ἀξίαν καὶ
ἰκανότητα τοῦ μαθηματικοῦ νοῦ διὰ τῶν κατορθωμάτων του
ἐπὶ τῶν σωματικῶν ἀτελειῶν, μᾶς τοποθετεῖ ἀπέναντι τῶν
ἀντιπάλων, οἵτινες παμπληθεῖς εὐρίσκονται κατεσκευασμένοι
καὶ ὠχυρωμένοι εἰς τὸ πεδίον τοῦτο τῶν σωματικῶν ἀτελειῶν
καὶ τοῦ ζητήματος τῶν τεράτων, καὶ τοὺς ἀντιμετωπίζομεν
πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς δυνάμεως καὶ ἀξίας τῶν ἐπιχειρημάτων
αὐτῶν παραθέτοντες ὡς σχετικὰς περικοπὰς ἐκ τοῦ συγγράμ-
ματος τοῦ κ. Φλαμαρίωνος ἀναφερούσας τάδε.

»Εἶδομεν ἐν τῷ γραφείῳ κτηνιάτρου τινος αἶγα νεογέννη-
»τον ἔχουσαν ἄρτια πάντα αὐτῆς τὰ μέλη, ἀλλ' ἄνευ κεφα-
»λῆς. Ὑπάρχει τι ἀλογώτερον καὶ ἐναντιώτερον πρὸς τὸν
»σκοπὸν, ἢ τὸ νὰ γίνῃ τελεία ἡ μορφή ζώου, οὐτινος ἡ ὑπαρξίς
»εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἶναι ἀδύνατος, καὶ νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐλευσίς
»αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον; Ὁ καθηγητὴς τῆς Γοτίγγης Λότζε
»ὑπερβάλλει αὐτὸς ἑαυτὸν, ὅταν ὁμιλῶν περὶ τεράτων, λέγει
»ὅτι ἂν ἐμβριον στερῆται ἐγκεφάλου, τὸ μόνον σχότιμον πρᾶγ-
»μα ἀπολύτου τινὸς δυνάμεως, θὰ ἦτο νὰ διακόψῃ τὰς ἐνερ-
»γείας τῆς, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἔλλειψιν

»ταύτην. Ξένον σῶμα ἐν ἐπιγλωττίδι ἀποβάλλεται ἴσως διὰ τῆς
»δηγός, ἀλλὰ ξένον σῶμα ἐν τῷ οἰσοφάγῳ, δύναται διὰ τῆς
»ὑπερδραστικότητος τῶν νεύρων τοῦ λάρυγγος νὰ ἐπιφέρῃ τὸν
»πνιγμόν. Καθ' ἐκάστην ἡμέραν, καθ' ἐκάστην ὥραν, ὁ ἰατρός
»δύναται νὰ πεισθῇ ἐκ τῶν νόσων τῶν πληγῶν καὶ τῶν ἐκ-
»τρώσεων, ὅτι ἡ φύσις ἐγκατέλιπε τὰ πλάσματά της καὶ
»ὅτι αἱ προσπάθειαι αὐτῶν πρὸς βοήθειαν πολλάκις ἀποβαί-
»νουσιν ἐναντίοι πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος.

»Πρὸς τί θὰ ἦσαν οἱ ἰατροί, ἂν ἡ φύσις ἐνήργει σκοπίμως ;

»Καὶ ἐπὶ τούτων ἀντιπαρατηρεῖ ὁ κ. Φλαμαρίων: Ὑπὸ τὰς
»εἰρημένους ὑπερβολάς, λέγει, ὑπάρχει ἀλήθειά τις σταθερά,
»ἣτις βεβαίως εἶναι μία τῶν μεγίστων δυσχερειῶν ἅς δύναν-
»ται ν' ἀντιτάξωσι καθ' ἡμῶν.

»Ἡμεῖς αὐτοὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι οὐδέποτε εἶδομεν τέρατα
»χωρὶς νὰ εὐρεθῶμεν εἰς στενοχωρίαν, ὡς πρὸς τὰς πεποιθή-
»σεις ἡμῶν. Τό ἀνατομικὸν μουσεῖον τοῦ Σατρσβούργου πλου-
»σιώτατον ἀκεφάλων τεράτων καὶ δειγμάτων τερατολογίας,
»εἶναι εἰς ἡμᾶς κατὰ τοῦτο καθ' ὑπερβολὴν δυσάρεστον.

»Ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῶν ἐμβρύων τούτων παρεμποδισθέν-
»των καὶ διαστραφέντων ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν ἀναπτύξει; Τοῦτο
»εἶναι ζήτημα οὐπὲρ τὴν λύσιν οὔτε ὁ Ἅγ. Αὐγουστίνος, οὔτε
»ὁ Ἅγιος Θωμᾶς διδάσκουσιν ἡμᾶς· καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲ ὀλί-
»γον μᾶς διαφωτίζει περὶ αὐτοῦ.

»Καὶ καθεξῆς καὶ ἐπιπροσθέτει: Ἐμμένοντες ἰδιαιτέρως ἐν
»τῷ περὶ τεράτων ζητήματι, λέγει, οἱ ἀντίπαλοι, παρατηροῦ-
»σιν ἡμῖν, ὅτι δύναται τις νὰ παράγῃ τοιαῦτα τεχνητῶς προ-
»ξενῶν ἀλλοίωσιν εἰς τὸ ὄν ἢ τὸ ἔμβρυον. Σελ. 444—6.

Καὶ ὅτε ἀκόμη θὰ ἀπετελοῦν τὸ ἐκχειλισμα τῆς ἀνθρωπί-
νης σοφίας οἱ ἀντίπαλοι, καὶ τότε συντηνωμένοι δὲν θὰ ἦσαν,
ἢ μία σταγὼν ἀπέναντι τοῦ ὠκεανοῦ, ἀνίσχυροι ἢ ὥστε νὰ
ἐπικρίνωσι μετὰ τῆς ἀλαζονείας τὰ ἔργα τοῦ Ἀπειροδυνά-
μου Δημιουργοῦ.

Δὲν ἐγνώρισαν εἰσέτι τί εἶναι ἡ ζωὴ καὶ δὲν ἔδωκαν ὀρισμὸν

εις αὐτὴν καὶ ἔρχονται μετὰ περισσῆς τόλμης νὰ ἐπικρίνωσι τὸν Δημιουργὸν αὐτῆς καὶ ποιητὴν τοῦ Παντός.

Ἄν αἱ ἐκτεθεῖσαι σωματικαὶ ἀτέλειαι δὲν ὑπῆρχον, δὲν θὰ εἶχομεν τὴν ἰσχυροτάτην ἀπόδειξιν, ἣν ἐλάβομεν περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀξίας καὶ ἰκανότητος τοῦ μαθηματικοῦ νοῦ, αὐτοῦ καὶ μόνου ἀποδεικνυομένου ἰκανοῦ νὰ ἐπανορθώσῃ πᾶσαν σωματικὴν ἀτέλειαν, καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδε τὸ ἀπλοῦν ἐμβάλωμα δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ ἄλλως.

Διὰ τῶν σκοπιμωτάτων τούτων σωματικῶν ἀτελειῶν ὁ Ἄόρατος Δημιουργός, εὐγλωττότερον πάσης ἄλλης διδασκαλίας διανοίγει τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμοὺς παντός μαθηματικοῦ ἀνθρώπου ἐπανορθοῦντος μίαν τοιαύτην σωματικὴν ἀτέλειαν, ὅπως τὸν ἀνακαλύψῃ: Πάρειμι, λέγει, εἰς ἕκαστον, ἐγὼ ὁ συναρμολογητῆς καὶ κατασκευαστῆς τῶν Σωμάτων ἄορατος μαθηματικὸς Θεὸς καὶ σὲ διδάσκω καὶ σὲ ὀδηγῶ μὲ τοιοῦτον πάνσοφον τρόπον νὰ Με ἀνακαλύψῃς, ὅταν οὕτω πειραματικῶς σὲ πείθω ὅτι καὶ τὸ ἀπλοῦν ἐπιστημονικὸν ἐμβάλωμα, δὲν κατορθοῦται εἰμὴ ὑπὸ μαθηματικοῦ νοῦ.

Οἱ ἀντίπαλοι ἐπικριταὶ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν λεγομένων «ὅτι δύναται τις νὰ παράγῃ τεράτα προξενῶν ἀλλοίωσιν εἰς τὸ ὦν ἢ τὸ ἐμβρυον,» ἐπικυροῦσιν αὐτὰς ταύτας τὰς ἀποδείξεις μας.

Διότι ὅπως ἡ ἐπανάρθωσις σωματικῆς ἀτελείας εἶναι μεταβολὴ καταστάσεως ἐπιτυγχανομένη μόνον διὰ τῆς σκοπίμου ἐνεργείας τοῦ μαθηματικοῦ, οὕτω καὶ ἡ προξενουμένη ἀλλοίωσις εἰς τὸ ὦν ἢ τὸ ἐμβρυον, εἶναι μεταβολὴ τῆς κανονικῆς εἰς τερατώδη κατάστασιν καὶ δὲν θὰ γίνῃ, ἢ σκοπίμου ἐνεργείᾳ μαθηματικοῦ τινος.

Ναί. Ἡ ὑπαρξίς καὶ ἐμφάνισις ἐν τῷ κόσμῳ τῶν τεράτων εἶναι σκοπιμωτάτη.

Ὁ Πάνσοφος Δημιουργός διὰ τῶν ὀρατῶν καὶ ψηλαφρητῶν τούτων τεράτων εἰκονίζει καὶ ἐπιβεβαιοῖ τὴν ὑπαρξίν τῶν ἀοράτων τεράτων (αὐτῶν τούτων τῶν δαιμόνων) ὡς ἐν ἰδιαιτέρῳ κεφαλαίῳ πειραματικῶς θ' ἀποδειχθῆ.

Καὶ διὰ τὴν καταδειχθῆ ὁ βαθμὸς τῆς πλάνης τῶν ἀντιπάλων, οὔτινες ὁρμῶνται ἀπὸ τοῦ γεγονότος τούτου καὶ κατηγοροῦσι τὸν Θεὸν ἀποδίδοντες τὴν σχόπιμον ἐμφάνισιν τῶν τεράτων εἰς ἀδυναμίαν καὶ ἀτέλειαν τοῦ καθ' ὅλας τὰς ιδιότητας τελείου Θεοῦ, θὰ ἀντικρύσωμεν εἰς αὐτοὺς τὸ γεγονὸς τῆς ἀδιαλείπτου ἀνακαινίσεως πάντων τῶν ἐνοργάνων σωμάτων, ὅπερ ἐμφανίζει τὴν καταπληκτικὴν εἰκόνα τῆς ἀπειροδυναμίας καὶ ἀπειροσοφίας τοῦ ἐνεργοῦντος Θεοῦ καὶ ἐπιβάλλει διὰ τοῦ μεγαλείου τῆς νεκρικῆς σιγῆς εἰς τοὺς ἀντιπάλους ἐπικριτὰς. Γεγονὸς ἐπιστημονικῶς βεβαιωμένον, καθ' ὃ πάντα τὰ ἐνόργανα σώματα φυτῶν, ζώων καὶ ἀνθρώπων ἀπαύστως ἀνακαινίζονται καὶ ἐξ ὀλοκλήρου καθ' ἕκαστον, ἐν διαστήματι ἐνὸς μηνὸς ἢ ἐξ (δὲν φιλονεικῶμεν περὶ τοῦ χρόνου, οὔτινος ἢ μείωσις καθιστᾷ τὸ γεγονὸς καταπληκτικώτερον), ὡς ἐπιβεβαιοῦν αἱ παρατιθέμεναι περικοπαὶ ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Φλαμμάρωνος ἐν Σελίσιν 101—120 καὶ 143 ἔχουσαι ὡς ἔπεται.

» Ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅλα τὰ διάφορα ὄντα ἐμφανίζονται ἡμῖν κεχωρισμένα ἀλλήλων. Ἡ ἐλάχιστη ἢ περιστέφουσα τὰς Ἀλπεῖους κορυφὰς φαίνεται ὅτι οὐδὲν κοινὸν ἔχει μετὰ τοῦ λαγωοῦ τοῦ τρέχοντος ἐν τῇ κοιλάδι. Τὸ ρόδον τῶν κήπων ἡμῶν ἀγνοεῖ τὸν λέοντα τῆς ἐρήμου. Ὁ ἀετὸς καὶ ὁ Γυψ τῶν ὑψηλῶν ὄροπεδίων τῆς κεντρικῆς Ἀσίας δὲν ἐγεύθησαν τὰς ὀπώρας τῶν ἡμετέρων παραδείσων. Ὁ σίτος καὶ τὸ κλῆμα δὲν φαίνονται προσκολλώμενα εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἰχθύων. Καὶ ἂν περιορισθῶμεν εἰς διαιρέσεις ὀλιγώτερον ἀποτόμους δὲν φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἄμεσος σχέσις μετὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς τῶν φυτῶν ἢ τῆς χλόης, ἣτις ἐπιστρωννύει τοὺς λειμῶνας καὶ τὰ δάση.

» Καὶ ὅμως πράγματι ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ὄντων, ἅτινα πληροῦσι τὴν γῆν, ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν, εἶναι μία μόνη ζωὴ, ἐν μόνον σύστημα οὔτινος ἐν μὲν τῷ μέσῳ κεῖται ὁ ἀήρ τὸ δὲ ἔδαφος εἶναι ἡ βᾶσις αὐτοῦ καὶ ἡ παγκόσμιος αὕτη ζωὴ, δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ διηλεκτὴ συναλλαγὴ τῆς ὕλης.

» Πάντα ταῦτα τὰ ὄντα εἶναι κατασκευασμένα ἐκ τῶν αὐτῶν
 » μορίων, ἅτινα μεταβαίνουνσι διαδοχικῶς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ
 » ἄλλο, ὥστε οὐδενὸς ὄντος τὸ σῶμα ἀνίηκει κυρίως εἰς αὐτό.
 » Διὰ τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς θρέψεως ἀπορροφῶμεν καθ' ἡμέραν
 » ποσὸν τροφῆς. Διὰ τῆς πέψεως, τῶν ἀποκρίσεων καὶ ἐκκρί-
 » σεων, ἀποβάλλομεν τὸ αὐτὸ ποσόν. Οὕτω δὲ τὸ σῶμα ἡμῶν,
 » ἀνακαινίζεται καὶ μετὰ τινα καιρὸν δὲν ἀπομένει πλέον οὐδὲ
 » τὸ ἐλάχιστον γραμμάριον ἐκ τοῦ ὑλικοῦ σώματος, ὅπερ εἶχομεν
 » πρότερον, ἐξ ὁλοκληρίας ἀνακαινισθέντος. Διὰ τῆς συναλλα-
 » γῆς ταύτης διατηρεῖται ἡ ζωὴ. Ἐνῶ δὲ ἡ ἀνακαινίσις αὕτη
 » ἐνεργεῖται ἐν ἐκάστῳ ἡμῶν ἐνεργεῖται ὁμοίως καὶ ἐν ἐκάστῳ
 » τῶν ζῶων καὶ ἐν ἐκάστῳ τῶν φυτῶν. Τὰ ἑκατομμύρια λοιπὸν
 » καὶ δισεκατομμύρια τῶν ὄντων, ἅτινα ζῶσιν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ
 » τῆς σφαίρας, διατελοῦσι κατὰ ταῦτα ἐν ἀμοιβαίᾳ συναλλαγῇ
 » τῶν ἰδίων αὐτῶν ὀργανισμῶν. Καὶ αὕτη μὲν ἡ ἄτομος τοῦ
 » ἄξυγόνου ἦν εἰσπνέεις νῦν, ἀπεπνεύσθη χθὲς ἴσως ὑπὸ τινος
 » δένδρου τῶν δασῶν. Ἐκείνη δὲ πάλιν ἡ τοῦ ὑδρογόνου ἦτις
 » ὑγραίνει τὸν ἐπισκοποῦντα ὀφθαλμὸν κομφευσομένου τινός,
 » πλανωμένου ἐν ταῖς ἀγυιαῖς, ἴσως πρό τινος χρόνου ἔδρεχε
 » τὰ χεῖλη τῆς παρβενιωτάτης τῶν παρθένων τῆς σεμνοτύφου
 » Ἀλβίωνος. Ἄλλη δὲ πάλιν ἄτομος, ἦτις νῦν καίει ἐν πᾶ ἑμῶ
 » πνεύμονι, ἔκαιεν ἴσως ἐν τῷ λύχνῳ, ὃν ὁ Νεύτων μετεχει-
 » ρίσθη εἰς τὰ ὀπτικά αὐτοῦ πειράματα· καὶ ἴσως τὸ φωσφόρον,
 » ὅπερ ἀπετέλει τὰς πολυτιμοτάτας ἴνας τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ
 » Νεύτωνος, καῖται νῦν ὑπὸ τὸ ὄστρακον ὄστρέου, ἢ ἐπὶ τινος
 » τῶν μυριάδων τῶν μικροσκοπικῶν ζωῶν ἅτινα πληροῦσι
 » τὴν φωσφορολαμπὴ θάλασσαν. Ἡ ἄτομος τοῦ ἄνθρακος
 » ἢ ἐξερχομένη ἐν τῷ παρόντι ἐκ τῆς καύσεως τοῦ ἡμετέρου
 » σιγάρου, ἐξῆλθεν ἴσως πρότινων ἐτῶν, ἐκ τοῦ τάφου τοῦ
 » Χριστοφόρου Κολόμβου, ὅστις ἀναπαύεται, ὡς εἰξέυρετε, ἐν
 » τῇ μητροπόλει τῆς Ἀβάνης. Ἡ γῆνιν ζωὴ ὁλόκληρος δὲν
 » εἶναι ἢ μεγάλη τις συναλλαγὴ ὑλης. Φυσικῶς οὐδὲν ἡμῖν
 » ἀνίηκει κυρίως. Μόνον τὸ νοητικόν ἡμῶν ὃν εἶναι ἡμέτερον
 » εἶναι ἡμεῖς αὐτοί. Τοῦτο μόνον ποιεῖ ἡμᾶς ἀληθῶς ἀναλ-

»λοιώτους, ἡ δὲ οὐσία ἡ συνιστώσα τὸν ἐγκέφαλον ἡμῶν, τὰ
»νεῦρα, τὰ ὀστά, τὰ μέλη, τὴν σάρκα ἡμῶν, δὲν μένει ἐν
»ἡμῖν ἔρχεται, ἀπέρχεται, διέρχεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἔντος εἰς τὸ
»ἄλλο. Κυρίως καὶ ἄνευ μεταφορᾶς τὰ φυτὰ εἶναι αἱ ρίζαι ἡ-
»μῶν, δι' αὐτῶν ἀντλοῦμεν ἐν τοῖς ἀγροῖς τὸ λεύκωμα τοῦ αἵ-
»ματος καὶ τὴν φωσφορικὴν τίτανον τῶν ὀστέων ἡμῶν. Τὸ ὀ-
»ξυγόνον, ὅπερ ἡ ἀναπνοὴ αὐτῶν ἀποστέλλει ἡμῖν, δίδει εἰς
»ἡμᾶς τὴν δύναμιν καὶ τὴν καλλονὴν, καὶ ἀμοιβαίως τὸ ἀν-
»θρακικὸν ὄξυ, ὅπερ ἡ ἡμετέρα ἀναπνοὴ πέμπει εἰς τὸν ἀέρα,
»κοσμεῖ διὰ τῆς χλόης τοὺς λόφους καὶ τὰς κοιλάδας.
» Ὅταν κατέχη τις τὸ βαθὺ αἶσθημα τῆς παγκοσμίου ταύτης
» συναλλαγῆς τῆς ὕλης, ἣτις καθιστᾷ ἀδελφὰ, ὑπὸ τὴν ἔποψιν
» τῆς ὀργανικῆς συνθέσεως, τὸ πτηνὸν μετὰ τοῦ δένδρου, τὸν
» ἰχθὺν μετὰ τῆς παραλίας, τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ λέοντος,
» θεωρεῖ τὴν φύσιν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς μεγάλης ἐνότητος, ἣτις
» ἄρχει τῆς πορείας τῶν πραγμάτων. Εὐρίσκει δὲ οὕτως αὐτὴν
» ἐντελῶς μεταμορφωμένην. Καὶ μετὰ μείζονος τότε ἐνδιαφέ-
» ροντος φαντάζεται τὸ καθολικὸν σύστημα τῆς γήινης ζωῆς,
» καὶ καθεξῆς, καὶ ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς κυκλοφορίας τῆς ζωῆς
» ἀποφαίνεται ὅτι ἡ συμφωνία τῶν συμπερασμάτων, ἅπερ συνή-
» γαγον ὀρμηθέντες ἐκ τριῶν διαφορῶν ἀρχῶν εἶναι σαφὲς τεχ-
» μήριον τῆς ἀληθείας τῆς ὑποθέσεως, καθ' ἣν εἶναι χρεῖα
» τριάκοντα ἡμερῶν πρὸς παντελεῖ ἀνασύνθεσιν τοῦ σώματος.
» Ὅτι τὰ καθ' ἕκαστον μόρια διατελοῦσιν ἐν ἀδιαλείπτῳ κυ-
» κλοφορίᾳ, ἀλλὰ τὸ εἶδος τῶν μορίων διαμένει τὸ αὐτὸ. Ἡ δι-
» αμονὴ αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν δύναμιν, παρατηρεῖ ὁ κ. Φλα-
» μαρίων καὶ προσθέτει: τί ἤθελε γίνεαι π. χ. ἂν ἡ μορφή μόνη
» ἐφυλάττετο καὶ οὐδεμίᾳ διεύθυνσις αὐτοδύναμος δὲν προίστα-
» το κατὰ τὴν ἐχλογίην τῶν χημικῶν μορίων; Θὰ προέκυπτε
» πάραυτα τὸ μάλιστα ἑτερογενὲς σῶμα, ὅπερ ἡδύνατό τις νὰ
» φαντασθῆ, ἂν καὶ θὰ ἐφύλαττε τὴν τελειότητα τῆς ἑαυτοῦ
» μορφῆς. Φαντάσθητε π. χ. ὅτι τὸ στοιχεῖον ὅπερ συνιστᾷ
» τὴν παρθενικὴν λευκότητα τῆς χροιάς ταύτης, τὸ ροδόχρουν
» τῶν χειλέων, τὴν λεπτότητα τοῦ στόματος, τὸ λεπτοφυὲς

» τῆς ρινός, τὴν ἐκφραστικὴν ἀπόχρωσιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἀντι-
» κατεστάθη αἵφνης ὑπὸ ἑτεροειδῶν μορίων. ὑπὸ τοῦ ἰωδίου
» ὅπερ μελαίνεται ἐν τῷ φωτί, ὑπὸ τοῦ θουτυρικοῦ ὀξέως, ὅπερ
» ἀναλύεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὑπὸ ἀλατός τιнос, ὅπερ διαλύεται
» ἐν τῇ ὑγρασίᾳ κτλ. Ἡ ἀνθρωπότης θὰ εἶχε βεβαίως τό-
» τε ὄρατον πρόσωπον.

» Ἰδοὺ ὁμως τοῦ φθάνουν οἱ ἀξιοῦντες ὅτι ἡ ζωικὴ δύναμις
» δὲν ὑπάρχει.»

Κατὰ τὸ ἀνωτέρω τῶν ἀντιπάλων ἀρνούμενων τὴν ὑπαρξίν
αὐτοδυνάμου προϊσταμένης ζωικῆς δυνάμεως, ὅ κ. Φλαμαρίων
ἀποδίδει εἰς τὴν ζωικὴν δύναμιν ἐκάστου ὄντος τὴν ἐκλογὴν
τῶν χημικῶν μορίων κατὰ τὴν ἀδιάλειπτον αὐτῶν κυκλοφορί-
αν καὶ μεταλλαγὴν. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοιαύτη θεωρία εἶναι ἕως
ἀστήρικτος καὶ καταρρεῖ διὰ τῶν αὐστηρῶν συλλογισμῶν.

Ὅπως ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τὰ εἶδη τῶν ὑλικῶν μο-
ρίων ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ ὑλικὸς κόσμος, καὶ συνεπῶς ἕκαστον
σῶμα εἶναι διπλάσια καὶ τριπλάσια ἴσως τῶν στοιχείων τοῦ
Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ἐκαστον δὲ εἰδικὸν τοῦ σώματος ὄρ-
γανον σύγκειται ἀπὸ τὰ προσιδιάζοντα αὐτῷ χημικὰ μόρια,
ὠρισμένα κατ' εἶδος καὶ ἀριθμὸν, ἅτινα κατὰ τὴν ἀδιάλειπτον
αὐτῶν μεταλλαγὴν πρέπει τὰ αἰρόμενα ἐξ ἐκάστου εἶδους χη-
μικὰ μόρια ν' ἀντικαθίστανται ὑπὸ ἰσαριθμῶν ὁμοειδῶν, ἵνα μὴ
ἐπέλθῃ παραμόρφωσις εἰς ἓν ἕκαστον σωματικὸν ὄργανον καὶ
συνεπῶς εἰς τὸ ὅλον σῶμα καὶ ἵνα διατηρηθῶσιν αὐστηρῶς ἀ-
ναλλοίωτοι οἱ θεμελιώδεις τύποι.

Τελεῖται οὕτω ἄπαυστος ἀναστοιχειοθέτησις πάντων τῶν
σωμάτων, ὅπως γίνεται ἡ τῶν λέξεων στοιχειοθέτησις, καθ' ἣν
ἐλαχίστη παρῶρασις καὶ παρέκκλισις ἀπὸ τὰς θεμελιώδεις
ἀριθμητικὰς ἀναλογίας θὰ παραμορφώσῃ καὶ τερατοποιήσῃ
κατὰ μέρος καὶ καθόλου τὰ σώματα, ἐμφανίζομένου αἵφνης
τοῦ σώματος τοῦ Λαγῶυ μὲ κεφαλὴν πτηνοῦ καὶ τανάπαλιν,
ἢ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μὲ κεφαλὴν θηρίου καὶ ἀντιστρόφως,
ὅπως πειραματικῶς δύναται πᾶς τις νὰ βεβαιωθῇ παρεισάγων
ἐν μόνον ἀνοίκειον, (περιττόν) ἀλφαβητικὴν γράμμα εἰς πᾶσαν

κανονικὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν οὕτω θὰ παραμορφώσῃ.

Τὸ γεγονός τῆς ἀδιαλείπτου ἀνακαινίσεως πάντων τῶν ἐνοργάνων σωμάτων δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ζωικὴν δύναμιν ἐκάστου ὄντος διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους.

1) Ἐκαστος ἄνθρωπος δὲν εἶναι αἰτιὸς τῆς ἀνακαινιστικῆς τοῦ σώματός του ἐνεργείας τῆς ὁποίας οὐδόλως λαμβάνει συνειδήσιν, ἐνῶ μάλιστα πρόκειται περὶ μαθηματικῆς ἐνεργείας ἀπαιτούσης αὐστηρὰν συνειδητὴν προσήλωσιν.

2) Ἐκ πείρας γνωρίζουσι πάντες ὅτι οὐδεὶς γεννᾶται ἐπιστήμων ἢ τεχνίτης, καὶ ὅτι ἡ γνώσις ἐκάστης εἰδικῆς μεθόδου κτᾶται διὰ κοπιώδους καὶ βαθμιαίας διδασκαλίας καὶ μελέτης. Ἐπομένως πῶς θὰ ἀποδοθῇ τοιαύτη ἐμπειρικὴ αἰτία εἰς τὴν δύναμιν τῶν νηπίων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἐπίσης τὰ βρεφικὰ σώματα ἀπαύστως ἀνακαινίζονται, ἐνῶ ἡ δύναμις ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν, δὲν ἔχει εἰσέτι κεκτημένας γνώσεις καὶ ἄγνοεὶ καὶ τοὺς στοιχειωδέστατους κανόνας οἰασθῆποτε μεθόδου;

3) Δὲν ἀνακαινίζονται τῶν λογικῶν μόνων ἀνθρώπων τὰ σώματα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὰ σώματα τῶν ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν σπερουμένων πνευματικῆς δυνάμεως ὑποκειμένης εἰς προαδευτικὴν μάθησιν.

4) Δὲν κέκτηται ἕκαστος ἄνθρωπος στοιχειοθετικὴν ἰκανότητα καὶ ἐμπειρίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ κεκτημένος τοιαύτην καὶ ἐν τῇ αὐστηροτάτῃ προσηλώσει τοῦ ὑπόκειται, ὡς πεπερασμένος εἰς σφάλματα, ἐνῶ τὸ γεγονός τῆς ἀπαύστου ἀνανεώσεως τῶν σωμάτων διὰ τῆς ἀενάου μεταλλαγῆς τῶν ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἕκαστον σῶμα γημικῶν μορίων, ἀποδεικνύει ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων του καὶ ἀναμάρτητον καὶ ἀπειροδύναμον ἐνέργειαν. Ἡ δὲ τοιαύτη ἐνέργεια ἀποβαίνει ἀνθρωπίνως ἀνέκφραστος καὶ ἀνυπολόγιστος, ἐνεκα τῆς σμικρότητος τῆς ὕλης, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἐπομένη σχετικὴ περικοπὴ ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Φλαμαρίωνος. Σελίς 67 ἔχουσα ὡς ἐξῆς.

« Αἱ ὕλικαι ἄτομοι εἶναι ἀκατανοήτως μικραὶ. Ὑπελόγησαν » ὅτι τὸ πλῆθος τῶν ἀτόμων τῶν περιεχομένων ἐντὸς μικροῦ » κύβου ὀργανικῆς ὕλης, ἰσομεγέθους πρὸς κεφαλὴν βελόνης,

»θὰ ἀνήρχετο εἰς τὸν ἀκατανόγητον ἀριθμὸν τῶν ὀκτῶ ἐξάκις ἐ-
»κατομμυρίων (ὀκτῶ παρακολουθουμένου ὑπὸ ἑνὸς καὶ εἰκοσι
»μηρδενικῶν.) Ἐν ὑποθέσωμεν λέγει ὁ Κωδὶν, ὅτι θέλει τις νὰ
»ἀριθμήσῃ τὰς ἀτόμους ταύτας λαμβάνων μίαν μυριάδα καθ'
»ἕκαστον δευτερόλεπτον, ἤθελε διανύσει διακοσίας πεντήκοντα
»χιλιάδας ἐτῶν, ὅπως συντελέσῃ τὴν ἀρίθμωσιν ταύτην.»

Ἡ ἀνθρωπότης ὅλη δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τοιαύτην ἀπαιστον
ἀνακαινιστικὴν ἐργασίαν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μόνον ἀνθρωπι-
νου σώματος.

Τὸ τεράστιον τῆς ἐργασίας μαρτυρεῖ τὸν ἐργάτην.

Τὸ γεγονός τοῦτο τῆς συγχρόνου καὶ ἀδιαλείπτου ἀνακαι-
νίσεως πάντων τῶν ἐνοργάνων σωμάτων, διὰ τῆς ἀδιακόπου
κυκλοφορίας τῆς ὕλης, ἐμφανίζει εἰκόνα μεγαλείου, ἀπειρο-
δυναμίας καὶ Σοφίας καταπλήσσοσαν καὶ φέρουσαν εἰς ἕκστα-
σιν τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ὅστις αἰσθάνεται ἱλιγγον καὶ ἀδυνα-
τεῖ νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ πρὸ αὐτῆς.

Ὁ ἀπειροδύναμος Θεὸς Νοῦς τρισυποστάτως πάρεστιν αἰεὶ
ἐν παντὶ σημείῳ, ἀναστοιχειοθετῶν καὶ ἀνακαινίζων ἀδιαλεί-
πτως ἀπὸ τοῦ κέντρου καὶ ἐξ ὀλοκλήρου καθ' ἕκαστον πάντα
τὰ ἐνόργανα σώματα, διαφυλάττων αὐστηρῶς τὴν ταυτότητα
ἑνὸς ἑκάστου καὶ πάντων τῶν θεμελιωδῶν τύπων κατ' εἶδος
καὶ γένος καὶ παριστῶν ἀναλλοιώτους τοὺς τύπους τῶν δια-
φόρων ἡλικιῶν.

Διατὶ κατὰ μίαν τῶν ὀλοκληρωτικῶν τούτων σωματικῶν
ἀνανεώσεων δὲν εὐρίσκει ἕκαστος ἀνθρώπος τὴν χειρὰ του μὲ
πλείονας δακτύλους καὶ τὴν κεφαλὴν του μὲ πλείονα ὦτα καὶ
ὀφθαλμούς, ἢ μὲ διπλοῦν καὶ τριπλοῦν στόμα; Διατὶ, ἄνευ
γνωστῆς του αἰτίας, δὲν ἀποβάλλει αἰφνης, ἐξ ἀφορμῆς τῆς
τοιαύτης σωματικῆς ἀνακαινίσεως, κανέν ἐκ τῶν σωματικῶν
του ὀργάνων, ἀλλ' ἰσοθίως ἐξακολουθεῖ παραμένων ὁ σωμα-
τικὸς του σχηματισμὸς, ὅπως γνωρίζει αὐτὸν παιδιόθεν ἕκα-
στος; Οὐχὶ λοιπὸν τέρας οἰονόηποτε δὲν θὰ ἐμφανισθῇ ἀσκό-
πως εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' οὐδὲ ἐν ὕλικόν μόριον, ἢ μία ὕλικὴ
ἄτομος δὲν θὰ διαφύγῃ ποτὲ τὴν ἀπειροδύναμον Θεῖαν θέλησιν

οὐδὲ θὰ μετακινήθῃ ἀσκόπως, διότι ἡ τάξις ἀρχεται ἀπὸ τῆς βάσεως. Καὶ ἐπιβεβαιοῦται διὰ τοῦ καταπληκτικοῦ τούτου γεγονότος τὸ αὐστηρῶς ἀληθὲς τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ὅτι «ὡμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἡριθμημένοι εἰσίν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΣ

Ἡ ἐπικρατοῦσα αὐστηρά τάξις εἰς ἅπασαν τὴν Δημιουργίαν. — Προνοητικὸν καὶ ἀλάνθιστον μέρον διακόσεως τῶν μαθηματικῶν ἀποτελεσμάτων ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων. — Καθολικὴ ἐξάρτησις τῶν μαθηματικῶν ἀποτελεσμάτων, ἀπαιτούντων εἰδικὰ ἔργαλεῖα. — Σκοπιμότης τῶν σωματικῶν ὀργάνων τελούντων ἐνὸς ἐκάστου ἀσχηγῆτως εἰδικῆν λειτουργίαν. — Ἡ ἀπανταχοῦ σύγκρισσις παρουσίας καὶ παντοκρατορικῆς ἐξουσίας τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνυμένη ἐκ τῶν παγκοσμίων καὶ ἀδιακόπων μαθηματικῶν ἀποτελεσμάτων Του, ἅτινα φέρει δι' εἰδικῶν ὀργάνων ὁρατῶν, ὁ ἄορατος.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐδόθησαν ἡμῖν οἱ ὄροι τοῦ προβλήματος, καὶ ὁ ζητούμενος ἀγνωστος ἐγένετο γνωστός καὶ ἀπεδείχθη θαυμασιώως ἡ πνευματικὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναμις καὶ ἡ ἀξία καὶ ἰκανότης τοῦ μαθηματικοῦ νοῦ διὰ τῶν κατορθωμάτων του, ἡ νίκη τῆς ἀληθείας εἶναι ἀναμφισβήτητος, ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν τὴν ἐξέτασιν διὰ νὰ ἀλληλεπικυρωθῶσιν αἱ ἀποδείξεις διασταυρωτικῶς καὶ ἀποκαλυφθῶσι τὰ θεῖα μεγαλεῖα ἐν τῇ σκοπιμότητι τῶν ἔργων του.

Ἴδου ἐπὶ παραδείγματι ἀριστοτέχνης κόπτης ἀνδρικών ἐνδυμάτων, ὅστις σημεῖοι ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος τῆς ἐκλογῆς τοῦ παραγγελιοδότου τὰς ἐμμέτρους γραμμὰς τοῦ σχεδίου καὶ ὑπολείπεται ἡ κοπή τοῦ ὑφάσματος, ἀλλ' ἐλλείπει εἰδικοῦ κοπτικοῦ ὄργανου, ἀδυνατεῖ νὰ φέρῃ τὸ ἐπιδιωκόμενον ἔντεχνον ἀποτέλεσμα καὶ οὕτω ἀπρακτεῖ.

Ὡσαύτως ἕτερος ἐπιστήμων χειρουργὸς καταδεδικασμένος εἰς ἀπραξίαν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ προβῇ εἰς ἐγχείρισιν καὶ

σώση κινδυνεύοντα φίλον του ἐξ ἑλλείψεως τῶν ειδικῶν ἐργαλείων του.

Καὶ ἄλλος τεχνίτης ξυλουργός ἔχων πρὸ αὐτοῦ σωρείαν ξυλείας καὶ τὰ ειδικὰ ἐργαλεῖα, ἀλλ' ἅπαντα ἐφθαρμένα ἐκ σκωρίας ἢ ἄλλης αἰτίας ἀχρηστα καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἀπρακτῆ ἑλλείψει ὑγιῶν ειδικῶν ὀργάνων.

Διατὶ τὸ τοιοῦτον; Διότι πᾶς τεχνίτης, ὑπὸ ὄρον εἶναι τοιοῦτος.

Ἐκαστος τεχνίτης ἢ ἐπιστήμων, χημικός ἢ ἀστρονόμος, χειρουργός ἢ χρυσοκόμος, μάγειρος ἢ σιδηρουργός, ἕκαστος τοιοῦτος καθολικῶς δι' ειδικῶν ὀργάνων ὀφείλει νὰ φέρῃ τὸ μαθηματικὸν ἢ ἐντεχνον ἀποτέλεσμα.

Βεβαίως καὶ ὁ κόπτης ἐνδυμάτων δύναται νὰ σχίσῃ τὸ ὕφασμα καὶ ὁ ξυλουργός νὰ θλάσῃ τὰς σανίδας διὰ τῶν χειρῶν του, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο αὐθαίρετον (ἄλογον), ὡς εἶναι προήρητο ὑπὸ ἀλόγου ζώου καὶ ἐν τῇ περαιτέρω προσαρμογῇ τῶν μερῶν πρὸς κατασκευὴν τοῦ τεχνικοῦ ἔργου δὲν θὰ δυναθῆ νὰ φθάσῃ ποτὲ οἰοσδῆποτε τεχνίτης δι' αὐθαίρετου ἐνεργείας, τὸναντίον δὲ θὰ φθειρῆτὰ ἀντικείμενα, ἅτινα θὰ μεταγίσθῃ ὑφάσματα ἢ δέρματα, σανίδας ἢ ἄλευρα διὰ τῆς φθοροποιῶς αὐθαίρεσίας του.

Κατὰ τὰ καθολικὰ ὅθεν ταῦτα γεγονότα ἕκαστος ἐπιστήμων ἢ τεχνίτης ὑποχρεοῦται νὰ φέρῃ τὸ μαθηματικὸν ἢ ἐντεχνον ἀποτέλεσμα δι' ειδικῶν ὀργάνων, ἅτινα πρέπει νὰ εἶναι ἀβλαβῆ, ὑγιᾶ, καὶ ἀνάλογα τοῦ ἐπιζητούμενου ἐντέχνου ἀποτελέσματος, διότι μέγιστον θωρηκτὸν ἀτμόπλοιο δὲν θὰ κινηθῆ μὲ τὴν ἐνδεδειγμένην μὲν, ἀλλὰ δυσανάλογον μηχανὴν ἀτμακάτου καὶ τάνάπαλιν ἀτμάκατος δὲν ἀντέχει νὰ φέρῃ τὴν μηχανὴν τοῦ θωρηκτοῦ, ὅπως δὲν θὰ κοπῆ ὁ κορμὸς δένδρου μὲ φλεβοτόμον ἱατρικὸν μαχαίριδιον καὶ τάνάπαλιν, δὲν θὰ δυναθῆ τις νὰκάμη ἱατρικὴν ἀρραίμαξιν μὲ ξιφολόγχην, διότι εἶναι μὲν ἐνδεδειγμένα τὰ ὄργανα, ἀλλὰ δυσανάλογα πρὸς τὸ ἐπιζητούμενον μαθηματικὸν ἀποτέλεσμα καὶ δὲν θὰ ἐπιτευθῆ, ἐφ' ὅσον τὰ ειδικὰ ἐργαλεῖα δὲν εἶναι ἀνάλογα, καὶ ὡς προελ-

χθῆ ἀβλαβῆ ἄλλως ἢ ἐλαττωματικότης των θὰ φανεροῦται εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐν ἐλλείψει δὲ ἐνὸς τοιούτου εἰδικοῦ ὄργανου ἢ δι' αὐτοῦ τελουμένη εἰδικὴ λειτουργία παύει, καίτοι ἢ ἐνεργοῦσα δύνამις ὑπάρχει.

Τοιουτοτρόπως ἐν ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ τὰ ὅσα εἶναι εἰδικὰ ὄργανα τῆς ἀκοῆς, ἢ γλῶσσα τῆς λαλιᾶς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὀράσεως καὶ ὁ ἐγκέφαλος τῆς νοήσεως. Ἐὰν τὰ εἰδικὰ ὄργανα τῆς ὀράσεως, ἢ τῆς ἀκοῆς ἢ τῆς λαλιᾶς πάθωσιν ἢ καταστραφῶσιν, ἢ εἰδικὴ λειτουργία παύει καὶ δὲν ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος. Διὰ τὴν Διότι τότε θὰ ἀπεδίδετο ἐκαστῇ τῶν ἰδιοτήτων τούτων εἰς τὴν ὕλην (τὸ σῶμα), διότι τότε δὲν θὰ εἶχε σκοπιμότητα ἐν ἐκαστῷ εἰδικῷ ὄργανῳ τοῦ σώματος, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἔφερε πᾶς τις τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα διὰ παντὸς μέσου, θὰ μετέφερε τὸ ὕδωρ καὶ μὲ τὸ κόσκινον, θὰ προεκάλει ἐγκυμοσύνην καὶ μὲ τὸ φαγητὸν καὶ θὰ ἐβάδιζε καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν. Ἐπιστήμων καὶ τεχνίτης δὲν θὰ ὑπῆρχε, διότι πάντες θὰ ἦσαν τοιοῦτοι, ἀφ' οὗ ἕκαστος θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἕκαστον ποθητὸν ἀποτέλεσμα διὰ παντὸς μέσου, ἦτοι δὲν θὰ ὑπῆρχε διάκρισις καὶ τάξις, ἀλλὰ γενικὴ σύγχυσις.

Ὅχι μόνον ὅταν προσβληθῇ ἐξ ἐγκεφαλικῆς ἀσθενείας τὸ εἰδικὸν ὄργανον τῆς νοήσεως (ὁ ἐγκέφαλος), ἢ ὅταν κατενεχθῇ βαρῶν κατὰ τῆς κεφαλῆς κτύπημα ὁ εἰδικὸς οὗτος ὑπηρετῆς καθίσταται ἀνίκανος νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν κύριόν του (νοῦν) ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μέθης περιέρχεται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν.

Ἡ ἐνεργοῦσα δύνამις ἐπιτάσσει, ἀλλ' ὁ εἰδικὸς ὑπηρετῆς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιταγὴν του, καὶ ὅταν ὁ βαθμὸς τῆς μέθης εἶναι μέγιστος, ὁ εἰδικὸς ὑπηρετῆς ἀναισθητεῖ καὶ ἀμνημονεῖ μηδεμίαν παραγγελίαν τοῦ κυρίου του ἀντιλαμβανόμενος.

Πῶς τὴν ἐπαύριον τῆς μέθης ἐλευθερούμενος ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ οἴνοπνεύματος τίθεται ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του καὶ ἐκτελεῖ τὰς ἐπιταγὰς του πιστῶς; Πῶς φρενοβλα-

θεῖς μετὰ παρέλευσιν μηνῶν καὶ πoλλάκις ἐτῶν ἀποκαθίστανται ὑγιεῖς, ἢ διότι ἡ ἐνεργοῦσα δύναμις δὲν ὑφίσταται οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν καὶ φέρει τὸ ἀποτέλεσμα εὐθὺς ὡς ἡ ἐλαττωματικότης τοῦ εἰδικοῦ ὑπηρετοῦ τῆς ἐπανορθωθῆ; Καὶ ἂν συμπάσῃ, ὡς στενότερα μετὰ τοῦ σώματος συνδεδεμένη ἡ αἴσθησις ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ, χαίρουσα καὶ θλιβομένη, εὐφραϊνομένη ἢ σπαρασσομένη, γελῶσα καὶ κλαίουσα ἐξ οἰασθῆποτε αἰτίας, δὲν συµμεταβάλλεται διὰ τοῦτο καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ σώματος, ἀλλὰ διαμένει ἡ αὐτὴ πάντοτε ἀναλλοίωτος φέρουσα τὴν ἀνάμνησιν τῶν χαρμοσύνων καὶ θλιβερῶν δοκιμασιῶν τῆς ἐπιγείου ζωῆς τῆς.

Δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν ἀνάγκην τῶν παραδειγμάτων τούτων, διότι εἶναι ἤδη ἀποδεδειγμένον δι' ἐξελεγκτικοῦ τρόπου, ὅτι ὑλικὸς ἐμβολιασµὸς δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ ἀναφέρομεν τὰ γεγονότα δι' ἐκείνους οἵτινες ἐπίστευσαν ὅτι θὰ φέρωσιν τὴν ἰσοπέδωσιν προτάσσοντες τὴν περίπτωσιν τῆς ἀφασίας καὶ φρενοβλαβείας πρὸς ἀμφισβήτησιν τῆς πνευματικότητος τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποίαν βέβαια θὰ παρεδέχοντο, ἐὰν ἡ σκέψις ἐγένετο, ἐξεδηλοῦτο καὶ διὰ τοῦ ποδὸς ἀκόµη, ἀλλ' ἡ ἐπικρατοῦσα τάξις δὲν ἐπιτρέπει ἀυθαίρεσίαν.

Τὰ ἐντεχνα καὶ μαθηματικὰ ὅθεν ἀποτελέσματα εἶναι καθολικῶς ἐξηρητημένα καὶ ἕκαστος ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιζητήσῃ καὶ φέρῃ τὸ ἐντεχνον ἀποτέλεσμα δι' ἐνδεδειγμένων τεχνικῶν ὀργάνων.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουσιν ἄλογα ζῶα, ἅτινα καθ' ἕκαστον φέρουσιν ἀποτελέσματα, διὰ τῆς τοιαύτης ἐξαρτήσεως διατηροῦνται ἀσύγχυτα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου προερχόμενα μαθηματικὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰ τῶν ἀλόγων ζῶων, ἅτινα ὄχι μόνον δὲν δύνανται νὰ κατασκευάσωσι τεχνικὸν ἐργαλεῖον, ἀλλ' οὐδὲ νὰ χρησιμοποιοῦσιν δύνανται κανὲν τοιοῦτον ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κατασκευαζομένων καὶ φέρωσι δι' αὐτῶν ἀποτέλεσμα, ἡ δὲ τοιαύτη σκόπιμος ἐξάρτησις πρὸς διάκρισιν τῶν μαθηματικῶν ἀποτελεσμάτων ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων πα-

ρέγει ψηλαφητόν και ἀλάνθαστον ἐξακριβωτικὸν μέσον πρὸς διάγνωσιν πάσης μαθηματικῆς ἐνεργείας.

Ὀρμώμεθα ἤδη ἀπὸ τῶν γενικῶν και θετικῶν βάσεων, ἅς ἦ, βάσανος μᾶς ἔδωκε πρὸς ἐξέλεγχξιν τῶν καλουμένων φυσικῶν γεγονότων.

Εἰς τὰς κορυφάς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν φυτῶν (δένδρων) σχηματίζονται ὀπώραι και καρποὶ πολυειδεῖς.

Εἰδικὸς ἐπιστήμων (ὁ χημικὸς), ἀναλύει ἕκαστον καρπὸν και γνωρίζει: οὕτω ἐπακριβῶς τὰ συστατικὰ μέρη, ἐξ ὧν συγκείται ἕκαστος καρπὸς και ὀπώρα.

Τὰ θεμελιώδη ταῦτα συστατικὰ ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ ἐπιστήμων ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ και μέχρι τῆς κατασκευῆς καρποῦ τινος ἢ ὀπώρας.

Ἐπὶ πλέον διὰ τῶν φυτῶν διενεργεῖται μεγάλης σημασίας ὑπηρεσία, ἣτις πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὴ εἰς πάντας· και διὰ τοῦτο παραθέτομεν ὡδε σχετικὴν περικοπὴν ἐκ τοῦ μνημονουθέντος συγγράμματος τοῦ κ. Φλαμαρίωνος ἔχουσαν ὡς ἑξῆς.

«Διὰ τοῦ ἀέρος γίνονται αἱ ἀκατάπαυστοι και παγκόσμιοι
» αὐται μεταβολαί, και τὰ στοιχεῖα δὲν δύναται νὰ διέλθωσιν
» ἀπὸ τοῦ ἐνὸς σώματος εἰς τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ διαπεράσωσι διὰ
» τοῦ μεγάλου τούτου διαμέσου. Ἡ πρότασις αὕτη εἶναι το-
» σοῦτον ἀκριβῆς, ὥστε οἱ φυσιολόγοι λέγουσιν ἀπὸ πολλοῦ
» ὅτι πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς ζῶν εἶναι ἐξ ἀέρος ὀργανωμένον.

» Πῶς γίνεται ἡ ὀργάνωσις αὕτη; Ἀπὸ τοῦ Λαβουαζιὲ ἤδη
» εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου και τῶν ζῶων
» εἶναι τι ἀνάλογον πρὸς τὴν καύσιν δι' ἧς θερμαίνόμεθα και
» φωτίζόμεθα. Ἄς ἐνδιατρήσωμεν ὀλίγον ἐν τούτῳ. Ἡ ἀνα-
» πνοὴ ἔλεγεν ὁ κ. Ριχ ἐν τινι τῶν ἐπιστημονικῶν ἐσπερίδιων
» τῆς Σορβόννης, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώσεως τοῦ ἐν τῷ ἀέρι
» ὀξυγόνου μετὰ τοῦ ἀνθρακος και τοῦ ὕδρογόνου τῶν σιτιῶν, ὅ-
» πως ἡ καύσις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώσεως τοῦ αὐτοῦ ὀξυ-
» γόνου μετὰ τοῦ ἀνθρακος και τοῦ ὕδρογόνου τοῦ κηροῦ, τοῦ
» ξύλου και τῶν ἄλλων καυσίμων ὑλῶν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἀναπνοὴ
» εἶναι φαινόμενον τῆς ζωικῆς ἐνεργείας, ἡ δὲ κυρίως καύσις

»φαινόμενον ισχυρᾶς θερμότητος. Ἀμφότεραι αἱ ἐνέργειαι αὐ-
»ται ἔχουσιν ἀποτέλεσμα παραγωγὴν θερμότητος, διότι ἡ
»θερμότης, ἡ γεννωμένη ἐκ τῆς ἀναπνοῆς, εἶναι ἡ διατη-
»ροῦσα τὸ ἡμέτερον σῶμα εἰς θερμοκρασίαν 37 βαθμῶν, ἀ-
»ναγκασίαν πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς.

» Ὁ Lavoisèer, ὁ Liebig πάλαι ἤδη ἀπέδειξαν ὅτι πᾶν
»ζῶον εἶναι ἐστία, πᾶσα τροφή καύσις. Ἄν ἡ ἀναπνοὴ δὲν
»συνοδεύεται, ὅπως ἡ καύσις ὑπὸ λάμπειων διαπύρων, προσέρ-
»χεται, διότι εἶναι καύσις ὀλιγώτερον ἐνεργὸς, καύσις βρα-
»δεῖα. Ὅσον βραδεῖα ὅμως καὶ ἂν εἶναι, πάντοτε ἀναλογεῖ
»πρὸς ἰκανῶς ισχυρὰν ὁσὶν ἄνθρακος. Εἰς ἄνθρωπος καίει
»10 ἕως 12 γραμμάρια ἄνθρακος ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, 250
»γραμμάρια καθ' ἡμέραν περίπου, ἔτι δὲ καὶ ποσότητά τινα
»ὑδρογόνου.

» Ἡ καύσις καὶ ἡ ἀναπνοὴ φθείρουσι τὴν ἀτμόσφαιραν κα-
»ταναλίσκουσαι τὸ κυρίως ὑγιεινὸν στοιχεῖον, τὸ ὀξυγόνον,
»καὶ ἀναπληροῦσαι αὐτὸ διὰ πνιγηροῦ τινος ἀερίου, τοῦ ἀν-
»θρακικοῦ ὀξέως· καὶ ἄλλαι αἰτίαι μεταδίδουσι διαρκῶς τὸ
»φθαρτικὸν τοῦτο προϊόν εἰς τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος ἐν
»οἷς ζῶμεν. Πειράματα γινόμενα ἐπὶ τῶν ἀτμῶν τοῦ ὕδα-
»τος τῶν συμπεπυκνωμένων ἐπὶ τῶν παραθύρων τῶν ἐν Πα-
»ρισίοις θεάτρων, δεικνύουσιν ἔνωσιν ἐξαιρέτως πνιγηρὰν καὶ
»φθαρτικὴν τῆς ζωῆς.

» Ἡ ἀνθρωπότης ἀναπέμπει εἰς τὸν ἀέρα καθ' ἕκαστον ἔ-
»τος 160 δισεκατομμύρια κυβικὰ μέτρα ὀξυγόνου ἀναπλη-
»ροῦσα αὐτὸ δι' ἴσου ποσοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέως. Ἡ ἀναπνοὴ
»τῶν ζῶων τετραπλασιάζει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο. Ὁ γαι-
»άνθραξ μόνον, ὅστις ἐξορύσσεται ἐκ τῆς γῆς χορηγεῖ περί-
»που 100 δισεκατομμύρια κυβικὰ μέτρα ἀνθρακικὸν ὀξὺ,
»καὶ αἱ ἄλλαι καυστικαὶ ὑλαὶ αὐξάνουσιν ἐπὶ πολὺ τὸν ἀ-
»ριθμὸν τοῦτον. Αἱ ἀποσυνθέσεις ἐπαυξάνουσιν αὐτὸν ἔτι
»μᾶλλον· καὶ ὅμως τὸ ἀέριον τοῦτο εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ
»λίαν ἐλαχίστη ἀναλογίᾳ τῶν 4 ἕως 5 λιτρῶν πρὸς 100 ἕκα-
»τόλιτρα. Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ εἶναι εὐδιάλυτον ἐν τῷ ὕδατι. Ἡ

»βροχή ἀναλύει τὸ ἀέριον τοῦτο διερχομένη διὰ τοῦ ἀέρος
»καὶ παρασύρει αὐτὸ εἰς τοὺς ρύακας, κατόπιν εἰς τοὺς πο-
»ταμούς καὶ τέλος εἰς τὰς θαλάσσας. Ἐκεῖ τὸ ἀνθρακικὸν
»τοῦτο ἀέριον ἐνοῦται μετὰ τῆς τιτάνου. Ἐκ τῆς ἀνθρακικῆς
»τιτάνου γεννῶνται τιτανώδεις χάλικες, μάρμαρα, ἀλάβα-
»στρα, ὄνυχες κτλ.

»Τὰ φυτὰ τελοῦσιν ἐν ἀπειρομεγέθει κλίμακι λειτουργίαν
»ὅλως ἀλλοίαν τῆς ἀναπνοῆς τῶν ζώων, λειτουργίαν πάνυ
»οὐσιώδη καὶ ἀναγκαιοτάτην εἰς τὴν συντήρησιν τῆς ἁρμονίας
»τῆς φύσεως, διότι ταῦτα οὐ μόνον προσλαμβάνουσι τὸ ὕδρο-
»γόνον ἐκ τοῦ ἀποσυντιθεμένου ὕδατος, ἀπορροφῶσι τὸ ἐν τῇ
»ἀτμοσφαιρᾷ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἀλλὰ πρὸς τοῦτοις ἐνεργεῖα τοῦ
»ἡλιακοῦ φωτός, ἐξάγουσιν ἐξ αὐτοῦ τὸν ἀνθρακα καὶ ἀπομο-
»νοῦσι τὸ ὀξυγόνον.» Σελίς 107—9.

Οὕτω τὰ φυτὰ παρίστανται ὡς ἄριστοι χημικοί. Κατὰ τὴν
μέθοδον τῶν ὑλοφρόνων, τῶν ἀρνούμενων τὰ πάντα καὶ ἑαυ-
τοὺς ἀκόμη καὶ ὑποστηρίζοντων ἰσχυρογνομώνως ὅτι τίποτε
ἄλλο δὲν ὑπάρχει πλὴν τῆς ὕλης, καὶ ὅτι ἅπασαι αἱ ἐκδηλώ-
σεις τῆς ζωῆς εἶναι ἰδιότητες τῶν σωμάτων, τὰ ἀποτελέ-
σματα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῶν φυτῶν, ὑποβιβαζομένου τοι-
σουτοτρόπως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ εἰδικοῦ μάλιστα ἐπιστήμο-
νος (διότι πάντες οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι καὶ χημικοί), ἀδυνα-
τοῦντος νὰ κατασκευάσῃ μίαν ὁπώραν ἐνῶ ἔχει εἰς τὴν διάθε-
σίν του τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν θεμελιώδη ὕλικά.

Κατὰ τὴν θαυμασίαν λοιπὸν ταύτην μέθοδον πᾶς ἄνθρωπος
καὶ αὐτὸς ὁ εἰδικὸς ἐπιστήμων (ὁ χημικὸς) δὲν εἶναι ἴσος οὔτε
πρὸς ἓνα κούτσουρον, διότι τὰ μὲν φυτὰ ἅπαντα ἀνεξαιρέτως
εἶναι ἄριστοι χημικοί, οὐχὶ δὲ καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐπί-
πλέον σχηματίζει τὸ φυτὸν τὸν καρπὸν του, τὸν ὁποῖον καὶ αὐ-
τὸς ἀκόμη ὁ εἰδικὸς ἐπιστήμων, καίτοι γνωρίζει τὰ συστατικὰ
μέρη τοῦ καρποῦ καὶ ἔχει ταῦτα εἰς τὴν διάθεσίν του, δὲν δύ-
ναται νὰ κατασκευάσῃ τοιοῦτον.

Ὅποῖον λοιπὸν δικαίωμα ἔχουσιν οἱ κύριοι οὔτοι νὰ διακη-
ρύττωσι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης, ἀφοῦ κατὰ

τὴν μέθοδόν των, ἡ ἐπιστημονικὴ δύναμις καὶ ἀξία ἐνὸς ἐκάστου δὲν εἶναι ἴση οὔτε πρὸς τὴν ἀξίαν ἐνὸς κουτσούρου; Ἀναμφιβόλως δὲν ἔχουσιν οὐδὲν δικαίωμα νὰ ὀμιλῶσι βεβαιωτικῶς, ὅταν οὕτω καθίστανται αὐτοκατὰκριτοι.

Τόσῳ ἀκαταμάχητος εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀληθείας, ὥστε ὁδηγεῖ τὸν ἐχθρόν της εἰς ἀδιέξοδον καὶ θέτει αὐτὸν πρὸ τοῦ θανατηφόρου διλήμματος.

Τὰ φυτὰ φέρουσι τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα τῇ ἑταιρικῇ βεβαίως συμπράξει τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, τοῦ ἐδάφους ἐν ᾧ ὑπάρχουν αἱ ρίζαι των καὶ τοῦ ἀέρος ἐξ οὗ εἶναι ὀργανωμένον ἕκαστον σῶμα καὶ τείνουσιν οὕτω κοινοβουλευτικῶς μετ' ἀξιοθαύμαστον συμφωνίαν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς διαιωνίσεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς;

Τὰ εἰδικὰ ὄργανα, κύριοι, τοῦ ἀοράτου Μαθηματικοῦ Νοῦ εἶναι πάντα ταῦτα.

Διὰ τῆς βασιάνου ἀπεδείχθη καὶ ἀποδεικνύεται αἰεὶ, διότι τὰ γεγονότα ἴστανται ἀναλλοιώτα καὶ ἀδιάβαστα, ὅτι καὶ ἡ Φύσις καὶ οἱ νόμοι της καὶ ἡ ὕλη καὶ ἡ τύχη δὲν παρήγαγον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, οὔτε θὰπραγάγωσι ποτε (διότι τὰ παραγωγικὰ αἴτια εἶναι ζωντανὰ) οὐχὶ τεχνικὸν ἔργαλειον μείζονος ἀξίας, ἀλλ' οὐδὲ πῆλινα ἀγγεῖα, οὔτε ἐπέφερον, οὔτε θὰ ἐπιφέρωσι ποτε ἐξημερωτικὴν μεταβολὴν ἐπὶ τῶν ἀγρίων δένδρων, ἢ θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν, ἢ τῶν λοιπῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὄντων, εἰς δὲ καὶ μόνος ἀπεδείχθη καὶ ἀποδεικνύεται ἐξελεγκτικῶς καὶ κατ' ἀντιπαράστασιν ἱκανὸς νὰ φέρῃ τοιαῦτα κατορθώματα ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ὄρατος προσωπικὸς ἐπιστήμων ἄνθρωπος, μελετῶν καὶ θεραπεύων καὶ τὰς ἑαυτοῦ σωματικὰς ἀσθενείας αὐτὸς καὶ μόνος ἐπιμελούμενος τῆς καλλιέργειας καὶ ἐξημερώσεως τῶν φυτῶν καὶ τῆς θεραπείας τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν καὶ πάντων τῶν ἀλόγων ζώων, ὡς ἀποδεικνύει ἡ πληθὺς τῶν κτηνιάτρων καὶ διὰ τῶν τεχνητῶν ἔργων του διακοσμεῖ ἀπαύστως τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ φέρει πάντα τὰ μαθηματικὰ ἀποτελέσματα ὑποχρεωτικῶς καὶ καθολικῶς δι' εἰδικῶν ὀργάνων τῆς ἰδίας του κατασκευῆς.

Καὶ ὁ ἐπίγειος οὗτος βασιλεὺς, ὁ ὄρατὸς μαθηματικὸς ἄνθρωπος ὁ φέρων τὰ κατορθώματα ταῦτα διὰ τῆς διακεκριμένης πνευματικῆς του δυνάμεως δὲν κατασκευάζει ἢ μόνον ἀνόργανα (νεκρά) τεχνητὰ σώματα.

Τίς εἶναι λοιπὸν ὁ ἰσχυρότερός του μαθηματικὸς Νοῦς ὁ κατασκευάζων καὶ ζωοποιῶν πάντα τὰ ἐνόργανα σώματα ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων του ἀποδεικνύμενος Πάνσοφος καὶ Παντοδύναμος ;

Κλίνομεν γόνυ καρδίας πρὸ τῆς ἀπείρου Σοφίας καὶ Ἰσχύος τοῦ αἰεὶ ἀποκαλυπτομένου μετὰ τοιαύτης μεγαλοπρεπείας Τρισηλίου Θεοῦ.

Ὁ ἄορατος Δημιουργὸς φανερώνει ἑαυτὸν διὰ τῶν ὀρατῶν τούτων μέσων φέρων τὰ μαθηματικὰ ἀποτελέσματα διὰ τῶν εἰδικῶν τούτων τῆς ἰδίας του κατασκευῆς ὀργάνων, τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς καὶ τῶν φυτῶν, τοῦ ἀέρος καὶ τῶν νεφῶν.

Ματαίως δὲν ἐβασανίσαμεν τὰ γεγονότα πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ τρόπου, δι' οὗ καθολικῶς φέρονται τὰ μαθηματικὰ ἀποτελέσματα, ἢ δὲ τοιαύτη σκόπιμος ἐξάρτησις αὐτῶν παρέχει τὸ διαρκὲς καὶ ἀλάνθαστον μέσον εἰς τὸν ἐξερευνητὴν ἀνθρώπινον νοῦν, ἢ ἀνακαλύψῃ τὸν ἄορατον μαθηματικὸν Θεὸν, ὅστις οὕτω ἐπιβεβαίωσι διὰ τῆς ὁμοιοτρόπου μαθηματικῆς ἐνεργείας τὸ οὐσιαστικῶς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ πλάσματος πρὸς τὸν Πλάστην, παρέχοντα ἰσχυροτέραν καὶ ἐναργεστέραν πειστικὴν ἀπόδειξιν εἰς τοὺς νεωτέρους ἀπίστους διὰ τοῦ διαρκοῦς καὶ καθολικοῦ τούτου γεγονότος, ἢ ἐκείνης ἣν παρέσχεν εἰς τὸν ἀπιστοῦντα Θωμᾶν διὰ τοῦ διαβατικοῦ γεγονότος τῆς ψηλαφήσεως τῶν τύπων τῶν ἡλίων.

Ἡ χροάνη τοῦ χημικοῦ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του καὶ τὰ λοιπὰ εἰδικὰ ὄργανα φέρουσι τὰ ἀποτελέσματα, ἢ αὐτὸς ὁ προσωπικὸς ἐπιστήμων διὰ τῶν εἰδικῶν τούτων ὀργάνων ἐνεργεῖ τὰς ἀναλυτικὰς ἐργασίας τῶν σωμάτων καὶ φέρει τὰ μαθηματικὰ ἀποτελέσματα ;

Τὸ κόσκινον διαχωρίζει τὸν σίτον ἀπὸ τῶν ζιζανίων, ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ κατασκευαστὴς τοῦ κοσκίνου προσωπικὸς τεχ-

νίτης διὰ τοῦ εἰδικοῦ τούτου ὄργάνου ἐνεργεῖ τὴν ἀπομόνω-
σιν τοῦ σίτου ἀπὸ τῶν ζιζανίων ;

Τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα φέρουσι τὰ ἀποτελέσματα τῶν
ἐγχειρίσεων ἢ ὁ προσωπικὸς χειρουργὸς διὰ τῶν εἰδικῶν
τούτων ὀργάνων φέροι τὰ μαθηματικὰ ἀποτελέσματα ;

Τὶ γίνεται ἐν τοῖς βιομηχανικοῖς ἐργαστηρίοις, διὰ τὰ φέρωμεν
πολυπλοκώτερον παράδειγμα; Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ λ.χ. τῆς ἀ-
λευροποιίας καὶ μακαρονοποιίας, ἐνθα ὁ προσωπικὸς ἐπιστήμων
παρέχει τροφήν εἰς τὴν ἀτμομηχανὴν καὶ μεταδίδει τὴν κίνησιν
διὰ τῆς θερμότητος, ὁ σίτος ἀποκαθαίρεται καὶ παραπέμπεται
ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰδικοῦ ὄργάνου εἰς τὸ ἕτερον, ἀλευροποιεῖται καὶ
παρασκευάζεται οὕτω τὸ φύραμα, ἐξ οὗ δι' εἰδικῶν ἐργαλείων
γίνεται ὁ σχηματισμὸς τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων τοῦ ἐρ-
γοστασίου τούτου διὰ τῶν διαφόρων λειτουργιῶν, αἵτινες
ἀποτελοῦσι μίαν περιωρισμένην φύσιν, οὕτως εἶπεῖν; Ἐπὶ τοῦ
προκειμένου ἢ θερμότης, τὰ κόσκινα, οἱ ἀεριστήρες καὶ τὰ
λοιπὰ εἰδικὰ ὄργανα εἶναι τὰ αἷτια, ἢ πάντα ταῦτα εἶναι
ἀπλᾶ ὄργανα (ἀποτελέσματα) τοῦ μαθηματικοῦ ἀνθρώπου
παρόντος, ἐπιστατοῦντος καὶ φέροντος τὰ μαθηματικὰ ταῦτα
ἀποτελέσματα διὰ τῶν εἰδικῶν τούτων ὀργάνων, ἅτινα αὐτὸς
οὕτως κατασκευάζει, ἅτινα δὲν ὑπάρχουσι πρὸ τοῦ κατασκευ-
αστοῦ τῶν, οὔτε δύνανται καὶ ὑπάρχοντα ἀκόμη νὰ φέρωσιν
ἀποτέλεσμα ἄνευ τοῦ προσωπικοῦ αἰτίου τῶν;

Ὁ νόμος τῆς γεωργικῆς, τῆς μηχανικῆς, τῆς ἰατρικῆς, τῆς
ῥαπτικῆς, ἅπαντες οἱ νόμοι καθ' ἕκαστος φέρουσιν ἀποτελέ-
σματα ἀφ' ἑαυτῶν καθολικῶς ἐξεπαζόμενοι; Οὐδέποτε. Διότι
ὅπως τὰ εἰδικὰ ἐργαλεῖα εἶναι νεκρὰ ὄργανα, οὕτω καὶ οἱ νόμοι
καθ' ἕκαστος εἶναι τύποι μαθηματικοὶ καὶ ἀπαιτοῦσι προσω-
πικὰ μαθηματικὰ αἷτια νὰ χρησιμοποιήσωσιν ἀμφοτέρω καὶ
φέρωσιν ἀποτέλεσμα:

Τὰ ἐνεργητικὰ δὲ ταῦτα αἷτια εἶναι τὰ ζῶντα. Ὅπως ὁ
ὄρατὸς μαθηματικὸς ἀνθρώπος μετατρέπει τὸ ὕδωρ εἰς πάγον
κατὰ πάσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ὅπως ἐν τοῖς μικροσκοπικοῖς ἐρ-
γαστηρίοις τοῦ ἐνεργεῖ τὰς ἀναλυτικὰς καὶ συνθετικὰς ἐργα-

σίας του καί φέρει πάντα τὰ μαθηματικά ἀποτελέσματα ὑποχρεωτικῶς δι' εἰδικῶν ὀργάνων καί διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐνδεδειγμένου νόμου, οὕτω καί ὁ ἀόρατος Πανεπιστήμιων Θεὸς ἐν τῷ μεγίστῳ ἐργαστασίῳ τῆς φύσεως φέρει ἐκάστοτε πάντα τὰ μαθηματικά ἀποτελέσματα διὰ τῶν εἰδικῶν ὀργάνων τῆς ἰδίας του κατασκευῆς φανεροποιῶν ἑαυτὸν διὰ τοῦ ἀλανθάστου τούτου μέσου, ὅπερ ἔταξε πρὸς διάγνωσιν παντὸς μαθηματικοῦ αἰτίου, οἱ δὲ Φυσικοὶ καλούμενοι νόμοι, ὡς ἀποδεικνύεται πειραματικῶς εἶναι τύποι μαθηματικοί, οὓς ὁ Ἱπερτέλειος ἀμεταβλήτως ἐφαρμόζει εἰς ἀπάσας τὰς φοβερὰς ἐνεργείας του, εἰκονιζομένης ἀμυδρῶς ἐν τῇ παρατιθεμένῃ ὡδε περικοπῇ ἐκ τοῦ εἰρημένου συγγράμματος τοῦ κ. Φλαμαρίωνος ἐχούση ὡς ἐξῆς. Σελίς 98—99.

«Ὅταν διορώμεν τὸ θέαμα τοῦ κόσμου διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ
»τῆς ἐπιστήμης, ἡ φύσις ὀλόκληρος φαίνεται ἡμῖν ὡς σύ-
»στημα ἀπειροδυνάμου ἐνεργείας ἐν τοῖς σπλάγχχνοις τοῦ ὁποῦ
»συνέρχονται ἢ μεταμορφοῦνται αἱ φοβερὰι δυνάμεις τῆς φυ-
»σικῆς καὶ τῆς χημείας. Τὰ ἐφήμερα φαινόμενα, ἅτινα πα-
»ρίστανται ὡς κεχωρισμένα εἰς τὰ ἔμματα τῶν πολλῶν
»ὡς πρὸς ἡμᾶς συμπλέκονται εἰς ἓν καὶ μόνον δίκτυον, οὐ-
»τινος δυνάμεις ἔτι μυστηριωδέστερα κρατεῖ τὸν μίτον. Ἐ-
»νότης μεγίστη περιβάλλει τὸν κόσμον. Οὐδὲν στοιχεῖον
»εἶναι ἀπομεμονωμένον οὔτε νῦν, οὔτε ἐν τῇ Ἱστορίᾳ. Τὸ
»φῶς καὶ ἡ θερμότης εἶναι ἀδελφά. Καὶ ποτέ μὲν φαίνονται
»ἠγνωμένοι ὁμοῦ ἐν ἐνώσει ἀπαραγνώριστῳ, ποτέ δὲ ἀφανί-
»ζονται ἐναλλάξ. Ἡ συγγένεια, ὁ μαγνητισμὸς, συζεύγνυν-
»ται ἐν τοῖς μυστηρίοις τοῦ κόσμου τῶν ὀρυκτῶν. Ὁ ἀ-
»νήσυχος δάκτυλος τοῦ μαγνήτου ζῆτει τὸν πόλον.
» Τὸ ἀπληστον φυτόν ὑψοῦται μετὰ πάθους πρὸς τὸ φῶς.
» Ἡ γῆ στρέφει τὸ ἐωθινόν αὐτῆς μέτωπον πρὸς τὸν Ἥλιον.
» Τὸ λυκέρως ἐξαπλώνει τὸν ἑαυτοῦ μανθῶαν ἐπὶ τῆς ἐσπέρας.
» Τὰ χλιαρὰ ἀρώματα τῶν κοιλάδων θερμαίνουσι τοὺς πα-
»γωμένους πόδας τῆς νυκτός. Εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς Ἡοῦς
»ὁ ἀσπασμὸς τῆς ὀρέσου ἀρίνει τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ

» ἡμιανοιχθέντος κάλυκος τῶν ἀνθέων. Καθολικὴ τις κίνησις ἄγει τὰ τε ἄτομα καὶ τοὺς κόσμους. Μυρίαί χυμάνσεις διασταυροῦνται ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, μυρίαί ποικιλίαι δυνάμεων συνδύάζονται πρὸς ἀλλήλας.

» Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, πρωΐᾳ καὶ ἑσπέρᾳ, ἐν πάσῃ ὥρᾳ, ἢ αὐτῇ κίνησις ἀνεπαίσθητος ἅμα καὶ φοβερά, ἦν ὁ μὲν ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ ἀντιληφθῇ, οἱ δὲ ἀριθμητικοὶ χαρακτῆρες καὶ οἱ πολυπλοκώτατοι δὲν θὰ ἠδύναντο γὰ περιγράψωσιν, ἢ ἀπαραμείωτος αὕτη κίνησις τελεῖται ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ κόσμου.»

Ἐνέργειαι ἀπειράριθμοι καὶ ἀμετάβλητοι μαρτυροῦσαι τὴν τελειότητα καὶ Πανσοφίαν Του, αἰῶνιοι καὶ ἀδιάκοποι φανεροῦσαι τὴν Παντοδυναμίαν καὶ Ἀθανασίαν Του, ἅπασαι νόμιμοι κηρύττουσαι τὴν αὐστηρὰν Δικαιοσύνην Του, καθολικαί, ἀποδεικνύουσαι τὴν ἀπανταχοῦ σύγχρονον Παρουσίαν καὶ Παντοκρατορικὴν ἐξουσίαν τοῦ Θεοῦ, πνευματικοῦ καὶ Τρισυποστάτου στεφανοῦντος ἐκάστην προσωπικὴν ζωὴν μὲ τρισυπόστατον Πνευματικὴν δύναμιν, Ἀνάρχου καὶ ἀνεξαρτήτου δίδοντος ἀρχὴν εἰς ἐκάστην ὑπαρξιν καὶ περιορίζοντος παντοδυνάμως τὰ πάντα ἐν ἑαυτῷ. Καὶ ἀληθῶς «ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΕΤΕΡΟΚΙΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

Ἄκριβεῖς ὁρισμοὶ προκείμενοι ἐκ τῆς γενικῆς βασάνου. — Ἡ ὕλη εἶναι νεκρά, ἑτεροκίνητος δοῦλη τῆς ζωῆς. — Ἡ φύσις εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν κινήσεων, καὶ οὐχὶ αἰτία αὐτῶν. — Θεμελιώδης ἰσχὺς τοῦ δικαίου. — Ὁ Νόμος ἀποδεικνύει τὴν μαθηματικὴν δύναμιν τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου. — Σύγχυσις τῶν ὁλιστῶν ἐξηγούτων ἀντιτροφῶς τὰ γεγονότα.

Ἐδῶ ὁ προσωπικὸς ἐργάτης μεταφέρει ἐπὶ ἀλόγων ζώων

αναγκαίαν οικόδομικὴν ὕλην, μιγνύει αὐτὴν μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ χυλοποιεῖ ταύτην, ἣν ὁ οἰκοδόμος συντάττει τοιχοποιητικῶς ἐν τῇ οἰκοδομῇ. Ἐκεῖ ὁ ἀγγειοπλάστης παρασκευάζει ὡσαύτως τὸ ὑλικὸν φύραμα καὶ δι' αὐτοῦ πλάττει τὰ ἀγγεῖά του δίδων εἰς τὴν ὕλην τὰ σχήματα τῆς θελήσεώς του, πορρωτέρω ὁ σιδηρουργὸς σφυρηλατεῖ τὸν πεφυρακτωμένον σίδηρον καὶ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐνεργείας του, δίδει τὸ σχῆμα τῆς θελήσεώς του εἰς τὴν ὕλην κατασκευάζων χρήσιμα ἔργαλεῖα καὶ σκευή· ἀλλαγῶν ἀρτοποιοὶ, ζαχαροπλάσται, ὑποδήματοποιοὶ καὶ χρυσοχόοι, παντὸς εἴδους τεχνῖται μετακινουσιν εἰς ἕκαστος μέρος ὕλης καὶ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐνεργείας τῶν ἐμφανίζουσι τὴν ὕλην εἰς ποικίλα σχήματα. Ὁ μύρμηξ καὶ τὸ πτηνὸν μεταφέρουσιν ἐν μέρει ὕλης ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο σημεῖον.

Ὡς ἀσχημον ἐμφανίζει τὴν ὕλην ὁ προσωπικὸς τεχνῖτης μετὰ τὸ σχῆμα τῆς θελήσεώς του καὶ ὡς νεκρὰν τὴν ἐξαναγκάζει διὰ τοῦ τεχνιτοῦ πυροβόλου του νὰ ταχυπορήσῃ. Ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ τῇ ξηρᾷ οἱ προσωπικοὶ τεχνῖται μετὰ τὰ πυρίπνοα σκάφη τῆς κατασκευῆς τῶν μεταφέρουσιν ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην ἠπειρον κατὰ κολοσσούς τὴν ἑτεροκίνητον ὕλην.

Ἐκαστον ζωικὸν ὄν, λογικὸν ἢ ἄλογον, διὰ τῆς συμφύτου ἐνεργείας του μετακινεῖ ἐν μέρος τῆς ὕλης καὶ φέρει τὸ ἀποτελέσμα, ὅπερ πάντοτε μαρτυρεῖ τὸν χαρακτῆρα τοῦ αἰτίου του.

Τι συμβαίνει καθολικῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐφ' ὅλης τῆς γῆς;

Ἡ μὲν ζωὴ ἐνεργεῖ, ἡ δὲ ὕλη πάσχει.

Οἱ προσήκοντες ὀρισμοὶ προκύπτουσιν ἐξ αὐτῶν τῶν γεγονότων.

Ἡ ζωὴ ἀποτελεῖ τὸ ἐνεργητικὸν μέρος τοῦ Κόσμου, ἡ δὲ ὕλη τὸ πθητικόν.

Ἐάν, ὅπως ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ὕλη ἦτο αὐτενεργῆς, (δυναμικῆ) θὰ ἦτο τότε καὶ αὐτὴ δράστης, θὰ ἔφερον ἀποτελέσματα καὶ ἐπομένως πᾶσα πράξις δὲν θὰ εἶχεν ὠρισμένον αἷτιον πρόσωπον ἢ ζῶον, διότι τότε θὰ ἐπῆρχοντο ἀποτελέσματα καὶ ἐξ ἀγνώστων αἰτίων (ὕλικῶν μορίων) καὶ ἐκ τοιαύτης γενικῆς συγχύσεως θὰ ἔμενον ἀνανταπόδοτον ἕκαστον ἀποτελέσμα· ἀλλ'

οὔτε αὐτὰ τὰ ἔντεχνα ὑλικά σώματα, θερμότης, ἀήρ καὶ ὕδωρ ἔχουσι τοιαύτην αὐτενέργειαν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ καίοντες λύγνοι καὶ ἀνημμένοι ἀνθρακὲς καὶ πᾶς ἀσπὸς πεπληρωμένοι ἀέρος, ἢ ὕδατος θὰ αὐτεκινουῦντο, ὅπερ καθολικῶς οὐδέποτε συμβαίνει, καὶ μόνον ὁ κατασκευαστὴς τῶν μαθηματικῶς Νοῦς διὰ τῆς ταξιθετήσεως τῶν ἐντέχνων τούτων διαμέσων μεταδίδει τὴν κίνησιν εἰς ἄλλα σώματα.

Ἡ ὕλη, ὅθεν ἀποδεδειγμένως εἶναι γεγρά, ἑτεροκίνητος, δούλη τῆς ζωῆς.

Εἶναι δὲ λίαν ἀφελεῖς καὶ οἱ λέγοντες ὅτι ἡ φύσις ἐκίνησε τὴν ὕλην, διότι ἡ φύσις οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ ἀποτέλεσμα τῶν κινήσεων. Παρήχθη φύσις, ἀφ' ἧς ἐδόθη κίνησις εἰς τὴν ὕλην καὶ ὑφίσταται ἡ φύσις συνεπείᾳ τῶν κινήσεων.

Πῶς λοιπὸν ἐγένετο αἰτία κινήσεων ἢ μήπω ὑπάρχουσα φύσις;

Δὲν ἔχει θέσιν συνεπῶς τοιαύτη αὐθαίρετος πρότασις ἀνατρεπομένη ὑπ' αὐτῆς τῆς πειραματικῆς μεθόδου, βεβαιούσης ὅτι πᾶσα συνεπεία ἔπεται τῆς αἰτίας τῆς, πᾶν ἔργον τοῦ ἐργάτου τοῦ καὶ τὸ τέκνον τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς, καθολικῶς καὶ πάντοτε ἡγουμένων τῶν αἰτίων, καὶ ἐπομένων τῶν ἀποτελεσμάτων.

Καὶ ἤδη συνεχίζομεν τὴν περὶ τῆς ὕλης ἐξέτασιν.

Ὅλα τὰ ζωικά ὄντα εὐρίσκονται ἰσοβίως ἐντὸς ὠκεανῶν ὕλης. Πῶς λοιπὸν θὰ ἐλάμβανον σύστασιν καὶ πῶς θὰ διέμενον ἀδιατάρακτα καὶ διαρκῆ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν, ἐὰν εἶχε τὴν αὐτὴν, τὴν καὶ τὰ ζωικά ὄντα ἐνεργητικὴν ἰδιότητα καὶ ἡ διαιρετὴ ὕλη, τῆς ὁποίας τὰ ἐλάχιστα μέρη αὐτοκινούμενα θὰ διέλυον οὕτω καὶ θὰ κατέστρεφον στιγμιαίως ἐκάστου ζωικοῦ ὄντος τὸ ὑλικὸν σχηματισμὰ, κατασκευάσμα;

Καὶ ἂν μὲν εἶχε τυφλὴν καὶ ἀτακτὸν αὐτενέργειαν ἡ ὕλη θὰ ἐμηδενίζετο τότε αὐτοστιγμῆ ἡ δημιουργία ἐκ τοιαύτης αὐθαίρετου καὶ συνεπῶς φθοροποιοῦ αὐτοκινήσεως, ὡς ἐπιβεβαιουῦν τὰ καθολικὰ γεγονότα, ἐὰν δὲ εἶχε μαθηματικὴν αὐτενέργειαν, τότε τὰ πάντα, οἰκοδομαὶ καὶ πλοῖα, σκευὴ καὶ ἔργα-

λεια θά ἦσαν αὐτοπάρακτα, αὐτοσχημάτιστα καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἐνέργειᾳ θά ἦτο περιττὴ, ἄσκοπος.

Ἐφισταμένης δημιουργίας, ἡ πρώτη περίπτωσις περὶ αὐθαιρέτου αὐτοκινησίας τῆς ὕλης ἀποκλείεται, ἡ δὲ δευτέρα περὶ μαθηματικῆς αὐτοκινησίας τῆς ὕλης ὑπόθεσις, κατ' ἐπιφάνειαν νομιζομένη χωρητὴ, καταπίπτει εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης προσβολῆς, μὴ ἀντέχουσα νὰ ἀντικρύσῃ τὰ γεγονότα.

1) Διότι, ἂν ἡ μαθηματικὴ δύναμις ἦτο ἰδιότης τῆς ὕλης, τότε ἡ γνῶσις ἐπιστήμης καὶ τέχνης δὲν θά ἀπεκτάτο ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου προσώπου, ὅπως τώρα καθολικῶς γίνεται, ἀλλὰ θά ἦτο ἀχώριστος ἰδιότης τοῦ ὕλικου σώματός του καὶ ἕκαστος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του θά κατεῖχε τὴν γνῶσιν ἐπιστήμης καὶ τέχνης καὶ οὐδεὶς θά ἦτο ἀνεπιστήμων ἢ ἀτεχνος.

2) Ὁ ἐγκέφαλος δὲν θά ἦτο τότε ὁ εἰδικὸς ὑπὲρ τῆς διανοίας, ἀλλ' ἕκαστον μέρος τοῦ σώματός του θά ἐσκέπτετο, θά ὠμίλει καὶ θά ἐβλεπεν.

3) Εἰδικότητες δὲν θά ὑπῆρχον ὅπως τώρα, ἐπιδιδασκόμενου τοῦ ἐνὸς εἰς μίαν εἰδικὴν ἐπιστήμην καὶ τέχνην καὶ τοῦ ἑτέρου εἰς ἄλλην κατ' ἐκλογὴν, ἀλλ' εἰς ἕκαστος θά κατεῖχε σωματικῶς τὴν γνῶσιν πάσης ἐπιστήμης καὶ τέχνης καὶ θά ἦτο πανεπιστήμων καὶ πάντεχνος, χωρὶς νὰ ἔχη χρεῖαν οὐδενὸς ἄλλου τοιούτου, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ χρησιμεύῃ δι' οἷον δήποτε ἄλλον. Πάντες θά ἦσαν ἰσάξιοι καὶ πάντες ἀνευ ἀξίας.

4) Τὰ ἀναρίθμητα τῶν ὕλικῶν ἀτόμων ἑκατομμύρια, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ἕκαστον ἀνθρώπινον σῶμα, θά εἶχον τότε βέβαια ἰσαριθμούς θελήσεις καὶ θά ἐχρησιμοποιοῦν τὴν ἰδιότητά των ταύτην πρὸς ματαίωσιν τῆς ἐνιαίας θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς πᾶσαν πράξιν του, αἱ δὲ διάνοιαι καὶ τὰ ἐγῶ ἐν ἑκάστῳ ἀνθρωπίνῳ σώματι θ' ἀπετέλουν κοινωμίαν ἀπειροπληθεστέραν τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος.

5) Ἡ ὕλη ὀργανικὴ καὶ ἀνόργανος εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ, κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ἐπιστήμης, ἐπομένως ἄλογον ζῶον δὲν θά ὑπῆρχε, διότι καὶ τὰ σώματα αὐτῶν καὶ τῶν φυτῶν, ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης ἀποτελούμενα θά ἔφερον καὶ αὐτὰ τὴν

μαθηματικότητα, και πᾶν οιονδήποτε ἄλλο σῶμα και ἐκάστω ὕλικῇ ἄτομος.

6) Ἡ μὲν ζωὴ ἀπέρχεται, ἡ δὲ ὕλη διαμένει, ὥστε ἂν ἡ μαθηματικὴ δύναμις ἦτο ἰδιότης τῆς ὕλης, τότε βέβαια και μετὰ θάνατον τὸ σῶμα ἐκάστου θὰ ἐξηκολούθει νὰ σκέπτεται, νὰ ὁμιλῇ και νὰ φέρῃ ἀποτελέσματα.

Διὰ νὰ ἐκμηδενισθῇ δὲ πᾶς ἀντίθετος στοχασμὸς και ἐξαλειφθῇ πᾶν ἴχνος ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἐτεροκινήσεως τῆς ὕλης, ἐπιπροσθέτομεν μίαν δέσμην ἀποδείξεων ἀποτελοῦσαν τὴν πανοπλίαν τῆς ἀληθείας και μαρτυροῦσαν τὴν γενικὴν αὐτῆς κυριότητα. Ὅπως τὸ φῶς και τὸ σκότος εἶναι ἄκρως ἀντίθετα, διότι ἔχουσι ἄκρως ἀντιθέτους ἰδιότητες.

Ὅπως ἐπίσης ἡ ζωὴ και ὁ θάνατος, ἡ θερμότης και ἡ ψύξις, ἰσχύς και ἀδυναμία, ὄρασις και ἀορασία, κινήσις και ἀκίνησία και καθεξῆς, ἀτελευτήτως πάντα τὰ ἀντίστοιχα εἶναι ἄκρως ἀντίθετα πρὸς ἄλληλα, ἀκριβῶς, διότι ἔχουσι ἄκρως ἀντιθέτους ἰδιότητας,

Ὅτω και τὸ διαιρετὸν μὲ τὸ ἀδιαίρετον εἶναι ἄκρως ἀντίθετα, και ἔχουσι και ἄκρως ἀντιθέτους ἰδιότητας· ἐπομένως ἀποδεικνύεται ἀδύνατον νὰ ἔχη τὴν αὐτὴν ἐνεργητικὴν ἰδιότητα τῆς ἀδιαίρετου Ζωῆς και ἡ ἀντίθετος διαιρετὴ ὕλη, διότι ἄλλως, ὡς προελέχθη, θὰ προέκυπτον αὐτόματα ἀποτελέσματα.

Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὅ,τι ὀνομάζει ἡ ἀνθρωπότης δίκαιον, δὲν θὰ εἶχε βάσιν οὐδὲ ἰσχύν. Διότι ὅποιον δικαίωμα θὰ εἶχε τις ἐπὶ πραγμάτων, ἅτινα δὲν κατεσκεύασεν, ἡ δὲν ἐκτῆσατο διὰ νομίμου κόπου, ἀλλ' ἐγένοντο ἀφ' ἑαυτῶν αὐτομάτως;

Οὐδὲν βεβαίως.

Τὰ πάντα θὰ ἦσαν τότε ἀναίτια, αὐθύπαρκα, αὐτοφυῆ και ἄφθονα, ὅχι ὅμως και δίκαια, ἀλλὰ τούναντίον αὐθαίρετα ἀποτελέσματα ἀγνώστων και συνεπῶς ἀνευθύνων αἰτίων.

Πάντες θὰ εἶχον ἀξίωσιν ἐπὶ αὐτομάτου πράγματος, και ὁ ἰσχυρότερος κατὰ τοὺς βραχίονας θὰ ἐγένετο κύριος δι' αὐ-

Οαιρέτου κατοχής τοῦ τοιούτου αὐτομάτου, ὅπερ δὲν θὰ εἶ-
χεν ὠρισμένον αἷτιον καὶ συνεπῶς δικαιοῦχον, ὥστε ἀντὶ τοῦ
δικαίου θὰ ἐπεκράτει ἡ αὐθαιρεσία.

Ἡ ἀνθρωπίνη πρόοδος, ἡ δὲ ἀπαύστων ἐπιστημονικῶν
ἀνακαλύψεων συντελουμένη δὲν θὰ ὑπῆρχε, διότι ἡ τοιαύτη
τάσις καὶ τιμὴ θὰ ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐπιφανῆ ὕλην, ἥτις θὰ ἦτο
ὀφθαλμολόγος καὶ συγγραφεύς, ἀστρονόμος καὶ γεωπόνος, καὶ
τὸ δίκαιον θὰ ἦτο τότε προσὸν τῆς καθηγητρίας ὕλης, διότι
αὕτη θὰ ἦτο ἡ παραγωγικὴ αἰτία πάντων.

Οἱ ὠκεανοὶ θὰ ἦσαν διαρκῶς κεκαλυμμένοι ὑπὸ παντοειδῶν
αὐτομάτων πλοίων, τὸ κενόν ὑπὸ αὐτομάτων ἀεροστάτων καὶ
ἡ ξηρὰ ὑπερπλήρης ποικίλων οἰκοδομῶν αὐτοσχηματίστων
σκευῶν, ἐπίπλων καὶ ἐργαλείων αὐτομάτων. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς
στρώματος θὰ ἐπῆρχοντο ἀλλεπάλληλα τοιαῦτα, πᾶσα κυ-
κλοφορία θὰ διεκόπτετο ἀθεραπεύτως καὶ τὰ ζωικά ὄντα θὰ
ἐθάπταντο ὑπὸ τοιαύτην ἀτελεύτητον βροχὴν αὐτομάτων ἀπο-
τελεσμάτων. Νέοι οὐράνιοι κόσμοι θὰ προέκυπτον σχηματι-
ζόμενοι καὶ διαλυόμενοι αὐτομάτως, ἐν ἀτελευτήτῳ διαδοχῇ
ὁμοίων, μέχρι τοῦ ἀκαταλήπτου. Ἡδημιουργία θὰ ἐμῆδενί-
ζετο αὐτοστιγμει καὶ ἡ ὕλη θὰ ἐφέρετο κατὰ μάζας στερεάς
καὶ ρευστάς τῆδε κακείσε ἐπ' ἄπειρον.

Ἄλλ' ὑποθέτομεν πρὸς στιγμὴν, ὅτι καὶ ἡ Κτίσις καὶ τὰ
ζωικά ὄντα θὰ ἔμενον ἀβλαβῆ, καὶ ὅτε ἡ ὕλη θὰ ἦτο αὐτενερ-
γῆς καὶ θὰ ἐπῆρχοντο αὐτόματα ἀποτελέσματα, διότι ἐπιθυ-
μοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν τὰς συνεπείας τοιαύτης περιπτώσεως
εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ ἰσχύοντος δικαίου, ἐνθα καὶ στρέφομεν τὴν ἐ-
ξέτασιν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ μας, ὅτι τὸ δίκαιον δὲν
θὰ εἶχε βάσιν οὔτε ἰσχύν, ἐὰν ἐλάμβανον χώραν αὐτόματα
ἀποτελέσματα.

1) Διότι ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἦτο σήμερον κύριος ἀγροῦ ἀνοικτοῦ,
θὰ εὕρισκε μετέπειτα τὸν ἀγρὸν τοῦτον κατάφυτον ἔνεκα αὐ-
τομάτων ἀποτελεσμάτων καὶ τ' ἀνάπαλιν· ὁ κύριος ἐμφύτου ἀ-
γροῦ θὰ εὕρισκε τοῦτον τὴν ἐπικύριον αὐτομάτως γυμνὸν ἢ μὲ
διπλάσια φυτὰ καὶ ὁ ἐπὶ δέκα στρεμμάτων γῆς σημερινῶς κύριος

θά ἦτο μετ' ὀλίγον κύριος περισσώτερου ἢ ὀλιγωτέρου μέρους γῆς ἐξαυτομάτου μεταθέσεως τῶν ὀροθεσιῶν, οὕτωδὲ πρόσωπον ὠρισμένον δὲν θά εἶχε κυριότητα ἐπὶ ὠρισμένου πράγματος, ἡ ἱερότης ἐπὶ πάντων θά ἐμνηδενίζετο διὰ γενικῆς νοθείας, τίτλοι ἐπίσημοι θά μετεποιούντο τυχαίως καὶ ἡ θέσις ἐνὸς ἐκάστου θά ἦτο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διαφορετικὴ ἐξ ἀγνώστου καὶ τυχαίας αἰτίας.

2) Τίνα θά κατεδίωκεν ἕκαστος ποινικῶς διὰ πᾶσαν τοιαύτην τυχαίαν ἐκβιαστικὴν ἀπογύμνωσιν, διὰ πᾶν τοιοῦτον αὐτόματον ἀδίκημα; Τὴν ὕλην βέβαια, διότι αὕτη θά ἦτο ἡ αἰτία (ὁ δρᾶστης) καὶ ἡ αἰτία φέρεי πάντοτε τὴν εὐθύνην τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς (τῶν πράξεων.)

Ἰδοὺ διατὶ τὸ δίκαιον, ὁ νόμος, δὲν θά εἶχε τότε ἰσχὺν, οὔτε ἐφαρμογὴν, διότι ἐπὶ σαλευομένων βάσεων δὲν στερεοῦνται καὶ δὲν εὐδοκιμοῦν οἰκοδομήματα, ἡμᾶλλον, διότι τὰ ἀσταθῆ καὶ ἀεισάλευτα δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσουν βάσεις. Ἐὰν δὲ ὁ ἄνθρωπος μεγαλουργεῖ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ τοιοῦτον ὀφείλεται εἰς τὴν καθολικὴν ἰσχὺν καὶ εἰς τὸ ἀναλλοίωτον τῶν φυσικῶν νόμων, ἔνεκα τῶν ὁποίων εἶναι ἐξηραλισμένη ἡ παγκόσμιος τάξις διὰ σταθερῶν καὶ ἀσαλεύτων βάσεων, ἐφ' ὧν ἀσφαλῶς οἰκοδομεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ συμμεγαλύνεται μετὰ τοῦ κατόχου καὶ χορηγοῦ τῶν μεγαλείων ἐλλόγου (Δικαίου) Θεοῦ.

Πᾶσαν δ' ἐξουσίαν καὶ κυριότητα καὶ πάντα τὰ πλεονεκτικὰ τοῦ θά ἀπέβαλεν ὁ ἄνθρωπος, εὐθύς ὡς ἤθελον λάβει χώραν αὐτόματα ἀποτελέσματα· διότι εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς εὐθύναις τῶν γνωστῶν ἐνεργητικῶν αἰτίων (ζωικῶν ὄντων) αἰσθανομένων τὸ ἄλγος καὶ συνεπῶς δεκτικῶν τιμωρίας, θά ὑπεισήρχοντο παρανόμως καὶ ἀγνωστα αἰτία (ὕλικὰ μύρια) ἀνάσθητα καὶ ἄτροπα καθ' ὧν, οὔτε εἰρηκτῆ, οὔτε λαιμητόμος ἰσχυεὶ πρὸς δέσμευσιν τοιοῦτων ταραξίων καὶ τήρησιν τῆς τάξεως· ἐνῶ τώρα ὄχι μόνον ἄνθρωποι φονεῖς λησται καὶ ἐμπρησταὶ ἀναζητοῦνται, ἀνακαλύπτονται καὶ τιμωροῦνται, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἐπιβλαβῆ καὶ φθοροποιᾶ ἄλογα ζῶα, λύκοι καὶ λέοντες, ἀρουραῖοι καὶ τίγρεις, ἀκρίδες καὶ μικρόβια ἀνακα-

λύπτονται και φονεύονται.

Ἐάν συνέβαινον αὐτόματα ἀποτελέσματα, τὰ πάντα θὰ ἐνοθεύοντο αὐτοστιγμει καὶ θὰ ἐγίνοντο ἀγνωρίστα καὶ πᾶς ἔλεγχος θὰ ἦτο ἀποκεκλεισμένος ἐκ τῆς αὐτῆς γενικῆς συγχύσεως καὶ ἀοριστίας. Τὸ προσωπικὸν δίκαιον ἐκάστου καὶ ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων ἀξομοιούμενον τυχαίως καὶ ἀναγκαστικῶς θὰ ἦτο ἀνεπίδεκτον ὀρισμοῦ ὡς ἀεισάλευτον καὶ ἡ θέλῃσις τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἦτο ὑποβδουλωμένη εἰς τὴν ὕλην, ἡρις ὡς κυρία θὰ ἐκάνονίεν ἰδιότροπως τὴν θέσιν του καὶ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν σωματικὴν του μορφήν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν προκύπτει ἀποτελέσμα τι, οὐδ' ἐλάχιστον ἀνευ ἐνεργείας, ἡρις εἶναι μόνον τῶν ζωικῶν ὄντων ἀχώριστος ἰδιότης, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς νεκρᾶς καὶ δούλης ὕλης, διὰ τοῦτο διαμένει ἀσάλευτος καὶ ἡ τάξις, ἔνεκα τῆς θεμελιώδους ἰσχύος τοῦ Νόμου, ἐν ἑκάστῳ ὀφείλει νὰ ἐφαρμόζη, ἵνα διὰ τῆς νομίμου ἐνεργείας του φέρῃ τὸ σκόπιμον ἀποτέλεσμα.

Ἄλλ' ἡ τῆς αὐτῆς νόμιμος ἐνέργεια, ἡ ἐφαρμογὴ νόμου, σκανδαλίζει πολὺ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ ὕλισμου, ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ κατωτέρω ἀποδείξεις τῶν ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

«Οὐδὲίς ἤθελε δυνθῆ νὰ ἐννοήσῃ, λέγει ὁ κ. Βοῦγνερ, ὡς αἰώνιος Σοφία, ἡρις κυβερνᾷ, συμφωνεῖ μετὰ ἀναλλοιώτων νόμων. Ἡ οἱ νόμοι τῆς φύσεως κυβερνοῦσιν, ἡ ἡ αἰώνιος Σοφία ἐκείνοι παρὰ ταύτην ἤθελον ἐν ἑκάστη στιγμῇ συγκροεσθαι πρὸς ἀλλήλας.

» Ἄν ἡ αἰώνιος Σοφία ἐκυβέρνα, οἱ νόμοι τῆς φύσεως θὰ ἦσαν περιττοί, ἂν τὸναντίον οἱ νόμοι τῆς φύσεως κυβερνοῦσιν, ἀποκλείουσι πᾶσαν θεϊὰν παρέμβασιν.

» Ἄν προσωπικότης τις κυβερνᾷ τὴν ὕλην, πρὸς τῖνα σκοπὸν, λέγει ὁ κ. Μολεσχότ, τότε ὁ νόμος τῆς ἀναγκαιότητος ἀφανίζεται ἐκ τῆς φύσεως. Καὶ ἑκάστον φαινόμενον γίνεταί παίγνιον τῆς τύχης καὶ ἀχαλινώτου τινὸς αὐθαίρεσις!» Συγγράμματος Φλαμαρίωνος Σελίς 19-20.

Δὲν ἔχουσιν ἀντοχήν οὐχὶ νὰ πολεμήσωσι, ἀλλ' οὐδὲ νὰ

ἀντικρύσωσι κἄν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τοιοῦτοι ψευδεῖς ἰσχυρισμοί.

Τὶ ἄλλο εἶναι πᾶς νόμος, ἢ τρόπος ἐνεργείας ἐπὶ ὠρισμένων στοιχείων ;

Πᾶσα ἰατρικὴ συνταγὴ ὀρίζει τὰ στοιχεῖα, ἅτινα ὀφείλει νὰ κινήσῃ ἐμμέτρως καθ' ἕκαστον ὁ ἐκτελεστής τῆς. Ὅπως ἐπίσης πᾶς στοιχειοθέτης ὀφείλει νὰ κάμῃ τόσας ἀριθμητικὰς κινήσεις πρὸς καταρτισμὸν τῆς λέξεως, ὅσα εἶναι τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν στοιχεῖα, ἅτινα θὰ καθέξωσι καθ' ἕκαστον ἀριθμητικῶς ὠρισμένην θέσιν, διότι ἄλλως καὶ ἐν τῇ ἀπλουστάτῃ συλλαβῇ ἢ μετὰθεσις ἐνὸς ἐκ τῶν στοιχείων τῆς θὰ τερατοποιήσῃ αὐτὴν, ὡς λ.χ. προ—πορ—πο. Ὅπως διὰ τοῦ ὀπλου δὲν θὰ ἐξακοντισθῇ ἢ σφαῖρα προεισαγομένη ἐν αὐτῷ καὶ μετ' αὐτὴν ἢ πυρίτις, διότι ὑπάρχει αὐστηρὰ τάξις, διότι ὑπάρχει προηγούμενον καὶ ἐπόμενον, δηλητήριον καὶ ἀντίδοτον, ὠφέλιμον καὶ βλαβερόν.

Ἄλλὰ θὰ εἴπῃ τις, πρὸς τί ἡ ὑπαρξίς τῶν ἀντιθέτων τούτων ;

Διότι ὑπάρχει μαθηματικὸς νοῦς ἰκανὸς νὰ διακρίνῃ καὶ μετέλθῃ ἐλευθέραν νὰ ἐκλέγῃ, καὶ θὰ ἦτο δυσασπόμενος ἢ ἀξία του, καὶ ἡ ὑπαρξίς του ἄσκοπος ἄνευ τῆς συνυπάρξεως τῶν ἀντιθέτων, διότι τότε τὰ πράγματα θὰ ἦσαν ἀμετάβλητα, ὥστε καὶ ἡ αὐθαίρετος ἐνέργεια θὰ ἔφερε τὸ αὐτό, ὅπερ καὶ ἡ μαθηματικὴ ἐνέργεια ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ θὰ ἦσαν ὁμοιοειδῆ στοιχεῖα καὶ ἐκλογή δὲν θὰ ἐχώρει, καὶ συνεπῶς ἢ ἐκ τῆς συντακτικῆς χρήσεως τῶν ἑτεροειδῶν ἐξηρητημένη ἢ ἂν σκοπιμότης δὲν θὰ εἶχεν ἐφαρμογὴν.

Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐξισοῦτο τότε πρὸς τὸ κτήνος καὶ ὁ νοῦς θὰ ἦτο μόνον τιμωρὸς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὴ δυναμένου νὰ ἐπιζήτῃ σκοποὺς διαφόρους κατ' ἐκλογὴν.

Ὁ νόμος λοιπὸν εἶναι ὁ μαρτυρῶν καὶ ἀποδεικνύων τὸν ἐφαρμοστὴν του προσωπικὸν νοῦν.

Καὶ διὰ νὰ γίνῃ ἄλλως καταφανεστέρα ἢ ἐπιπολαιότερη τῶν ἀνωτέρω ὑλιστικῶν ἰσχυρισμῶν, θέτομεν αὐτοὺς ὑπὸ

πρακτικὴν ἐφαρμογὴν, ἣτις ὁ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς διδασκαλίας των. Ἴδου ἐπὶ παραδείγματι, συγκεκλημένον πανεπιστημονικὸν συνέδριον πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπονομῆς βραβείων εἰς τοὺς διὰ διαγωνισμοῦ, ἐνώπιον εἰδικῆς ἐπιτροπῆς διεξαγομένου, ἐμπράκτως ἀναδειχθησομένους Ἀριστεῖς.

Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων φέρει ἐν ἡ πολλὰ ἐπιστημονικὰ κατορθώματα καὶ γενικὸς κατάλυτος ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἐπιτροπὴν διὰ νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἐτυμηγορίαν της.

Ἐρωτῶμεν ἤδη, ὁποῖα θὰ ἦτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς ἐκείνης παντὸς σωφρονούντος ἀνθρώπου, ὁρμωμένων ἐκ τῶν εἰρημένων ὑλιστικῶν ἀποφάνσεων;

Ἀναμφιβόλως ἡ δικαία ἐτυμηγορία οἰασθήποτε κριτικῆς ἐπιτροπῆς στηριζομένης εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀφρονεστάτας ὑλιστικὰς ἀποφάνσεις θὰ εἶναι εὐλόγως μία καὶ ἡ αὐτὴ πάντοτε.

Ὅτι οὐδεὶς τῶν προσωπικῶν ἐπιστημόνων ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῶν μαθηματικῶν ἀποτελεσμάτων του, καὶ τῶν μεθοδικωτέρων του, διότι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει προσωπικῶς.

Καὶ διατί; Διότι πάντες οὗτοι οἱ ἐν παραδείγματι διαγωνισθέντες ἐφήρμοσαν αὐστηρῶς καθ' ἕκαστος τοὺς κανόνας τῆς οἰκείας μεθόδου, ὅπως φέρωσι τὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ κατορθώματα.

Καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἠδυνήθη οὔτε θὰ δυνήθῃ ποτε νὰ φέρῃ αὐθαιρέτως (δι' ἀλόγου ἐνεργείας) μαθηματικὸν ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἐφαρμογῆς τοῦ οἰκείου νόμου, ἀποκλείεται ἐν κα τούτου ἡ πίστις περὶ τῆς προσωπικῆς ὑπάρξεως ἐκάστου ἐπιστήμονος καὶ τεχνίτου, διότι ἡ ἀναγκαιότης τοῦ νόμου, ὃν ἕκαστος ἐφαρμύζει γεννᾶ σύγκρουσιν πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν δυνάμιν ἐκάστου προσώπου, ὥστε κατὰ τὸν περιβόητον ὑλιστικὸν ἰσχυρισμὸν πᾶν μαθηματικὸν ἀποτέλεσμα δὲν ὀφείλεται καὶ δὲν ἀνήκει εἰς προσωπικὸν αἷτιον, ἀλλ' εἰς ἀπρόσωπον Ἐπιστήμην ἀπεσπασμένην καὶ πλανωμένην εἰς τὰ ὕδατα καὶ τοὺς ἀνέμους (εἰς τὸ ὄξυγόνον, τὸ ὑδρογόνον καὶ τὸν ἀνθρακα).

Ἀναμφιβόλως οἱ κύριοι οὗτοι διχμηρτύρονται διὰ τὴν λο-

γικήν δυνάμιν των καὶ ἀντιμάχονται πρὸς αὐτὴν καὶ θὰ ἐχειροκρότουν ἴσως μίαν γενικήν ἰσοπέδωσιν διὰ τῆς ἐξισώσεως τῆς λογικῆς πρὸς τὴν ἀλογίαν.

Ἄν, πᾶς ἐπιστήμων, ἡδύνατο νὰ φέρῃ μαθηματικὸν ἀποτέλεσμα καὶ δι' ἐνὸς λακτίσματος (αὐθαιρέτως) τότε ἡ σοβαρὰ κριτικὴ των θὰ εὕρισκεν ἐμαλόττητα εἰς ταιαύτην ἀλογίαν, οἷότι θὰ ἤρξετο παιουτοτρόπως ὁ ἐκ τῆς ἀναγκαιότητος τοῦ νόμου προκύπτων ἀποκλεισμὸς ἐκάστης προσωπικότητος, διότι φαίνεται αὐτοῖς ἀκατανόητον καὶ ἀσυμβίβαστον τὸ ἀναλλοίωτον τοῦ νόμου πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν δυνάμιν (Σοφίαν) τοῦ προσώπου.

Εἰς τοὺς ἀρχαίους πυργοποιούς ἐπέβλεπε σύγχυσις τυπικὴ εἰς τοὺς νεωτέρους σύγχυσις οὐσιαστικὴ.

Καὶ τοῦ ἀλλοθι στηρίζονται αἱ ἐπιστήμαι τοῦ ἀνθρώπου ἢ εἰς τὸ ἀναλλοίωτον τοῦ νόμου ;

Μεταβαλλομένου τοῦ νόμου τοῦ κανονίζοντος τὴν πορείαν τῶν οὐρανίων σωμάτων, θὰ προέδῃ ἢ θὰ προεἴπῃ τότε ἀστρὸνόμος Ἡλιακὴν ἢ Σεληνιακὴν ἐκλειψιν ;

Τροποποιουμένου τοῦ σωματικοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ζῴικων ὄντων, θὰ ἰσχύει τότε ἡ ἐν χρήσει θεραπευτικὴ μέθοδος καὶ θὰ ἐπέρχεται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θρέψεως διὰ τοῦ γνωστοῦ τρόπου καὶ θὰ ἐξακολουθῶσιν αἱ ὑφιστάμεναι σωματικαὶ λειτουργίαι ;

Μεταβαλλομένων τῶν εἰδῶν καὶ τῶν ιδιοτήτων τῆς ὕλης, θὰ εἶχε τότε χρησιμότητα καὶ ἀξίαν ὁ φυσιολόγος καὶ χημικός, πᾶς ἐπιστήμων, ἐὰν ταιαύτῃ φυσικὴ ἀνταρσία δὲν θὰ εἶχεν ἄμεσον ἐπακολούθημα τὴν γενικὴν ἀλλοπροσύνην καὶ ὅτε ἀκόμη θὰ διετηρεῖτο ἡ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς ;

Ὅχι κύριοι ὑπέρμαχοι τῆς θετικῆς μεθόδου. Δὲν συγκρούεται ἡ ἐπιστημονικὴ δυνάμεις τοῦ διδασκάλου πρὸς τὸν νόμον τῆς γραμματικῆς, οὔτε τοῦ ἱατροῦ πρὸς τὸν τῆς παθολογίας, οὔτε οὐδὲν ἄλλου προσωπικοῦ ἐπιστήμονος πρὸς τὸν νόμον τῆς οἰκείας μεθόδου, ὃν ἕκαστοι ὀφείλουσι νὰ τηρῶσι πρὸς ἐπιτευξιν τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐφαρ-

μογής του νόμου διαδηλοῦται τὸ ἄφθαρτον στέμμα ὅπερ ἐπὶ τοῦ μετώπου του φέρει ἕκαστος προσωπικὸς ἐπιστήμων καὶ τεχνίτης, διότι ὁ νόμος εἶναι ὁ χαρακτήρ πάσης ἐπιστημονικῆς ἐνεργείας καὶ ἀποτελεῖ τὴν διαχωριστικὴν ἄβυσσον τῶν λογικῶν ὄντων ἀπὸ τῶν ἀλόγων, οὐδ' ἀποκλείει ἀλλὰ κηρύττει καὶ ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξίν, καὶ προσπαθεῖται τὴν παρέμβασιν προσωπικοῦ αἰτίου, διότι ὁ νόμος, ὡς πειραματικῶς ἀποδεικνύεται δὲν εἶναι αὐτενεργῆς, ἀνεξάρτητος τοῦ προσωπικοῦ αἰτίου ἀλλὰ χαρακτηριστικὸν τῆς μαθηματικῆς του δυνάμεως πρόσον. Ἀλλὰ συγκρούεται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ νόθον σύστημα σὰς πρὸς ὅλους τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς καὶ τῆς πειραματικῆς μεθόδου, ἣν δελεαστικῶς ἔχετε ἀναγεγραμμμένην ἐπὶ τῆς αὐθαιρέτου σημαίας σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ

Πλάνη τῶν ὕλιστῶν οἷτινες λαμβάνουσι τὰς λέξεις ἀντὶ τῶν ἐννοιῶν τῆς Γραφῆς, ταυτίζοντες τὴν μαθηματικὴν δύναμιν πρὸς τὴν Φωνὴν καὶ ὁμιλίαν. — Ἡ ἀλήθεια καὶ ἀξία τῆς Γραφῆς πειραματικῶς ἀποδεικνυμένη. — Πᾶν μαθηματικὸν ἀποτέλεσμα ἐπέροχεται συλλαβιστικῶς, διὰ σειρᾶς ἀοιδημητικῶν κινήσεων. — Τάξις Παγκόσμιος, γενικὴ ἰσχὺς ἀναλογιῶν, ἀκριβῶν ὀρισμῶν καὶ διακρίσεων διὰ τῆς κανονικῆς ἐξελέξεως. — Σύγχυσις τῶν ὕλιστῶν ἀρνούμενων καὶ ὁμολογούντων τὴν παγκόσμιον τάξιν. — Συμφωνία τῆς θετικῆς ἐπιστήμης πρὸς τὴν Γραφὴν ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ κατὰ τὴν λογικὴν ἐξέλιξιν τῆς Παγκοσμίου Δημοουργίας. —

Εἶναι ἀξία μελέτης καὶ θαυμασμοῦ ἡ ἐπιστημονικὴ ἐρευνητικὴ καὶ ἐξηγήσις, ἣτις διδεται ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τῆς θετικῆς ἐπιστήμης, οἷτινες διακηρύττουσιν ὅτι ἔξω τῆς πειραματικῆς μεθόδου δὲν προτείνουσι τίποτε εἰς τὸ περὶ τῆς Δημιουργίας τοῦ Κόσμου καὶ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ζωικῶν ὄντων ἐπὶ τῆς γῆς ζήτημα καὶ διὰ τοῦτο παραθέτομεν σχετικὴν περικοπὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Φλαμμαρίωνος Σελ. 213-7 ἔχουσιν οὕτω πῶς :

« Ἐν ἤτοι ἀποδεικνύμενον ὅτι τὰ φυτὰ καὶ τὰ κατώτατα
» ζῶα ἐσχηματίσθησαν διὰ τῆς αὐτομάτου γενέσεως, ἐν τοῖς
» σπλάγγχοις τῆς ἀνοργάνου ὕλης, θὰ εἶχομεν πολλήν πιθανό-
» τητα εἰς τὸ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι συνέβη τὸ αὐτὸ κατὰ μείζο-
» να λόγον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν εἰδῶν. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ
» συστήματος τῶν περὶ τὰ εἶδη μεταμορφώσεων, ἐστηρίχθη-
» σαν μάλιστα ἐπὶ τοῦ δόγματος τῆς αὐτομάτου γενέσεως, ἵνα
» ἐξηγήσωσι πῶς, καὶ ἐναντίον τῆς τάσεως τῶν πρωτογενῶν
» εἰδῶν εἰς τὸ νὰ ἀποδύωσι τελειότερα, συμβαίνει ὥστε ἀκό-
» μη καὶ σήμερον νὰ ὑπάρχωσι πλῆθος κατωτέρων μορφῶν.
» Ἰποθέτουσι λοιπὸν ὅτι ἡ δημιουργία δὲν ἔλαβεν ἀκόμη πέ-
» ρας καὶ ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἐξακολουθεῖ κατὰ τὰς
» ἐσχατίας ταύτας. Ἡ γνώμη αὕτη ἦτο τοῦ Lamarck. Ὁ-
» φείλομεν δὲ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐνεστώ-
» σης κινήσεως, δὲν ἀσπάζεται ταύτας τὰς γνώμας, οὐδὲ πι-
» στεύει τὸ παράπαν εἰς τὴν αὐτόματον γένεσιν. Ἡ φυσικὴ
» ἐκλογή, λέγει ὁ Δάρβιν, δὲν περιέχει ἐν αὐτῇ οὐδένα νόμον
» ἀναγκαῖον καὶ καθολικὸν τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς προόδου.
» Ἐπιλαμβάνεται μόνον πάσης ἐμφανιζομένης ποικιλίας, ὅταν
» αὕτη εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὸ εἶδος ἢ εἰς τὰ ἐκπροσωποῦντα
» αὐτό. Μόλις ἔχω ἀνάγκην νὰ εἶπω ἐνταῦθα, ἀποφαίνεται
» ὀλίγον ἀνωτέρω, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτῆς κα-
» ταστάσει, δὲν παραδέχεται καθόλου, ὅτι ζῶικὰ ὄντα γίνον-
» ται ἀκόμη κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἐν τοῖς σπλάγγχοις τῆς
» ἀνοργάνου ὕλης. »

» Εἶνε ὠφέλιμον νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι οὐχὶ οἱ ἐπαιόντες,
» οὐχὶ οἱ ἐρευνηταὶ τῆς πείρας, ἀποφαίνονται τὰς διδασκαλίας
» ταύτας, πρὸς ἃς πολεμοῦμεν, ἀλλ' οἱ ἀξιούντες νὰ εἶνε φι-
» λόσοφοι· οὗτοι σφετερίζονται τὰς ἐπιστημονικὰς μελέτας
» τῶν εἰρημμένων, καὶ θέλουσιν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ συναγά-
» γωσιν ἐκ τούτων συμπεράσματα ἀποχρουόμενα ὑπ' αὐτῶν
» τῶν ἐπαιόντων. Ἡμέτερον καθήκον εἶνε νὰ ἀφαιρέσωμεν τὸ
» προσωπεῖον τῆς παιδείας ταύτης, καὶ νὰ ἀποδείξωμεν διὰ τῶν
» ἀποφάνσεων αὐτῶν, τῶν ἐν ταῖς πειραματικαῖς ἐπιστήμαις

»διαπρεπόντων, ὅτι ἂν τὸ ὑλιστικὸν σύστημα ἰσχυρογνωμονεῖ
»ἀφελῶς νὰ ἐπιδείξη αὐτοὺς εἰς τὸ κοινὸν καθημένους ἐπὶ
»τῆς κρηπίδος τοῦ ἑαυτοῦ θεάτρου, δὲν ἐπιφέρει τὸ ἀποτελέ-
»σμα τοῦτο, ἢ διὰ φαντασιώδους τινος μεθόδου, δι' ὀπτικῆς
»τινὸς χιμαίρας.

«Ὅπως οἱ εἰρηθέντες συγγραφεῖς, οὕτω καὶ διακεκριμένος
»Χημικὸς ὁ Κ. Φρεμύ, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι παρετήρησεν ἐν
»τοῖς μεθορίοις τῶν ζώων καὶ φυτῶν ἀόριστα τινὰ σώματα,
»ὀνομασθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἡμιενόργανα, παρεστάθη ὑπὸ τῶν
»ἡμετέρων δογματιστῶν ὡς ἀναπετάσας τὴν σημαίαν τοῦ ὑ-
»λισμοῦ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς αὐτομάτου γενέσεως. Ἰδοὺ
»δὲ τί ὁ ἴδιος εἶπεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ «Εἶναι χρεῖα νὰ εἶπω
»ὅτι ἀποκρούω ἀνεῦ δισταγμοῦ τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτομάτου
»γενέσεως, προκειμένου τοῦ λόγου περὶ παραγωγῆς ὀργανι-
»κου ὄντος ἔστω καὶ τοῦ ἀπλουστάτου, ἐκ στοιχείων μὴ κα-
»τεχόντων τὴν ζωικὴν δύναμιν; Ἡ χημικὴ σύνθεσις συγχο-
»ρεῖ ἀναμφιβόλως τὴν ἐκ νέου παραγωγὴν μεγάλου ἀριθμοῦ
»ἀμέσων στοιχείων φυτικῆς ἢ ζωικῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἡ ὀργα-
»νωτικὴ δύναμις προβάλλει, κατ' ἐμὲ, εἰς τὰς ἐκ νέου συν-
»θετικὰς παραγωγὰς ἀδιάβατον φραγμὸν.

»Πλησίον τῶν ἀμέσων ὀρισμένων στοιχείων, ἅπερ ἢ σύν-
»θεσις δύναται νὰ σχηματίσῃ, ὑπάρχουσιν ἄλλαι οὐσαὶ πο-
»λὺ ὀλιγώτερον μόνιμοι τῶν εἰρημένων, ἀλλ' ἐπίσης πολὺ
»πολυπλοκώτεραι κατὰ τὴν κατασκευὴν, αἵτινες δύνανται νὰ
»προσδιορισθῶσιν διὰ τοῦ καθόλου ὀνόματος ἡμιενόργανα. Τὰ
»σώματα ταῦτα εὐρίσκονται σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν ὀργανω-
»τικὴν δύναμιν ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν ἰσθῶν ἐν τῇ παρα-
»γωγῇ τῶν ζυμῶν καὶ τῇ σήψει, σχεδὸν ἐν τῇ αὐτῇ κατα-
»στάσει τοῦ ξηροῦ κόκκου, ὅστις διέρχεται ἐνιαυτοὺς χωρὶς
»νὰ δεῖχνύη φαινόμενα βλαστήσεως καὶ βλαστάνει ἅμα ἐκ-
»τεθεὶς εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀέρος, τῆς ὑγρασίας καὶ τῆς
»θερμότητος. Ὅπως δὲ ὁ ξηρὸς κόκκος, δύνανται καὶ αὐταὶ
»νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ πολὺ ἐν καταστάσει ὀργανικῆς ἀδρανεί-
»ας, ἀλλ' ὅμως δύνανται νὰ ἐξέλθωσι ταύτης, μεταβάλλο-

» μένης τῆς ἰδίας αὐτῶν οὐσίας εἰς στοιχεῖα τῆς ὀργανοποι-
» ἡσσεως, ἐν τυχεύσει εὐκαιρίῃ πρὸς ὀργανικὴν ἀνάπτυξιν».
» Καὶ ἐπιφέρει ὁ κ. Φλαμμαρίων.

» Ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχουσι ζωικά ὄντα· τοῦτο εἶναι τὸ γε-
» γονός. Ἀλλὰ πόθεν ἔρχονται; Ἢ μᾶς εἶπωσιν ἄρα γε ὅτι
» ὑπῆρξαν πάντοτε; Ὁ τρόπος οὗτος τῆς ὑπεκρυφῆς ἔχει
» καὶ τὸ ἀσυγγνωστότερον ἀμάρτημα νὰ εἶναι ψευδής, διότι
» παλινδρομικὰ στρώματα γεωλογικὰ δεικνύουσιν ἡμῖν τὴν
» ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεως τῶν διαφόρων εἰδῶν. Ἄν ἕκαστον
» ὀργανικὸν ὄν ὀρεῖται τὴν ἑαυτοῦ γένεσιν εἰς γεννήτορας, τίς
» ἐσχημάτισε τὸ πρῶτον ζεῦγος ἑκάστου εἶδους; Ὁ Θεὸς ἀ-
» ποκρίνεται ἢ Βίβλος. Καλῶς. Ἀλλὰ πῶς; Εἶναι ἀπλοῦν
» ἀποτέλεσμα τοῦ λόγου Αὐτοῦ; Ἀλλὰ πρῶτον ὁμιλεῖ; ἀ-
» ποκρίνονται οἱ κακοὶ χαριτολόγοι ἀνθυποφέροντες ὅτι ὁ ἡ-
» γχος δὲν διαδίδεται διὰ τοῦ κενοῦ. Ἡ εἶναι αἰφνίδιον γέν-
» νημα τῆς βουλήσεώς του; Τότε ἐν τίνι μορφῇ; Τὰ μαρτυ-
» ροῦντα βιβλία δὲν εἶναι σαφῆ καὶ ἕκαστος δύναται νὰ ἐρ-
» μηγεύσῃ ταῦτα ὑπὲρ τῆς αὐτομάτου γενέσεως (ἅς μὴ ὀυσα-
» ρεστηθῶσιν ἐπὶ τούτῳ οἱ κύριοι Θεολόγοι) ὁμοίως δὲ καὶ οἱ
» ὑπὲρ τῆς ἐναντίας γνώμης. «Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς βλαστησάτω
» ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ'
» ὁμοιότητα καὶ ξύλον κάρπιμον ποιῶν καρπὸν, οὐ τὸ σπέρμα
» αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος εἰς ὁμοιότητα ἐπὶ τῆς γῆς·
» καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου,
» σπείρον σπέρμα κατὰ γένος (καὶ καθ' ὁμοιότητα) καὶ ξύ-
» λον κάρπιμον ποιῶν καρπὸν, οὐ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ
» κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλὸν.

» Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα τρίτη. Καὶ
» εἶπεν ὁ Θεὸς· ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἕρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν
» καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ σπείρωμα τοῦ
» οὐρανοῦ· καὶ ἐγένετο οὕτως.

» Καὶ ἠλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεὸς λέγων· αὐξάνεσθε καὶ πλη-
» θύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα ἐν ταῖς θαλάσσαις καὶ
» τὰ πετεινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς.

»Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα πέμπτη.

»Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς· ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, τετράποδα καὶ ἔρπετά καὶ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ ἐγένετο οὕτως».

»Τοῦτο, λέγει ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὴν αὐτόματον γένεσιν.»

Οὕτω νομίζει ἕκαστος ὅτι δύναται νὰ δώσῃ τοιαύτην ἐρμηγείαν εἰς τὴν γραφὴν καὶ νὰ ὀνομάσῃ τὸν τρόπον τοῦτον αὐτόματον· ἀλλ' αἱ ὀνομασίαι δὲν μετατρέπουν τὰ γεγονότα.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὴν δημιουργικὴν ἰσχὺν νὰ εἶπῃ: Ἄνεγερθῆτω ὡδε ἐν μέγαρον, ὀρίζων τὸν τόπον καὶ τὸ μέγεθος καὶ συνετελεῖτο οὕτως τὸ ἔργον ἄνευ προσωπικῆς ἐνεργείας του, ἀλλὰ μόνον προσωπικῶν προστάγματί του, θὰ ἦτο καὶ τότε ἀκόμη τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα αὐτόματον;

Ἀποτέλεσμα ὅπερ οὐδέποτε θὰ ἐπήρχετο ἄνευ ἢ πρὸ τοῦ τοιοῦτου προσωπικοῦ αἰτίου;

Τοιαύτη ἐρμηγεία φρονοῦμεν ὅτι εἶναι καθαρὰ πλάνη, διότι αὐτόματον λέγεται καὶ εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον προκύπτει ἀναίτιως (ἀφ' ἑαυτοῦ).

Ἐπιτρέπεται λοιπὸν εἰς ἕκαστον νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτὰς ἢ ἐρμηγευτὰς τῆς αὐτομάτου γένεσεως, ἢ ἀποδείξωσι πρῶτον τὰ ἀπλούστερα, ἢτοι ὅτι προκύπτουν νεκροὶ σχηματισμοὶ αὐτομάτως, τοῦτέστι πλίνθοι καὶ κέραμοι καὶ ἄλλα πήλινα ἀγγεῖα, ἅτινα διὰ κοπιώδους προσωπικῆς ἐνεργείας κατασκευάζονται καὶ τότε νὰ προάγωνται ἐξ ἐλαχίστης τοῦλάχιστον βάσεως εἰς τὰς τολμηρὰς ταύτας προτάσεις καὶ οὐχὶ μὲ τοιαύτην ἀπόλυτον αὐθαιρεσίαν.

Ἄλλὰ ματαίως θὰ ἐλπίσῃ τις τὸ τοιοῦτον, διότι διὰ νὰ γίνῃ καὶ ὁ ἐλάχιστος ὕλικός συλλαβισμός, πρέπει, τὰ μέρη τῆς ὕλης ἐξ ὧν θὰ ἀποτελεσθῇ νὰ μετακινήθωσιν ὑπὸ ζῶντος (δυναμικοῦ) αἰτίου, ὡς ἀπέδειξεν ἡ ὅλη ἐξελεγκτικὴ μέθοδος καὶ ἐπιβεβαιοῦν καθολικῶς τὰ ἀμετάτρεπτα γεγονότα.

Δι' ἀπειράριθμοι καὶ φοβεραὶ μαθηματικαὶ κινήσεις αἱ τελοῦμεναι ἀπαύστως ἐν τῷ γενικῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Κόσμου πιστοποιοῦσιν, ὅχι μόνον ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐγένετο

ἡ Κτίσις ἀλλ' ὅτι καὶ ἡ διατήρησις αὐτῆς ἀφίεται εἰς τοὺς ἀναριθμήτους μαθηματικούς τρόπους τῶν κινήσεων, ὧν καὶ ἡ ἐλαχίστη μεταβολὴ θὰ συμμετέβαλε τὸ ἀποτελεσμα καὶ ἡ στιγμιαία διακοπὴ αὐτῶν θὰ ἐπέφερε τὴν ἄμεσον διάλυσιν τῆς Κτίσεως.

Οἱ σοβαροὶ οὗτοι συζητηταὶ ἀνομολογοῦσιν οἱ ἴδιοι, ὅτι ἡ μαθηματικὴ δύναμις τῶν ἐγκείται εἰς τὴν φωνήν.

Καὶ πράγματι τὸ σύστημά τῶν ὀλόκληρων ἀποτελεῖται ἀπὸ γενναίας λέξεις καὶ τίποτε περισσότερον.

Γνωρίζουσι βεβαίως ἐξ ἰδίας πείρας ὡς αὐστηροὶ τηρηταὶ τῆς πειραματικῆς μεθόδου, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ἐπέρχονται διὰ τῆς φωνῆς καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀπαυστοὶ ὁμοβρονταὶ τῶν κατὰ τοῦ οὐρανοῦ περιώρισαν τὸν ἀπεριόριστον, τὸ κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ὀδημιουργικῶν μέσον τῆς φωνῆς, μὴ διαδομένης διὰ τοῦ κενοῦ, ματαιοῦται καὶ οὕτω ἐναπομένει τοῦλάχιστον ἡ ὑπὸ τοῦ κενοῦ, προστατευομένη μικροσκοπικὴ γῆ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν νικητῶν τουτων, νὰ ὀρίσωσι κατ' ἀρέσκειαν τὸν ποιητὴν τῆς.

Τὸ ὑπάρχειν εἶναι ἀπλῶς τὸ ζῆν καὶ ἐκπορεύειν ἐνέργειαν· τὸ δὲ ὑπάρχειν βασιλικῶς εἶναι τὸ δύνασθαι διδοῦν ὑπάρξειν καὶ εἰς ἄλλα ὄντα, ἧτοι τὸ ἔχειν μαθηματικὴν δύναμιν κανονίζουσαν τὴν ἐνέργειαν.

Ἡ μαθηματικὴ αὕτη δύναμις εἶναι ὁ ἐνδιάθετος λόγος, ὃν ἔχει σύμφυτον ἕκαστος προσωπικὸς Νοῦς. Ἡ δὲ ἀξία τῆς μαθηματικῆς δυνάμεως εἶναι ἤδη ἀποδεδειγμένη.

Ὁ Θεός, ὢν Νοῦς τέλειος, γεννᾷ λόγον τέλειον καὶ ἐκπορεύει τέλειον ζωοποιὸν Πνεῦμα (τελειουργὸν δύναμιν) καὶ διὰ τῆς Βίβλου φανεροποιεῖ τὰς Βασιλικὰς του Δυνάμεις. Ἡ δὲ βίβλος ἀναφέρει. «Ἐν ἀρχῇ ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν» ἧτοι αὐτὴν τὴν βάσιν τῆς ἐνεργείας του. Καὶ εἶτα συναναφέρει. «Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς γενεθῆτω φῶς, καὶ ἐγένετο.»

Ὁ Θεὸς δὲν προσέταξε τὴν ἀκίνητον ὕλην νὰ κινηθῆ, ἀλλ' ἐκίνησεν αὐτὴν μαθηματικῶς, ὅπως ὁ μαθηματικὸς Ἴατρος δὲν προστάζει τοῦτο καὶ ἐκείνο τὰ ὑλικά φάρμακα νὰ μιχθῶ-

σι καὶ ἐκτελεσθῆ ἡ παραγγελία του, ἀλλ' ἐνεργεῖ μετὰ λόγου, ὀρίζει τὰ εἶδη τῶν φαρμάκων καὶ κανονίζει τὴν ποσότητα ἐνὸς ἐκάστου καὶ ἐκτελεῖ τὸ σχέδιόν του.

Ὅπως ὁ οἰκοδόμος δὲν ἐπιτάσσει τὴν ὕλην νὰ τοιχοποιηθῆ ἀλλ' αὐτὸς προσωπικῶς κινεῖ τὴν ὕλην μετὰ λόγου καὶ τὴν συντάσσει τοιχοποιητικῶς, ὅπως ὀφείλει πᾶς τις νὰ ἐνεργήσῃ ἐλλόγως διὰ νὰ φέρῃ τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα.

Ὁ Θεὸς παντοδύναμος ὢν, δύναται νὰ ἐγείρῃ καὶ ἐκ τῶν λίθων ἀνθρώπους, ἀλλὰ τότε θὰ διεκόπτετο ἡ γενεαλογικὴ ἀλυσὶς καὶ θὰ ἐσαλεύετο ἡ παγκόσμιος τάξις, καὶ διὰ τοῦτο ποιεῖ τὰ πάντα μετὰ Λόγου καὶ ἄνευ αὐτοῦ οὐδὲν ἐποίησεν ἢ ποιεῖ.

«Εἶπε καὶ ἐγένετο φῶς» ἦτοι ἐκίνησεν ἐλλόγως καθ' ἓνα μαθηματικὸν τρόπον τὴν ὕλην καὶ ἐγένετο φῶς.

Καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους, καὶ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον τὸ οἰκεῖον ὄνομα, ἦτοι κατέστησεν αὐτὰ γνωστὰ διὰ τῆς ὀνοματολογίας καὶ διακεκριμένως ἀσύγχυτα διὰ τοῦ διαχωρισμοῦ.

Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωὶ ἡμέρα μία, ἦτοι ἐγένετο τοιοῦτοτρόπως διὰ τῆς ταξιθετήσεως, **ἔναυξις χρόνου.**

Καὶ ἡ βίβλος καθ' ἕκαστην ὀσίαν ἐκτέλεσιν ἐπαναλαμβάνει ἐμφαντικῶς τὸ: «εἶπεν ὁ Θεὸς» πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὅτι πάντα ἐποίησε καὶ ποιεῖ διὰ τοῦ Πανσόφου Λόγου του.

Ὅπως πᾶς μαθηματικὸς ἀνθρώπος προορίζει τὸ εἶδος τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, ἅτινα θὰ παράγῃ ἐν ἕκαστον ἐργοστάσιον σκοπιμῶς καταρτιζόμενον, καὶ δὲν λέγει ἀορίστως κατασκευαζέσθωσαν ἐν τῇ γῇ βελόναι, ἀλλ' ἐν τῷ εἰδικῷ ἐργαστηρίῳ καὶ γίνονται κατὰ τὴν ἀρχικὸν σκοπὸν πάντοτε ἐν ἕκαστῳ εἰδικῷ ἐργοστάσιῳ τὰ ὀρισμένα προϊόντα, βελόναι, ἢ νῆματα ἢ πυροβόλα.

Οὕτω καὶ ὁ Ἄόρατος Μαθηματικὸς Θεὸς ὤρισε καὶ τὸ μέρος τῆς Κτίσεως καὶ τὰ παρακτεῖα εἶδη καὶ εἶπε, βλαστησάτω, ὀρισμένως ἡ γῆ βοτάνην χόρτου καὶ ἐξαγαγέτω τὰ ὕδα-

τα ἔρπετά φυγῶν ζωσῶν καὶ πετεινὰ πετώμενα κ. τ. λ. προσδιορίσας οὕτω, ὅτι ἐν τῇ μικροσκοπικῇ γῇ, ἥτις ἀπέναντι τῆς Κτίσεως εἶναι εἰς χάλιξ, θὰ λαμβάνη χώραν ἢ δημιουργία τῶν ἐν τῇ βίβλῳ ἀναφερομένων, καὶ οὕτω γίνεται ἐπακριβῶς καὶ θὰ γίνεται πάντοτε ἀμεταβλήτως κατὰ τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν.

Καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἔργων τῆς Κτίσεως ἐπαναλαμβάνει ἡ Βίβλος: «Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν.»

Ποιήσωμεν, λέγει, ἀναφερόμενος πρὸς τὰς Βασιλικὰς Του Δυνάμεις ὁ Θεὸς, ἄνθρωπον οὐσιαστικῶς Τρισυπόστατον, ἵνα διὰ τοῦδρατοῦ πλάσματος, ἐπιμαρτυρεῖται ὁάόρατος Πλάστης.

Καὶ ἡ βίβλος ἀναφέρει ὅτι τὴν πρώτην ἡμέραν ἐγένετο τοῦτο, τὴν δευτέραν ἐκείνο, καὶ τὴν τρίτην τὸ ἄλλο ὀνομαστικῶς, διότι ἡ τάξις ἄρχεται ἀπὸ τῆς βάσεως, ἡ δὲ λογικὴ Δημιουργία συντελεῖται συλλαβιστικῶς.

Οὐδείς οἰκοδόμος θὰ τελειώσῃ διὰ μιᾶς τὴν οἰκοδομήν, οὔτε ζωγράφος θὰ κάμῃ διὰ μιᾶς τὴν εἰκόνα, οὔτε δύναται τις διὰ μιᾶς νὰ προσφέρῃ, ἢ νὰ γράψῃ μίαν πρότασιν ἀπλήρῃ, ἀλλ' ὑποχρεοῦται ἕκαστος συλλαβιστικῶς νὰ ἐνεργήσῃ, διὰ νὰ ρθᾷσῃ εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν.

Καὶ τὸ ὕφασμα οὕτω θὰ κατασκευασθῇ, καὶ οὕτω θὰ κοπῇ διὰ συλλαβιστικῆς ἐνεργείας, καὶ ἡ συναρμολόγησις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ πάντων ἐν γένει τῶν σωμάτων ὀργανικῶν καὶ ἀνοργάνων πιστοποιεῖ ὅτι ἡ κατασκευὴ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν διὰ τοιοῦτου συλλαβιστικοῦ τρόπου συντελεῖται.

Καὶ τὸ βᾶδισμα συλλαβιστικῶς γίνεται. Χωροῦμεν βῆμα πρὸς βῆμα πρὸς τέλεσιν πάσης πορείας.

Ἐὰν δὲ ἐνὸς βήματος γιγαντώδους ἐτέλει ἕκαστος ἄνθρωπος ἑκατὸν μέτρων πορείαν, θὰ εὐρίσκετο οὕτω ἀποτόμως ἐπὶ ἐδάφους μὴ ἀναγνωρισθέντος, πρὸ ἀδιεξόδου ἴσως, ἢ καὶ ἐν μέσῳ ἐλεύθρου, ἡ δὲ συλλαβιστικὴ πορεία ἐπιτρέπει εἰς ἕκαστον νὰ ἀναγνωρίζῃ τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ βαίνει, καὶ νὰ σταματᾷ, ἐὰν θέλῃ, ἢ νὰ ἀλάσῃ διεύθυνσιν ἀποφεύγων κινδύνους καὶ ἐλεύθρους.

Οὐδείς δύναται νὰ εἰσχαγγῆ εἰς τὸν στόμαχόν του διὰ μιᾶς τὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα φαγητοῦ ἢ ποτοῦ, πᾶσα δὲ κατάποσις ἀποτελεῖ συλλαβισμὸν.

Ἡ κατὰ μικρὰς συνεχεῖς σταγόνας συντελουμένη βροχὴ, εἶναι ἐνέργεια συλλαβιστικὴ.

Ὁ ἤχος καὶ τὸ φῶς διατρέχουν τὰ διαστήματα ὄχι διὰ μιᾶς, ἀλλὰ διὰ προσδευτικῶν ἐγγραμματισμῶν.

Φέρομεν τὴν παρατήρησιν ἐπὶ τῆς Φυσικῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας πρὸς ἀπόδειξιν ὑρισταμένης συμφωνίας.

Ἡ εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοὴ εἶναι ἀδιάλειπτος συλλαβιστικὴ ἐνέργεια, συνισταμένη ἀπὸ σειρὰν κινήσεων ὁσοληπτικῶν, ὅπως ἡ βαθμιαία καὶ ἄκυστος ἀνκνέωσις τῶν ἐνοργάνων σωματίων.

Καὶ ἡ ἀπόκτησις τῆς γνώσεως ἐπιστήμης ἢ τέχνης οὕτω συντελεῖται συλλαβιστικῶς καὶ βαθμιαίως, διότι οὐδείς ἐκμηθάνει κανόνας γραμματικῆς καὶ συντακτικοῦ διὰ μιᾶς, ἀλλὰ βαθμιαίως ὅπως καὶ τοὺς εἰδικούς τρόπους ἐνεργείας ἐκάστης ἐπιστήμης καὶ τέχνης.

Ἦτοι καὶ ἡ πνευματικὴ τροφὴ οὕτω λαμβάνεται καὶ ὀργανοῦται συλλαβιστικῶς, διότι καθολικοὶ νόμοι διέπουσι τὰ πάντα.

Ὁ συλλαβιστικὸς ὅθεν τρόπος χαρακτηρίζει πᾶσαν λογικὴν ἐνέργειαν καὶ διὰ τῆς τοιαύτης κανονικῆς καὶ ἡρέμου ἐξελίξεως ὁ ἐνεργῶν μαθηματικὸς νοῦς ἔχει συνειδήσιν καὶ τῶν ἐλαχίστων ἀποτελεσμάτων τῆς ἐνεργείας του, μηδὲν ἐκ τῶν κατασκευασμάτων του ἀφίνων ἀπομεμονωμένον, ἵνα μὴ νεκρωθῆ πρόνοητικῶς συνδέων καὶ ἐξαρτῶν τὰ μὲν ἐκ τῶν ὀργανῶν τὸν μέτρον τοῦ ὅλου ἔργου του, ἐφ' οὗ τοιουτοτρόπως ἔχει ἀπόλυτον συνειδήσιν καὶ κυριότητα δυνάμενος ἀνα πᾶσαν στιγμὴν νὰ στραφῆ πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν, νὰ παραστήσῃ πᾶσαν εἰκόνα τῆς διανοίας του, νὰ ἀναπτύξῃ ἢ συμπτύξῃ συνειδότης τὸ ἔργον τοῦ, καὶ νὰ φέρῃ ἐκάστοτε τὸ ἀποτελεσμα τῆς θελήσεώς του, ὅπως γίνεταί κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν

τῶν στρατιωτικῶν σχεδίων, τῶν μηχανικῶν ἔργων ἐν γένει καὶ τῆς ἀλφαριθμητικῆς δημιουργίας.

Ἐπιβάλλεται ἡ συλλαβιστικὴ ἐνέργεια συνισταμένη ἀπὸ σειρὰν ἀριθμητικῶν κινήσεων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τάξεως ἐφ' ὧλων ἐν γένει αἰτίων καὶ ἀποτελεσμάτων, ἀποδεικνυμένης τοιοιτοτρόπως τῆς βαθμολογικῆς δυνάμεως ἐκάστου αἰτίου ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὑπάρχοντα χώρον καὶ χρόνον, καὶ ἀποτελεῖ ἡ τοιαύτη συλλαβιστικὴ ἐνέργεια αὐτὴν τὴν βάσιν τῶν ἰσχυουσῶν ἀναλογιῶν.

Διότι ἐν παραδείγματι, ἐὰν οὐχὶ συλλαβιστικῶς (διὰ σειρὰς κινήσεων.) ἀλλὰ διὰ μιᾶς κινήσεως ἐγένετο ἐν μέγαρον καὶ ἡ καλύβη ἐπίσης θὰ ἐγένετο διὰ μιᾶς καί τότε ἀναλογία μετὰξυ μεγίστου καὶ ἐλαχίστου ἀποτελέσματος δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀφοῦ διὰ μιᾶς θὰ ἐπῆρχετο καὶ τὸ ἐλάχιστον καὶ τὸ μέγιστον ἀποτελεσμα. Συνεπῶς οὔτε ὁ χώρος οὔτε ὁ χρόνος δὲν θὰ εἶχον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων διότι δι' ἐνὸς ἀλλοματος θὰ ἐτέλει τις ἐν σύνθεσι βῆμα καὶ δι' ὁμοίου θὰ διέτρεχεν ὅλα τὰ διαστήματα.

Ἀλλὰ ταῦτα μόνον διὰ τὸν ἄχρονον καὶ ἀδημιούργητον δὲν ἔχουν ἐπιρροὴν, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὰ ἐν χρόνῳ δημιουργητὰ.

Διὰ τοῦ συλλαβιστικοῦ λοιπὸν τρόπου ἐπέρχονται ἐξελικτικῶς τὰ ἀποτελέσματα καὶ εἶναι ἀνάλογα πρὸς τὸν χρόνον ἐν ἀπαιτοῦσι καθ' ἕκαστον πρὸς συντέλεσιν καὶ τῶν δυναμικῶν αἰτίων ἐξ ὧν προκύπτουσιν. Ὁ μύρμηξ δὲν ἀνατρέπει πῖθον, ἀλλ' ὁ ἵππος δύναται νὰ τὸν ἀνατρέψῃ.

Τοιοιτοτρόπως κατανοεῖται τὸ αἷτιον καὶ κεκρυμμένον ἀκόμη ἐκ μόνου τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ, δυνάμει τῆς τοιαύτης ἀναλογικῆς τάξεως στηριζομένης εἰς τὸν ἐξελικτικὸν νόμον ἢ τρόπον, ἀνευ τοῦ ὁποῖου ἡλικίας φυτῶν, ζῶων καὶ ἀνθρώπων δὲν θὰ ὑπῆρχον καὶ συνεπῶς οὔτε ὀρισμοί.

Ἄνευ τῆς βαθμιαίας ἐξελικτικῆς ἀναπτύξεως τῶν σωματικῶν ἀνθρώπων, ζῶων καὶ φυτῶν πῶς θὰ διεκρίνετο ἡ ἡλικία ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν καὶ πῶς θὰ ὠρίζετο, ἀφοῦ τοιοιτοτρόπως δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡλικία καὶ δὲν θὰ ἐχώρει ὀρισμὸς;

Πῶς ἄλλως θὰ ὑπῆρχε διάκρισις πρωίας, μεσημβρίας καὶ ἐσπέρας ;

Τὶ θὰ ἐσήμαινον τότε, τὸ σήμερον ἢ αὔριον, ἔτος ἢ αἰὼν, ἀροῦ θὰ ἦτο ἀδύνατον τὸ μέτρον, πᾶς ὄρισμὸς καὶ διάκρισις;

Τὰ πάντα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐθεωροῦντο ὡς ἀδημιούργητα, ἀναρχα καὶ ἀτελεύτητα ἐκ τοιαύτης ἀταξίας, μετὰ τῆς ὁποίας εἶναι στενωῶς συνδεδεμένοι οἱ ἀντίπαλοι, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐπομένων περιχοπῶν.

» Ἄπαντα τὰ οὐράνια σώματα, μεγάλα ἢ μικρά, λέγει ὁ κ. Βούχγερ, ὑπέκεινται ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως, ἄνευ ἐξαιρέσεως καὶ ἄνευ παρεκτροπῆς εἰς τῶν σύμφυτον τοῦτον νόμον πάσῃ ὕλῃ καὶ παντὶ μορίῳ τῆς ὕλης, ὅποις ἐκ πείρας μανθάνομεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Μετ' ἀκριβείας καὶ βεβαιότητος μαθηματικῆς ἀπασαὶ αἱ κινήσεις αὐταὶ ἀναγνωρίζονται, ὀρίζονται, προαγγέλλονται»· καὶ προσθέτει. «Οἱ πνευματισταὶ θαυμάζουσι τὴν μεγαλοπρεπῆ εὐρυθμίαν τῶν οὐρανίων κινήσεων, τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐπικρατοῦσαν ἁρμονίαν.

» Οἱ εὐπίστοι ! Οὔτε τάξις, οὔτε ἁρμονία ὑπάρχει εἰς τὸ Σύμπαν. Τοῦναντίον ἡ ἀνωμαλία, τὸ τυχαῖον, ἡ ἀταξία, ἀποκλείουσι τὴν ὑπέθεσιν προσωπικῆς ἐνεργείας, καὶ διευθυνομένης κατὰ νόμους, ἔστω καὶ ἀνθρωπίνης διανοίας» Ἐπὶ τούτων δ' ἐπιφέρει ὁ κ. Φλαμμαρίων τὰ ἑξῆς.

» Οὕτω μετὰ τριάκοντα ἐτῶν ἐργασίαν ὁ Κοπέρνικος ἐξέδωκε τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ «οὐράνιοι περιστροφαί». Μετὰ εἴκοσιν ἐτῶν ἐρεῦνας ὁ Γαλιλαῖος ἀνεῦρε τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐκκρεμοῦς· μετὰ δεκαετῆ πολύμοχθον ἐργασίαν ὁ Κέπλερος κατώρθωσε νὰ διατυπώσῃ τοὺς νόμους του· ὁ Νεύτων ὀδοῦργοντούτης ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀκόμη δυνηθῆ νὰ ἐνοήσῃ τὸν μηχανισμόν τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἰδοὺ προσέρχονται ἡμῖν οἱ ὑλισταὶ διδάσκοντες ὅτι οἱ ὑπερφυεῖς οὗτοι νόμοι, οὗς δαιμόνια πνεύματα μόλις κατώρθωσαν νὰ ἀνεύρωσι καὶ διατυπώσωσι, δὲν ἀποκαλύπτουσιν ἐν τῇ εἰς τὴν ὕλην ἐπιβαλλούσῃ αὐτοῦς αἰτία οὐδὲ καὶ διάνοιαν ἴσῃν τῇ ἀνθρωπίνῃ ! Καὶ ὁ Κ. Ρενάν γράφει τὴν φράσιν ταύτην. «Ἐμοὶ γε κριτῇ δὲν

» ὑπάρχει ἐν τῇ δημιουργίᾳ διάνοια μείζων τῆς ἀνθρωπίνης. »
» Καί ἔπειτα τολμῶσι νὰ ζητῶσιν ἄστυλον εἰς πράγματα τυ-
» χαία, ἅτινα δὲν εἶνε τοιαῦτα, ὅποια νὰ καταδείξωσιν ἄρμο-
» νίαν διανοίας ἐν τῇ δημιουργίᾳ τοῦ κόσμου ! Τί ἀπαιτεῖτε
» λοιπὸν, ὅπως εὐχαριστηθῆτε ὑμεῖς οἱ ἐπικρίνοντες τὸν Θεόν;
» Ἰδοὺ· πρῶτον ἔπρεπε νὰ μὴ ὑπάρχη χωρὸς(;) ἢ ὁ χωρὸς
» οὗτος νὰ εἶνε ὀλιγώτερον εὐρύς, διότι ὄντως ὑπάρχει τόπος
» πολὺς ἐν τῷ ἀπείρῳ. « Ἄν δημιουργὸς δύναμις, λέγει ὁ
» Βουχνερ, εἶχε τὸ διαφέρον νὰ δημιουργήσῃ κόσμους καὶ οἰ-
» κητήρια χάριν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῶων, ὑπολείπεται ὑμῖν
» νὰ μάθωμεν εἰς τί χρησιμεύει τὸ ἀχανές αὐτὸ διάστημα,
» ἔρημον, κενόν, ἀνωφελές; ἐν ᾧ πλέουσιν οἱ ἥλιοι καὶ αἱ
» σφαιραὶ. Διὰ τί οἱ ἄλλοι πλανῆται τοῦ ἡλιακοῦ ἡμῶν συστή-
» ματος δὲν κατασκευάσθησαν κατοικήσιμοι τῷ ἀνθρώπῳ ; »
» Ἀπαιτεῖτε ἀληθῶς πρᾶγμα λίαν ἀπλῶν· οὕτως ἀρέσκει τῇ
» φαντασίᾳ τῶν κυρίων τούτων νὰ ἀπορραίνωνται ὅτι ὁ χωρὸς
» εἶνε ἀνωφελής, καὶ νὰ θέλωσιν, ὥστε ὅλαι αἱ σφαιραὶ νὰ
» συκοινωνῶσι πρὸς ἀλλήλας. Ἦδη ὁ γελοιογράφος Gran-
» ville εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην. Τῷ ὄντι ἐν τινι τῶν θελητικῶν
» αὐτοῦ σκιαγραφημάτων ἀπεικονίζει τοὺς κατοίκους τοῦ Διὸς
» πορευομένους διὰ μετεώρου γεφύρας εἰς περιπάτον ἐπὶ τὸν
» Κρόνον καθνίζοντας τὰ βασιλικὰ αὐτῶν σιγάρα. Καὶ αὐτὸς ὁ
» ἀκτύλιος τοῦ Κρόνου οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ ἀνδρόν, τι εἰς ὃ οἱ
» Κρονίται ἔρχονται τὴν ἐσπέραν ὅπως ἀνκνεύσωσι τὸν ὄρσο-
» ρὸν ἀέρα. Ἄν αὐτὸς εἶναι ὁ περιπόθητος κόσμος, οὐτινος τὸ
» πρῶτον ἐπακολούθημα θὰ ἦτο νὰ καταστήσῃ ἀκίνητον τὸ
» σύστημα τοῦ παντός, οἱ ἐφευρέται θὰ ἐποίουν ὀρθότερον νὰ
» συμβουλευθῶσι μᾶλλον τὴν σχολὴν τῶν γεφυροποιῶν, ἢ τὴν
» φιλοσοφίαν.
» Αὕτη οὐδεμίαν χώραν ἔχει ἐνταῦθα. Ἄν ὑπῆρχε Θεός,
» προσθέτουσιν, εἰς τί θὰ ἐχρησίμευον αἱ ἀνωμαλῖαι καὶ αἱ
» ἄπειροι δυσαναλογίαι τοῦ μεγέθους, τῆς ἀποστάσεως τῶν
» πλανητῶν τοῦ ἡλιακοῦ ἡμῶν συστήματος ; Πρὸς τί ἡ παν-
» τελής αὕτη ἔλλειψις πάσης τάξεως, πάτης συμμετρίας,

»πάσης καλλονῆς;

»Πρέπει τις νά ὁμολογήσῃ, λέγει ὁ κ. Φλαμμαρίων, ὅτι
»θά ἦτο πολὺ ἀπαιτητικὸς νά θαυμάζῃ μὲν τὰς ἐξωγραφημέ-
»νας εἰκονογραφίας τοῦ ἀνθρωπίνου θεάτρου, νά ἀρνῆται δὲ
»τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν συμμετρίαν τῶν ἔργων τῆς φύσεως.
»Νομίζομεν ὅτι τὸ πρῶτον ἤδη μέμφονται εἰς τοῦτο τὴν φύ-
»σιν. Παρὰ τοῦτο οὐδὲν ἕτερον προσφέρουσιν ἡμῖν ἢ ἀρνή-
»σεις.

» Ἀρνησιν Θεοῦ, ἀρνησιν ψυχῆς, ἀρνησιν νοῦ καὶ τῶν ἀ-
»νωτάτων αὐτοῦ δυνάμεων, ἀρνήσεις πάντοτε ἀρνήσεις.

» Ἰδοὺ ὅ,τι κυρίως αὐτοῖς ἀνήκει· οὐδὲν πλέον. Ἡ νομι-
»ζομένη ἐπιστημονικὴ αὐτῶν συνειδήσις δὲν εἶναι ἡ
»παγίς. Καὶ ἐπιπροσθέτει. Οἰεῖσθε εἰς ἡμῶν ἀντίπαλοι περι-
»πίπτουσι κατὰ μικρὸν εἰς ἀξιώσεις παιδαριώδεις. Εἰς τις
»τούτων παρατηρεῖ ὅτι τὸ φῶς τὸ διανύον 77,000 λεύγας
»ἐντὸς δευτερολέπτου δὲν τρέχει ἀρκούντως καὶ καταγινώ-
»σκει γλισχρότητα τοῦ Δημιουργοῦ μὴ θελήσαντος νά τό πα-
»ροτρύνη ὀλίγῳ περισσώτερον. Ἄλλος πάλιν εὕρισκει ὅτι
»καὶ ἡ Σελήνη ὡσαύτως δὲν στρέφεται μεθ' ἰκανῆς ταχύτη-
»τος. Ἡ Σελήνη λέγει ὁ Ἀμερικανὸς Hudson Tutte στρέ-
»φεται μόνον ἀπαξ περὶ ἑαυτὴν ἐνῶ κινεῖται περὶ τὴν Γῆν,
»ὥστε δεῖχνύει ἡμῖν πάντοτε τὸ αὐτὸ μέρος τῆς ἐπιφανείας
»τῆς. Δικαιούμεθα νά ζητήσωμεν τὸν λόγον τούτου, διότι ἂν
»ὑπῆρχε σκοπὸς τις βεβαίως ἤθελε παρατηρηθῆ» Συγγραμ.
Φλαμαρ. Σελίς 52-5,

Ἄναμφιβόλως ἡ ἀπορία γεννᾶται εἰς ἕκαστον, πῶς ἡ χα-
ρακτηριστικὴ ὀξύδερκεια τῶν κριτῶν τούτων δὲν ἤδυνήθη ν' ἀ-
νακαλύψῃ σκοπὸν τινα ἐν τῇ δημιουργίᾳ.

Ἐδῶκαν διὰ τῆς ταχυκινήτου φαντασίας των τὴν ἀξιο-
θιμάστατον ἐξήγησιν εἰς ὅλα καὶ δὲν ὑπολείπεται ἡ ἡ πραγ-
ματοποιήσις τῶν μεγαλοφυῶν σχεδίων των καὶ ἂν τοῖς πα-
ρεῖχeto εὐκαιρία καὶ στιγμιαίας ἐφαρμογῆς αὐτῶν, γίνεται
φανερὸν ὅτι θά ἐδιπλασίαζον τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός πρὸς
θαλασσοποιῆσιν τῆς δημιουργίας.

Ὁμολογοῦσιν ὅτι ἅπασαι αἰκινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων ὑπέκεινται εἰς ἀκριβεῖς ὀρισμούς καὶ ἀναγνωρίσεις ἀλλ' ἀποδεικνύουσιν διὰ τῶν κρίσεων των ὅτι ἀγνοοῦν τὴν αἰτίαν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὑφίστανται ὀρισμοὶ καὶ διακρίσεις.

Ἄρνοῦνται ὅτι ὑπάρχει σκοπιμότης καὶ τάξις ἐν τῇ δημιουργίᾳ ἀκριβῶς διότι ἀγνοοῦν τὰς βάσεις τῆς τάξεως.

Ἄρνοῦνται τὴν αἰτίαν, ἐνῶ κυρήτουν τὰ ἀποτελέσματάτης.

Ἡ λογικὴ ἔχει βάσιν τὸν ἀριθμὸν εἰς τὰς ἐνεργείας της μετ' ἀκριβείας ὀριζομένας καὶ προαγγελλομένας ἕνεκα τούτου καὶ τὰ μαθηματικὰ ἀποτελέσματα ἀποβαίνουν δυσκόλα ὡς μεμετρημένα κανονικῶς ἐξελισσόμενα, ἐνῶ ἀντιστρόφως τὰ αὐθαίρετα ἀποτελέσματα εἰσὶν εὐκόλα ὡς ἀμετρα καὶ ἀστάθμιστα καὶ φέρονται ἀποτόμως.

Τὸ οἰκοδομεῖν καὶ ἐν γένει τὸ δημιουργεῖν γίνεται συλλαβιστικῶς καὶ ἀπαιτεῖ κόπον καὶ χρόνον, ἐνῶ τὸ καταλύειν γίνεται στιγμιαίως καὶ σχεδὸν ἀκόπως.

Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων διὰ πυρπολήσεως ἢ ὑπανομεύσεως ἐπέρχεται ἢ καταστροφή οἰκοδομῆς ἀπαιτούσης ἐνὸς ἔτους πολύμοχθον ἐργασίαν, ὅπως ἐπίσης δι' αὐθαίρετου τρόπου καταστρέφεται ὕψισμα καὶ πᾶν ἄλλο κατασκευάσμα, ἅτινα καθ' ἕκαστον ἀπαιτοῦσι κοπιώδη συλλαβιστικὴν ἐνέργειαν διὰ νὰ γίνωσιν.

Τὸ ἀνθρώπινον ἔμβρυον διατελεῖ μῆνας ὅλους ἐν τῇ μητρικῇ κοιλίᾳ καὶ ἀπαιτεῖ μυρίας προφυλάξεις μετὰ τὸν τοκετὸν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο καὶ πάσης ἡλικίας ἄνθρωπος καὶ πᾶν ἄλλο ζῶικόν ὃν φονεύονται στιγμιαίως, διότι ἡ αὐθαίρετος ἐνέργεια εἶναι ἄκρως ἀντίθετος τῆς λογικῆς ἐνεργείας καὶ συνεπῶς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν προερχόμενα ἀποτελέσματα· καὶ ἡ μὲν λογικὴ ἐνέργεια γίνεται συλλαβιστικῶς καὶ δημιουργεῖ ἢ δὲ ἄλογος (αὐθαίρετος) γίνεται ἀποτόμως καὶ ὄχι μόνον δὲν δίδει ὑπαρξίν εἰς κατασκευάσμα ἀλλ' ἀπεναντίας φθείρει καὶ τὰ δημιουργήματα.

Ἡ ὕλη ἔθην ὀργανικὴ καὶ ἀνόργανος συντάσσεται κατὰ μαθηματικοὺς κανόνας, ὅπως καὶ τὸ ἀλφάβητον.

Ἐκ τῆς βάσεως εἶναι δημιουργὸς ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐν τῷ ἀλφάβητῳ.

Αὐτὸς ἐξεύρε τὰ ἀλφάβητικὰ στοιχεῖα, τέως ἀγνωστα σημεῖα κατέστησεν αὐτὰ γνωστὰ διὰ τῆς ὀνοματολογίας, διεχώρισεν ἔπειτα φωνήεντα ἐκ συμφώνων, καθ'ὸν τρόπον ὁ πλάστης τοῦ διεχώρισεν διακεκριμένως τὴν στερεάν ἀπὸ τῆς ρευστῆς ὕλης καὶ τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους, καὶ διὰ νόμου ὥρισε τὰς σχέσεις τῶν ἀλφάβητικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς διαφόρους περιπτώσεις καὶ διὰ τῶν ὀλίγων τούτων στοιχείων σαρκοποιεῖ καὶ παριστᾷ τὰς θεωρητικὰς εἰκόνας τῆς διανοίας του.

Μὲ τὴν φωνὴν φέρει τὸ δημιουργικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα ὁ ἄνθρωπος, ἢ διὰ τῆς λογικῆς ἐνεργείας του ἐκάστοτε δύναται νὰ μεταχειρισθῆ οἰαδήποτε σημεῖα καὶ νομίμως ἐνεργῶν νὰ φέρῃ πάντοτε τὸ αὐτὸ δημιουργικὸν ἀποτέλεσμα ;

Ἄνευ τοῦ οἰκείου νόμου τὸ ἀλφάβητον ἀπομένει μηδὲν ὅπως καὶ ἡ ὕλη.

Ἐκ τοῦ μηδενὸς παρήγαγεν ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀλφάβητικὴν δημιουργίαν του.

Καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ μηδενὸς ἐδημιούργησε τὸν Κόσμον.

Δὲν εἶπεν ὁ ἄνθρωπος παραχθῆσαν ἀλφάβητικὰ στοιχεῖα καὶ συνδυάζεσθωσαν κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ἀλλ' ἐνήργησεν ἐν ἀρχῇ ἐλλόγως καὶ ὀφείλει νὰ ἐνεργῇ οὕτω πάντοτε διὰ νὰ φέρῃ τὰ μαθηματικὰ ταῦτα ἀποτελέσματα.

Οὕτω καὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶπε παραχθῆτω δημιουργία καὶ βλάστησις καὶ ζωικὰ ὄντα, διότι τότε τάξις δὲν θὰ ὑπῆρχεν, οὐδὲ θὰ εἶχομεν ἴχνος πιστοποιητικῆς ἀποδείξεως περὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐμφανίσεως ἐκαστοῦ εἶδους ἄνευ τῆς βαθμιαίας καὶ κανονικῆς ἐξελιξέως, ἥτις προνοητικῶς ἐξασφαλίζει τὴν παγκόσμιον τάξιν καὶ διασώζει τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα

Ἄλλ' ἐνήργησεν ἐν ἀρχῇ καὶ ἐνεργεῖ πάντοτε ἐλλόγως καὶ φέρει τὰ μαθηματικὰ ἀποτελέσματα καὶ κατὰ λογικὴν σειρὰν ἔδωκεν ὑπαρξῆν εἰς ἕκαστον δημιουργήμα, τὸν ἐπίγειον βασιλέα καὶ κατ'εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του γενόμενον ἄνθρωπον πλάσας τελευταῖον. Τὴν τοιαύτην δ' αὖστηράν τῆς Γραφῆς ἀλή-

θειαν ἐπιμαρτυρεῖ αὐτὴ ἡ θετικὴ Ἐπιστήμη, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐπομένης σχετικῆς περικοπῆς.

«Σύντομός τις καὶ λελογισμένη ἔχθεσις τῆς θεωρίας ταύτης ἐγένετο ὑπὸ τινος Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς »Κανταβριγίας.»

«Εὐρίσκομεν, λέγει, εἰς τὰ ἀρχαῖα λείψανα τοῦ γγίνου φλοι-
»οῦ, ἔχνη προόδου ἐν τῇ ὀργανοποιήσει τῶν διαδοχικῶν ζωϊ-
»κῶν μορφῶν. Δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν π. χ. τὴν ἔλλει-
»ψιν τῶν θηλαστικῶν ἐν τοῖς προγενεστέροις στερεώμασι καὶ
»τὰς σπανίας ἐμφανίσεις αὐτῶν ἐν τοῖς ἐπιγενεστέροις, τοῖς
»νεωτέροις στερεώμασιν. Ζῶα δὲ θερμόαιμα (ὧν πλείστα ἀ-
»γνώστων γενῶν), εἶναι ἰκανῶς διεσπαρμένα ἐντὸς τῶν ἀρ-
»χαιοτάτων τριτογενῶν στρωμάτων, καὶ πλεονάζουσιν (ὡς
»ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μορφῶν γνωστῶν) ἐν τοῖς ἀνωτάτω
»στρώμασι τῆς αὐτῆς ἐποχῆς· τέλος ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώ-
»που ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς εἶναι πρόσφατον γεγονός.
» Ἡ ἱστορικὴ αὕτη ἀνάπτυξις τῶν σχημάτων καὶ τῶν λει-
»τουργιῶν τῆς ὀργανικῆς ζωῆς κατὰ τὰς διαδοχικὰς περιόδους
»φάνεται νὰ εἶναι τό τεκμήριον τῆς κατὰ μικρὸν ἀνελιξέως
»τῆς διμιουργικῆς δυνάμεως, φανερουμένης διὰ προσδευτικῆς
»τάσεως πρὸς τὸν τελειότερον τύπον τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ.

«Εἶναι γεγονός λίαν παράδοξον, παρατηρεῖ ὡσαύτως ὁ
»Hugh Miller, ὅτι ἡ τάξις ἦν ἀπεδέχθη ὁ Guvier ἐν τῷ συγ-
»γράμματι αὐτοῦ Règne animal, ὅπως ἡ τάξις ἐν ἧ τὰ
»τέσσαρα γένη τῶν σπονδυλωτῶν ταξινομοῦνται φυσικῶς, κα-
»τὰ τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν σχέσιν καὶ σειρὰν, εἶναι ἡ αὐτὴ ἐν
»ἧ ἐνεφανίζοντο κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν. Ὁ ἐγκέφα-
»λος οὐτινος τὸ βῆρος πρὸς τὸ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ ἔχει λόγον
»κατὰ μέσον ὅρον οὐχὶ μείζονα τῶν δύο πρὸς ἓν, εἶναι ὁ τοῦ
»ἰχθύος, ἐφάνη δὲ πρῶτος.

«Ὁ ἐμφανίζων τὴν μέσθην ἀναλογίαν τῶν δύο καὶ ἡμίσεως
»πρὸς ἓν, παρηκολούθησεν αὐτῷ, εἶναι δὲ ὁ τοῦ ἔρπετοῦ. Ἐρ-
»γεται κατόπιν ἡ ἀναλογία τῶν τριῶν πρὸς ἓν, ἦν δεικνύει

»ὁ ἐγκέφαλος καὶ ὁ νωτιαῖος μυελὸς τοῦ πτηνοῦ. Ἡ μέση
»ἀναλογία τῶν τεσσάρων πρὸς ἓν, ἣν ἐμφανίζει ἡμῖν το θη-
»λαστικὸν, καὶ τέλος ἔσχατος πάντων ἐφάνη ἐπὶ τῆς σκηρῆς
»ἐγκέφαλος, οὗτινος ἡ ἀναλογία πρὸς τὸν νωτιαῖον μυελὸν εἶ-
»ναι εἴκοσι τρία πρὸς ἓν· οὗτος δὲ εἶναι ὁ τοῦ ἀνθρώπου, ὅσ-
»τις διανοεῖται καὶ ὑπολογίζεται» Σύγγραμμα Φλαμ. Σελίς
226-7.

Οὕτω ἡ θετικὴ ἐπιστήμη ἐπιβεβαιουῖσα τὴν ἀκρίβειαν τῆς
Γραφῆς, παρέχει ἡμῖν τὴν δημιουργικὴν κλίμακα, ἣτις δει-
κνύει τὴν ἐπὶ τῆς σκηρῆς τοῦ κόσμου βαθμιαίαν ἐμφάνισιν τῶν
ὄντων συντελουμένην κατὰ λογικὴν σειρὰν ἀπὸ τοῦ ἀσθενε-
στεροῦ μέχρι τοῦ ἰσχυροτέρου ἐγκεφάλου.

Ἡ τοιαύτη ψηλαφητὴ κλίμαξ, ἡ ἐκθαπτομένη ἀπὸ τὰ γή-
ινα σπλάγγνα, πιστοποιεῖ τὴν ἀπανταχοῦ ἐπικρατοῦσαν τά-
ξιν καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις διὰ τῆς Πανσόφου
ἐνεργείας Του καθηλοῖ εἰς τὰ καθέκαστα τῆς Δημιουργίας
τὴν ἐμπράγματον ἱστορικὴν ἐξέλιξιν. Οἱ νεκροὶ λίθοι μετα-
βάλλονται εἰς ἱστορικοὺς καὶ διαπρυσίους κήρυκας καὶ σαλ-
πίζουσιν ἀφώνως μὲν, ἀλλὰ διὰ πειστικωτέρου τρόπου τὰ αὐτὰ
ἀποστολικά ῥήματα «ὄν ἐωράκαμεν καὶ ἀκηκόαμεν, ἐκεῖνον
ὅστις ἔταξεν ἡμᾶς φρουροὺς καὶ μάρτυρας τῶν ἀνεκδιηγῆτων
θαυμασίων του, Τοῦτον καταγγέλλομεν», Τὸν Ποιητὴν καὶ
Κύριον τοῦ παντός.

Συναισθανόμενος καὶ ἀνομολογῶν τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἀνα-
ξιότητά μου εἰς τὸ νὰ παραστήσω τὰ ἀνέκφραστα καὶ ἀνερ-
μήνευτα Θεῖα Μεγαλεῖα, ἅτινα προκύπτουσιν ἀτελευτητῶς
ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τῆς δημιουργίας καὶ φέρουσιν εἰς ἕκστα-
σιν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἐκθέτω ἀπλῶς τὰ γεγονότα καὶ
συνεπιφωνῶ μετὰ τοῦ Ψαλμοῦ, ὅτι σὺν τοῖς οὐρανοῖς καὶ ἡ
Γῆ καὶ τὰ ἐγκατα τῆς γῆς διηγοῦνται ἀπαύστως τὴν δόξαν
τοῦ Ἀ δημιουργήτου καὶ Αὐτοδοξάστου Θεοῦ.

Ἐπανερχόμενος δ' ἐπὶ τοῦ κυρίου θέματος λέγω, ὅτι τὰ
μαθηματικὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀνάλογα ἐνὸς ἐκάστου αἰτίου.

Πεπερασμένος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐκάστη συλλαβιστικὴ

ἐνέργειά του περιορισμένη.

Ἀπειρος ὁ Θεὸς καὶ αἱ συλλαβιστικαὶ ἐνέργειαι Του Παγκόσμιοι, ἀπεριόριστοι.

Εἶπε καὶ ἐγένετο φῶς, **Παγκόσμιον**.

Ἡ δὲ Γραφή ἀναφέρει καθ' ἐκάστην ἐκτέλεσιν ἔργου τὸ: «εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλὸν». Εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλὸν τὸ φῶς, τούτέστιν ὄχι λυκόφως, ἀλλὰ φῶς πλήρες καὶ κανονικὸν ἀνακαρτήτως γενόμενον ἄνευ δοκιμῶν καὶ πειραμάτων, φῶς κεκανονισμένον καὶ **Εὐεργετικόν**.

Καὶ ὅπως ἀρχικῶς ὠρίσθη ἕκαστος μαθηματικὸς τρόπος τῆς θείας ἐνεργείας, οὕτω γίνεται ἀεὶ ἀμεταβλήτως διὰ τοῦ Πανσόφου Θεοῦ Λόγου.

Ὅντως πάντα δι' Αὐτοῦ ἐγένοντο, διότι πειραματικῶς ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ δημιουργεῖν ἀνήκει εἰς τὴν μαθηματικὴν δύναμιν, καὶ ἀληθῶς οὐδεὶς δύναται ἀλόγως νὰ κάμῃ σκόπιμόν τι, ὡς ὑπερσόφως ὑπεδήλωσεν ὁ Θεάνθρωπος εἰπὼν: «χωρὶς ἐμοῦ (τοῦ Λόγου) οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΥΠΟ ΔΙΠΛΗΝ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ ΕΠΙΡΡΟΗΝ

Κατὰ τὰ προαποδεδειγμένα, ἀναίτιως (τυχαίως) δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἐλάχιστόν τι.

Πόθεν λοιπὸν προέρχεται ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἀπαύστως ρέουσα ἀρετὴ καὶ κακία, ἀλήθεια καὶ ψεῦδος, ἀγάπη καὶ μῖσος, δικαιοσύνη καὶ ἀδικία;

Ἐν τῷ ὁρατῷ ὑλικῷ κόσμῳ δὲν ὑπάρχει παράδειγμα πηγῆς ρεώσεως συγχρόνως τὰ ἀντίθετα, ἡ δὲ σύγχρονος καὶ ἀδιάκοπος ροὴ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἀντιθέτων τούτων πονηροῦ καὶ ἀγαθοῦ, μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξίν διακεκριμένως ἀντιθέτων ἀειρώων πηγῶν ρεουσῶν συγχρόνως τὰ ἀντίθετα, ἧτοι τῆς Θείας

Ἄγαθης Ἀρχῆς καὶ τῆς σατανικῆς πονηρᾶς, τοῦ χαρακτῆρος ἑκατέρας μαρτυρουμένου ἐκ τῶν προϊόντων τῆς ἐνεργείας τῆς ὅπως τὸ δένδρον γνωρίζεται ἐκ τοῦ καρποῦ καὶ ὁ ἐργάτης ἐκ τοῦ ἔργου του.

Ὅπως ὁ ὄρατος ὑλικὸς κόσμος εὐρίσκεται ὑπὸ διπλῆν ἀντίθετον ἐπιρροὴν φωτὸς καὶ σκότους, θερμότητος καὶ ψύξεως, ὑγρασίας καὶ ξηρασίας, οὕτω καὶ ὁ ἄορατος πνευματικὸς, ἦτοι ὅπως ὁ ἄνθρωπος σωματικῶς εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν διπλῆν ἀντίθετον ταύτην ὑλικὴν ἐπιρροὴν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, τῆς θερμότητος καὶ τῆς ψύξεως, οὕτω καὶ ψυχικῶς εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν διπλῆν ἀντίθετον πνευματικὴν ἐπιρροὴν καὶ τῆς Θείας Ἄγαθης Ἀρχῆς καὶ τῆς σατανικῆς πονηρᾶς.

Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει (ὄρα Εὐαγγέλ. ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον) καὶ διαχέει διὰ τῶν εὐεργετικῶν ἀκτίνων του τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, καὶ ἕκαστος ἄνθρωπος δέχεται ἢ ἀποφεύγει, ἐλευθερὰ θελήσει, τὴν ἐπιρροὴν του. Συντασσόμενος πρὸς τὸ φῶς μένει ὑπ' αὐτὸ καὶ ὑφίσταται τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν του, ἀποτασσόμενος δὲ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἐπιρροῆς του καταφεύγει εἰς μέρη σκιερά, εἰς ὑπόγεια καὶ τρώγλας χωρὶς νὰ καταδιώκηται καὶ ἐκδιάζηται ὑπὸ τοῦ φωτὸς νὰ δεχθῇ τὴν ἐπιρροὴν του, ὅταν οὕτω οἰκαιοθελῶς καὶ ἐμπράκτως ὁμολογῇ ὅτι ἀποστέργει, ἀρσεσόμενος καὶ προσφεύγων εἰς τὸ σκότος.

Συντασσόμενος πρὸς τὸ νὰ ὁμολογῇ ὅτι ἀποτάσσεται τοῦ ὄχι καὶ τανάπαλιν.

Ἡ ἀλήθεια δὲν ἔχει μέσους ὅρους. «Δυσὶ κυρίοις ἀντιθέτοις, οὐδεὶς δύναται συγχρόνως δουλεύειν.»

Ὅσαύτως ἐν τῷ κόσμῳ ἐνσκήπτει τὸ ὑλικὸν ψῦχος καὶ ἕκαστος ἄνθρωπος σωματικῶς εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν του, ἀλλὰ δύναται νὰ προφυλαχθῇ διὰ καταλλήλου ἐνδύματος, δύναται ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ψύχους διὰ τῆς παρασκευῆς τεχνητῆς ἐν τῷ οἴκῳ του θερμότητος, ἢ διὰ παρατεταμένων σωματικῶν κινήσεων, ἢ νὰ μένη ἀκίνητος καὶ

ἐκπεθειμένος εἰς αὐτὸ καὶ ὑφίσταται τὴν ἐπιρροήν του κατὰ βούλησιν.

Ὁ εἷς προσβάλλεται ἐκ ψύξεως καὶ ὁ ἄλλος ἐξ ἡλιάσεως. Ἀναντιῶς δὲν συμβαίνει τίποτε.

Ὅπως ὅθεν ὁ ἄνθρωπος σωματικῶς εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν διπλῆν ταύτην ἀντίθετον ὕλικὴν ἐπιρροήν, οὕτω καὶ ψυχικῶς διατελεῖ ὑπὸ τὴν διπλῆν ἀντίθετον πνευματικὴν ἐπιρροήν τοῦ Δικαίου Θεοῦ πηγάζοντος τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν γνῶσιν παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ τοῦ παρανόμου σατανᾶ πηγάζοντος τὸν σκοτισμὸν καὶ τὴν γνῶσιν πάσης πονηρίας, συντασσόμενος ἐλευθέρα θελήσει πρὸς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον καὶ ἐνισχυόμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ κατ' ἐκλογὴν ἐπιθυμητοῦ ἔργου.

Ὅπως ἐν τῷ ὕλικῳ κόσμῳ ἰσχύει ὁ ὕλικὸς ἐμβολιασμὸς καὶ μεταδίδεται ὑφ' ἑνὸς ἐκάστου φορέως ἢ ιδιότητος του, σωτήριος ἢ φθοροποιός, εἰς ἄλλο σῶμα, οὕτω καὶ ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ λαμβάνει χώραν πνευματικὸς ἐμβολιασμὸς, μεταδιδόντων τῶν πνευματικῶν φορέων τὰς ψυχοσωτηρίους ἢ ψυχοβλαβεῖς ιδιότητάς των εἰς τὰς ψυχὰς τὰς συκοινωνούσας θελήσει πρὸς τοὺς φορεῖς τῶν ιδιοτήτων.

«Ὅυ πᾶς ὁ λέγων μοι, κύριε, κύριε, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου ἐκεῖνός με ἀγαπᾷ». εἶπεν ὁ Θεάνθρωπος καὶ ὅτι «οὐχὶ οἱ ἑρμηνευταί, ἀλλ' οἱ τηρηταί τοῦ νόμου δικαιοθήσονται.»

Τῆρῶν τις μὲ πίστιν τὸν θεῖον Νόμον συκοινωνεῖ ψυχικῶς πρὸς τὸν Θεὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ μεταλαμβάνει οὕτω τῶν θεῶν δωρεῶν καὶ χαρίτων καὶ τοῦ Ἁγίου Φωτισμοῦ πρὸς δι-ἀγνωσιν καὶ ἀποφυγὴν τῶν μεθοδιῶν καὶ παγίδων τοῦ δολίου καὶ μισανθρώπου διαβόλου, παραβαίνων δὲ τὸν θεῖον νόμον ἤτοι παρανομῶν συκοινωνεῖ οὕτω πρὸς τὸν παράνομον σατανᾶν τὸν φορέα τῶν ψυχικῶν δηλητηρίων καὶ ἀπορροφᾷ ψυχικῶς ταῦτα, ἅτινα ναρκουσι καὶ σκοτίζουσι τὴν ψυχὴν καὶ χαννοῦσι τὴν θέλησιν, ὥστε νὰ μὴ ἀνανήψη καὶ διαγνώσῃ τὰ προξενηθέντα αὐτῇ διὰ τῆς παρανομίας στίγματα καὶ ζητήσῃ νομί-

μως τὴν ἴασιν ἀπομακρυνόμενος τῆς ἀμαρτίας.

Ὅπως ὁ ἄνθρωπος ὑγιαίνει σήμερον καὶ ἀσθενεῖ αὔριον σωματικῶς, οὕτω καὶ ψυχικῶς· ὅπως δύναται τις νὰ διαλύσῃ τὸ ἐν τῷ οἴκῳ του ἐπικρατοῦν σκότος καὶ ἀντικαταστήσῃ τὸ ψυχὸς διὰ τεχνητῶν ὑλικῶν μέσων φωτὸς καὶ θερμότητος, οὕτω, θέλων, δύναται νὰ διαλύσῃ καὶ τὸ ψυχικὸν σκότος καὶ τὰ ρίγη μὲ οὐσιαστικὸν φῶς καὶ θερμότητα.

Ὅπως ὑπάρχουν ἀφθονα μέσα νὰ ἐπιμεληθῇ τις τῆς σωματικῆς ὑγείας του, οὕτω δυνάμει τῆς αὐτοθυσίας τοῦ Θεανθρώπου ἔχει πᾶς Χριστιανὸς παντοδύναμα ψυχοσωτήρια μέσα, ἐὰν θέλῃ, νὰ τὰ χρησιμοποίησῃ πρὸς θεραπείαν πάσης ψυχικῆς ἀσθενείας.

Ὁ μένων ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος ἰσχυροποιεῖται σωματικῶς καὶ καθίσταται ἡλιοκαῆς καὶ δυσπρόβλητος ἀπὸ ἀσθενείας κτώμενος τὴν καλουμένην σωματικὴν **ἀνοσίαν** καὶ ὁμοιοῦται πρὸς τὸν μένοντα ἐπὶ πολὺ παρὰ τῷ Θεῷ διὰ τῆς φυλακῆς τῶν ἐντολῶν του, ὅστις οὕτως ἀποκτᾷ ψυχικὴν **ἀνοσίαν** διὰ τῆς παρατεταμένης ἐνισχύσεως καὶ ἀντεπεξέρχεται νικηφόρος κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρικῶν προσβολῶν· ὁ δὲ διαμένων ἐπὶ πολὺ εἰς εἰρηκτὴν καὶ νοσηρὸν ἀέρα ἐξασθενεῖ σωματικῶς καὶ καθίσταται εὐαίσθητος ὑποκύπτων εἰς τὴν πρώτην καὶ ἐλαχίστην προσβολὴν καὶ ὁμοιοῦται πρὸς τὸν χρονίως μένοντα ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ, ὅστις ἐξασθενεῖ ψυχικῶς καὶ καθίσταται εὐαίσθητος ἀνευ ἀντοχῆς εἰς πειρασμούς· εἰς οὓς ὑπόκειται πᾶς ἄνθρωπος καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς προσαγομένους αὐτῷ ἀσθενεῖς ἀπηύθυνεν ὁ Θεάνθρωπος τὴν ἐρώτησιν «Πόσον χρόνον διετέλει ἀσθενὴς ἕκαστος», ὑποσημαίνων τὰς ὀλεθρίας συνεπείας τῆς παραμελήσεως· καὶ ἔλεγε συνάμα πᾶσιν ὁ πειρασθεὶς, ἀλλὰ τοῖς πειραζομένοις δυνάμενος βοηθῆσαι «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς Πειρασμόν».

Ὁ ἄνθρωπος διὰ μιᾶς ἐκάστης πράξεώς του γίνεται ὑπήκοος τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἐτέρου ἄρχοντος, ὁμολογῶν καὶ κηρύτ-

των ἕκαστος οὕτω οικειοθελῶς καὶ ἐμπράκτως, τίνος τὴν βασιλείαν ἐπιθυμεῖ, τοῦ Φιλανθρώπου καὶ Δικαίου Θεοῦ, ἢ τοῦ μισανθρώπου καὶ παρανόμου σατανᾶ, καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως θὰ εἶναι ἀναπολόγητος, διότι ἕκαστος καθὼς ἠθέλησε καὶ ἐνήργησε τὴν κατάταξίν του, οὕτω καὶ γενήσεται ἀνεπανορθώτως ὑπὸ τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ.

Οὗτος εἶναι ὁ τοῦ οὐσιαστικοῦ **κοιμητισμοῦ** ἀδιάκοπος ἀγὼν ὁ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου διεξαγόμενος ὑπὸ τὰς διακεκριμένως ἀντιθέτους ταύτας σημαίας, ὑφ' ἃς συντάσσονται κατ' ἐκλογὴν οἱ ἄνθρωποι καὶ διὰ τοῦτο ἐκάστοτε ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία κατὰ τὴν κλησιν ἐνός ἐκάστου ἀπευθύνει εἰς τοὺς ἐντολοδόχους τὴν βαρυσήμαντον διεγερτικὴν ἐρώτησιν « **Συντάσσει τῷ Χριστῷ;** καὶ **ἀποτάσσει τῷ σατανᾷ;** » δεομένη ἀπαύστως ὑπὲρ τῆς εἰρηνεύσεως τοῦ Σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς σωτηρίας συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

« Μάκαιραν ἦλθεν βαλεῖν ἀναμέσον πατρὸς καὶ υἱοῦ, ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφοῦ, πενθερᾶς καὶ νύμφης κ. τ. λ. » εἶπεν ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος.

Ὁ Θεὸς τῆς Εἰρήνης ὁ κηρύξας τὸ « Ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία » λέγει συγχρόνως ὅτι ἦλθε διαχωρῖσαι υἱὸν ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἕνα ἀδελφὸν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου;

Δὲν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ καταλύσῃ ἀλλὰ διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν νόμον νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν δύναμιν τοῦ νόμου καὶ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, κηρύττων τὸ οὐσιαστικὸν Δίκαιον καὶ προάγων οὕτω τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν τύπων εἰς τὴν οὐ-

σίαν.

Ὅπως διεχώρισε τὸ ὑλικὸν Φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους διακεκριμένως οὕτως ἔθηκε καὶ διάκρισιν μεταξύ οὐσιαστικοῦ καὶ τυπικοῦ δικαίου, καθορίσας τὴν δικαιοδοσίαν ἑκατέρου καὶ ὑποδείξας τὴν ὑπεροχικὴν δύναμιν καὶ ἀξίαν τοῦ Οὐσιαστικοῦ προτιμητέου πάντοτε ὡς ἀνωτέρου καὶ ἰσχυροτέρου ἀπὸ τοῦ κατωτέρου καὶ σχετικῶς ἀδυνάτου τυπικοῦ.

Ἦλθε βαλεῖν μάχαιραν ἀνὰ μέσον πατρὸς καὶ υἱοῦ συνδεδεμένων μὲ πρωτοβάθμιον σαρκικὴν συγγένειαν (τυπικῶς) ἀλλὰ διίσταμένων πνευματικῶς.

Μεταξὺ δικαίου Πατρὸς συγγενεύοντος διὰ τῆς νομιμότητός του πνευματικῶς πρὸς τὸν Δίκαιον Θεὸν καὶ παρανόμου υἱοῦ κοινωνοῦντος διὰ τῆς παρανομίας του πνευματικῶς πρὸς τὸν παράνομον σατανᾶν. Ἡ τανάπαλιν μεταξύ δικαίου υἱοῦ καὶ παρανόμου πατρὸς, ἡ δικαίου καὶ ἀδίκου σαρκικῶν ἀδελφῶν ἢ καὶ παντὸς ἄλλου βαθμοῦ σαρκικῆς συγγενείας ἢ φιλίας, συνδεδεμένων οὕτω τυπικῶς καὶ διίσταμένων οὐσιαστικῶς.

Ἦλθε βαλεῖν μάχαιραν ἐπὶ πάντων τῶν οὕτω συνδεδεμένων τυπικῶς ἀλλὰ ἀπομεμακρυσμένων οὐσιαστικῶς, τεταγμένων καὶ ὑπηρετούντων ὑπὸ ἄκρω ἀντιθέτου σημαίας, ὅπως διὰ τῆς καθαρᾶς διακρίσεως καταστήσῃ τὰ οὕτω συγκεχυμένα διακεκριμένως ἀσύγχυτα καὶ διαλύσῃ τὴν ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν ἑκάστου ἀνθρώπου, κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του ἐκ συγκρούσεως τῶν δικαιοδοσιῶν πνευματικῆς καὶ σαρκικῆς συγγενείας κατ' ἀξίαν ἐκτιμωμένης ἑκατέρας.

Καὶ λέγει: « Ἐὰν ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς σου εἶναι πονηρὸς ἢ ἡ χεὶρ σου, τότε ἔκκοψον καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ » τοῦτέστιν οἱ σαρκικῶς στενότεροι συγγενεῖς σου εἴαν, λέγει, εἶναι ἐκ τῆς μερίδος τοῦ πονηροῦ, ἀδικοί, παράνομοι, τότε ἀπομακρύνθητι ἀπ' αὐτῶν, διότι εἶναι οὐσιαστικῶς ἀπομεμακρυσμένοι, ξένοι σοῦ καὶ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ συνεπῶς καὶ σοῦ αὐτοῦ σοῦ φιλοῦντος καὶ διὰ τῆς νομιμότητός σου κοινωνοῦντος τῷ Δικαίῳ Θεῷ.

Διότι εἶναι προτιμότερον νὰ ὑποστῆς ζημίαν τυπικὴν διὰ τῆς

στερήσεως αὐτῶν ἢ νὰ ὑποστῆς ζημίαν οὐσιαστικὴν διὰ τῆς διατηρήσεώς των, καὶ διὰ τῆς μετ' αὐτῶν συναφείας, νὰ ἐμβολιασθῆς μὲ τὴν πονηρὰν διδασκαλίαν καὶ τὸ σκανδαλιστικὸν καὶ ὀφθαλμοκίνητον παράδειγμά των, καὶ λέγει ἀλλαχού διεγερτικῶς «ὁ ἔχω τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστι μήτηρ μου καὶ ἀδελφός μου» διακηρύξας οὕτω καθαρῶς τὴν πνευματικὴν συγγένειαν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἀπὸ τῆς σαρκικῆς καὶ διαβεβαιώσας οὕτω ὅτι πάντες οἱ τηροῦντες τὸν Θεῖον Νόμον Χριστιανοί, εἰσὶ πνευματικῶς πρὸς ἀλλήλους ἀδελφοί, ἀνωτέρας δυνάμεως τῶν σαρκικῶν ἀδελφῶν καὶ ἐπομένως πάντες ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ καὶ πάντες τέκνα τοῦ Ἁγίου Πατρὸς τοῦ καὶ Πατρὸς πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Πάντες δὲ οἱ παραβάται τοῦ Θείου Νόμου οἱ φιλοῦντες τὸ ἄδικον, τέκνα τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀποστάται αὐτοῦ, συντασσόμενοι, θελήσει, πρὸς τὸν πρῶτον ἀποστάτην καὶ παράνομον σατανᾶ, πρὸς ὄνδι' αὐτῆς παρανομίας των συγκοινωνοῦσιν.

Ἀνυψοῖ οὕτω ἕκαστον Χριστιανὸν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Οὐσιαστικοῦ δικαίου, καθορίζων τὰ καθήκοντά του καὶ διακρίνων τοὺς συγγενικοὺς βαθμοὺς, τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τε οὐσιαστικοῦ καὶ τυπικοῦ δικαίου καὶ τὴν ἰσχὺν ἑκατέρου κατ' ἄξιαν.

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, εἶπε, καὶ ἀγάπα τὸν πλησίον σου (ἕκαστον ἄνθρωπον ἀλλ' ἰδίως τὸν εὐεργέτην σου, ὅρα Εὐαγγελίου περικοπήν «Τίς ἐκ τῶν δύο τούτων δοκεῖ σοι γεγονέναι πλησίον;») τόσον, ὅσον ἀγαπᾶς καὶ ὀφείλεις νὰ ἀγαπᾶς καὶ τὸν ἑαυτὸν σου, καὶ μείζον πάντων τούτων, τῶν ἀνθρωπίνων καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου, τὸν πλησιέστατόν σου, τὸν μέγιστον Εὐεργέτην σου Θεόν.

Ἄχι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἀλλὰ δικαίως. Διότι σοι ἔδωκε καὶ τοῖς γονεῦσί σου καὶ πᾶσι τὸ ζῆν. Διότι σὲ ἐστεφάνωσε καὶ πάντας μὲ δόξαν καὶ τιμὴν μὲ τρισυπόστατον πνευματικὴν ψυχὴν, οὐσιαστικῶς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του πλάσας τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔτι πλέον, διότι οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ἰποδεικνύεται εἰς ἕκαστον ἀποδεικτικῶς, ὅτι δικαίως ὀφείλεται ἡ πρωτοβάθμιος ἀγάπη καὶ τελεία ὑπακοή εἰς τὸν μέγιστον Εὐεργέτην Θεόν, τῆς ὀφειλομένης ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους καὶ πατρίδα καὶ πάντα τὰ ἀνθρώπινα καὶ τῆς πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, δικαίως τασσομένων εἰς δευτερεύουσαν θέσιν.

Ὅτι ἡ πνευματικὴ συγγένεια εἶναι οὐσιαστικὴ καὶ ἐπομένως ἰσχυροτέρα πάσης ταιούτης σαρκικῆς καὶ διὰ τοιούτου βαθμολογικοῦ καθορισμοῦ καὶ ταξινομήσεως, προβιβαστικῶς διδάσκει καὶ παραγγέλλει ὁ Καθηγητὴς τῆς Σοφίας, ὅτι, χρεῖας τυχεύσης, παραμερίζονται πάντα τὰ ἀνθρώπινα καὶ πρέπει νὰ θάπτηται τὸ ἐγὼ ἐνὸς ἐκάστου πρὸ τοῦ Θεοῦ θελήματος καὶ ἐπικυροῖ καὶ ἰσχυροποιεῖ ὁ Δίκαιος ἐμπράκτως τὴν νομοθετικὴν διδασκαλίαν του.

«Πάτερ, ἔλεγεν ὁ ἀναμάρτητος Θεάνθρωπος κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Τοῦ Πάθους, προσευχόμενος καὶ παρακαλῶν τὸν Πατέρα Του «εἰ δυνατὸν παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο» καὶ κατέστη ὁ ἰδρῶς αὐτοῦ ἐν ἀγωνίᾳ γενομένου ὡς θρόμβοι αἵματος, καὶ παρέτεινε τὴν δέησιν ἐπιπροσθεῖς: ἀλλ' οὐχ' ὡς ἐγὼ, ἀλλ' ὡς ἠθέλησας Σὺ Πάτερ, γεννηθῆτω».

Ἀπηνήρῃσατο ἑαυτὸν (τὸ ἐγὼ Του) καὶ ὑπετάγη τῷ Πατρικῷ θελήματι.

Ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ Νόμου καὶ οὕτω νομίμως, δικαίως, ἔδωκε παντοδυναμίαν εἰς τὸν Ἑθικόν νόμον καὶ ἔδωρῆσατο πᾶσι τοῖς νομίμως θέλουσιν ἀνθρώποις παντοδύναμον μέσον ἀναγεννήσεως, παρέχων οὕτω τοῖς δεδουλωμένοις ἐλευθερίαν, τοῖς τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, τοῖς πεσοῦσιν ἀνάστασιν καὶ τοῖς θνητοῖς Ἀθανασίαν (Ζωὴν αἰώνιον) διὰ τοῦ ἐπονειδίστου θανάτου Του.

Ἐβαλε τὴν μάχαιραν τῆς δικαιοσύνης ἧτις ἐστὶν αὕτη αὕτη ἡ βίασις καὶ τῆς Οὐσιαστικῆς καὶ τῆς Τυπικῆς Βεῖρῆνης.

Καὶ τῆς ὑψίστης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἰρήνης συν-

τελεσθείσης διὰ τῆς ἐβελουσίας Του, ἥτις καὶ μόνη ἐθανάτωσε τὴν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐχορήγησεν εἰς τὸν ἄνθρωπον νόμιμον μέσον Εἰρηγεύσεως μετὰ τοῦ **Δικαίου** Θεοῦ καὶ τῆς δευτεροβαθμίου πρὸς ἀλλήλους μεταξὺ ἀνθρώπων Εἰρήνης, στηριζομένης στερεουμένης καὶ ἐξασφαλιζομένης μόνον διὰ τῆς **Δικαιοσύνης**.

Ὁφείλει τις ὅθεν σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τὰ ἀνθρώπινα παραγγέλματα γονέων καὶ διδασκάλων καὶ πατρίδος, ὅταν ταῦτα ὄν εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὰ Θεῖα οὐσιαστικά. Ἄλλ' ἐν συγκρούσει, παύει ἡ ἰσχύς τῶν ἀσθενῶν τυπικῶν πρὸ τῶν ὑπερόχων καὶ ἰσχυροτάτων οὐσιαστικῶν, πολυτρόπως καὶ σαφηνιστικῶς ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τοῦ Θείου Διδασκάλου καὶ οὕτως «ὁ φίλων πατέρα ἢ μητέρα ἢ τέχνα, οἰαδήποτε ἀνθρώπινα καὶ αὐτὸ τὸ ἐγὼ του ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος.»

Δικαίως οὐκ ἔστιν ἄξιος αὐτοῦ, τοῦ πλάσαντος καὶ ἀνπλασάντος τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὑπομείναντος τὸν ἐπονείδιστον σταυρικὸν θάνατον ὑπὲρ πάντων.

Διότι ἀληθῶς «μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς δύναται ἔχειν, ἵνα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.»

Τοιοιουτρόπως πᾶς Χριστιανὸς, τιθέμενος ἀπέναντι Θείου παραγγέλματος καὶ ἀνθρωπίνου, ἀντιθέτων, γνωρίζει ὅποσον ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ ἵνα μὴ εὕρηθῃ ἐν παρακοῇ, ἐνεκα τῆς ὁποίας κατέστησαν θνητοὶ οἱ πρωτόπλαστοι ἐκπεσόντες ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς τιμητικῆς θέσεως εἰς τὴν ἀντίθετον ὀνειδιστικὴν καὶ συναισθανθέντες τὴν γυμνότητά των μετὰ τὴν παράβασιν, ἦν νομίμως ἐθανάτωσεν ἡ Θεῖα ἐβελουσία.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία εἶναι πλήρης παραδειγμάτων εἰδωλολατρῶν γονέων ἀποκτεινάντων ἰδίαις χερσὶ τὰ τέχνα των, ἅτινα φωτισθέντα ψυχικῶς, ἐπίστρεψαν εἰς τὸν Θεὸν τῆς Ἀληθείας, ἀπορρίψαντα τὴν εἰς ψευδεῖς θεοὺς πάτριον εἰδωλολατρικὴν πίστιν.

Παρέβησαν τὴν παράνομον ἐντολὴν ἀσθενῶν σαρκικῶν πατέρων, ὅπως τηρήσωσι τὴν δικαίαν ἐντολὴν τοῦ Παντοδυνάμου Πνευματικοῦ Πατρὸς των Θεοῦ.

Ἀπέρριψαν καὶ κατεφρόνησαν τὸν ἰσχύοντα τότε πλημμυ-
λῆ ἀνθρώπινον νόμον, καὶ ὀπλισμένα μὲ πίστιν ἀκλόνητον
πρὸς Χριστόν, τῇ βοηθείᾳ του, ὑπέστησαν νικηφόρως τὰς ποι-
νικὰς συνεπειὰς τοῦ ἀνθρωπίνου Νόμου πρὸς τήρησιν τοῦ Θε-
λαίου Θεοῦ Νόμου καὶ ἀνεδείχθησαν οὕτω μάρτυρες τῆς Χρι-
στιανικῆς Πίστεως, τοὺς ὁποίους ἐδόξασεν ὁ Θεὸς καὶ γεραίρει
καὶ θὰ γεραίρῃ πάντοτε ἡ Ἐκκλησία. Δι' αὐτῶν τούτων ἀκό-
μη τῶν παραδειγμάτων ἀποδεικνύεται ἡ ἀδυναμία τῆς σαρ-
κικῆς συγγενείας.

Ἡ ψυχικὴ λύσσα τῶν τοιούτων πατέρων, ἐκάλυψε καὶ ἐ-
μυθόνισε τὴν δύναμιν τῆς σαρκικῆς συγγενείας καὶ μέχρι τοι-
οῦτου βαθμοῦ μάλιστα, ὥστε δὲν ἤρκεσθησαν νὰ παραστῶσιν οἱ
σκληροκάρδιοι ὡς Θεάται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ αὐθαιρέτου
νόμου, ἀλλ' ἡ δίψα τῆς παρανόμου ἱκανοποιήσεως πολλαπλα-
σιασθεῖσα, μετέβαλεν αὐτοὺς ἀπὸ πατέρας εἰς δημίους.

Πάντες οἱ τοῦ δικαίου Θεοῦ πιστοὶ ὑπήκοοι ἀπόστολοι καὶ
μάρτυρες, πρόδρομοι καὶ χρυσόστομοι περιστατικῶς εὐρεθέντες
ἀντιμέτωποι πρὸ ἰσχυρῶν παρανόμων, ἀπέθανον ὑπὲρ τῆς Δι-
καισύνης, ἐλέγχοντες τὴν παρανομίαν.

Ὁ Θεὸς ἐκχωρεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον εἴτε πρὸς ἐξύπνησιν καὶ
κατανόησιν τῶν ἁμαρτιῶν του, εἴτε πρὸς δοκιμὴν καὶ διάλαμ-
ψιν τῆς κεκρυμμένης ἀρετῆς του, ἕνα σταυρὸν (ἕρα ἐκκ. Ἰστο-
ρίαν περὶ τοῦ Ἰωβ) πτωχείας ἢ ἀσθενείας ἢ ὄνειδεισμῶν,
Σταυρὸν, κατὰ τὴν ἄμετρον του Σοφίαν σωτήριον.

Ἐπιτρέπει νὰ πειρασθῇ, ἵνα ἐγκαρτερικῶς ἀγωνισθῇ καὶ
στεφανωθῇ.

«Οὐκ ἔχεις ἐξουσίαν οὐδεμίαν ἐπ' ἐμοῦ, ἐὰν μὴ σοι ἦτο
δεδομένη ἀνωθεν» ἀπήντησεν ὁ Θεᾶνθρωπος πρὸς τὸν Πιλά-
τον· καὶ ἀλλαγῆς λέγει: «οὐχὶ στρουθίον τιμάται ἀσσαρί-
ου; Λέγω ὑμῖν ὅτι οὐδὲ ἐν τούτων πεσεῖται, ἄνευ τοῦ θελή-
ματος τοῦ Θεοῦ», τὰ ὅποια ῥήματα συνδυαστικῶς ἐξεταζό-
μενα πρὸς τὴν τῆς Κυριακῆς προσευχῆς περικοπήν.» «Γε-
νηθήτω τὸ θελήμα Ἰου καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως γίνεται ἐν τῷ
οὐρανῷ», ἀποδεικνύουσιν ὅτι οὐδὲν ἄνευ τοῦ Θεοῦ θελήμα-

τος γίνεται, πλὴν τῆς ἐν τῷ Ἐπιγίῳ Κόσμῳ λαμβανούσης χώραν ἀμαρτίας, γινομένης οὐχὶ Θεῷ θελήματι ἀλλὰ Θεῷ παραχωρήσει, ὑπαγορευομένη ὑπὲρ αὐτῆς ταύτης τῆς Δικαιοσύνης Του, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς Θεῶν Ῥημάτων «Οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι αὐτὸν» ἐπιστρέψαι οικειοθελῶς καὶ ἀβιάστως, νὰ συναισθανθῆ καὶ ἀναγνωρίσῃ ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς, τὸ σφάλμα του καὶ ἐπιστρέψῃ μετανενοημένος πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὑπονοεῖται ὅτι ἡ Δικαιοσύνη Του ὑπαγορεύει, ἐπιστάσης τῆς νομίμου ὥρας, νὰ ἀρθῆ ἡ ζωὴ, ἐν οἰαδῆποτε ψυχικῇ καταστάσει καὶ ἂν εὐρίσκηται.

«Πᾶν δένδρον, λέγει, μὴ ποιοῦν καρπὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλεται».

Τὶ πράττει πᾶς σοφὸς καὶ ἐπομένως δίκαιος ἄνθρωπος κύριος καὶ κάτοχος ἐμφύτου ἀγροῦ ;

Ἐπισκέπτεται αὐτὸν συνεχῶς, ἐπιμελεῖται τῶν ἐν αὐτῷ δένδρων του καὶ ἐπιδιώκει δι' ἐμβολιασμοῦ καὶ ὄλων τῶν ἐπιστημονικῶν τρόπων νὰ καταστήσῃ τὰ δένδρα του καρποφόρα. Ἐπομένως δικαίως, τὸ μὴ ὑπακούον εἰς τὴν καλὴν θέλησιν τοῦ καλλιεργητοῦ, τὸ ἀνεπίδεκτον μεταβολῆς καὶ βελτιώσεως δι' ὄλων τῶν νομίμων τρόπων, ἦτοι το τοιοῦτον παράνομον ἄκαρπον δένδρον, μετὰ τοιαύτας δοκιμαστικὰς προσπαθείας ἐκκόπτει καὶ βάλλει εἰς τὸ πῦρ (τὸν δίκαιον προορισμὸν του).

Οὐχὶ βεβαίως θελήσει τοῦ καλλιεργητοῦ κυρίου, διότι ἡ καλὴ του θέλησις καὶ ἐπιθυμία ἔδωκεν ὑπαρξιν εἰς τὸ τοιοῦτον δένδρον καὶ ἀποδεικνύεται συνάμα ἐκ τῶν ἀμεροληπτως παρεχομένων εἰς ὅλα τὰ ἐνυπάρχοντα δένδρα ποικίλων περιποιήσεων, ἀλλὰ καθ' ὑπαγορευτικὴν δικαιοσύνην, ἐκκόπτεται τὸ παράνομον ἄκαρπον δένδρον καὶ βάλλεται εἰς τὸ πῦρ. Παρέχεται οὕτω καὶ ἐπιβεβαιωτικὴ ἀπόδειξις, ὅτι πᾶν παράνομον εἶνε προωρισμένον εἰς τὴν διὰ τοῦ πυρὸς τιμωρίαν.

Ὑπαγορεύεται ὑπὲρ αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης νὰ ἐκκοπῆ πᾶν τοιοῦτον ἄκαρπον δένδρον, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κυρίου του, διότι ἀδίκως κατέχει πολύτιμον χωρὸν ἀνήκοντα δικαί-

ως εἰς τὸ ἀποδοτικὸν καρποφόρον, ἵνα μεῖζονα καρπὸν φέρῃ, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν «ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται καὶ δοθήσεται τῷ ἔχοντι», καὶ διότι ὑπὸ ὄρον ἀποδόσεως καρποῦ παρέχονται οἱ τοῦ καλλιεργητοῦκόποι.

Οὕτω λοιπὸν ἐνεργεῖ καὶ ὁ Πάνσοφος Θεὸς κατὰ τὴν ἄπειρον Δικαιοσύνην Του.

Καὶ τὸ μὲν θέλημα τοῦ πεπερασμένου καὶ εἰς σφάλματα ὑποκειμένου ἀνθρώπου εἶναι ἐνίοτε καὶ ἀπλοῦν (ἄκριτον), τὸ δὲ θέλημα τοῦ Ἀπειροῦ καὶ καθ' ὅλας τὰς ιδιότητας Τελείου Θεοῦ εἶναι πάντοτε Δίκαιον (ἐννομον)

«Μηκέτι ἀπὸ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα» εἶπεν εἰς τὴν ἄκαρπον καὶ παραχρῆμα ξηρανθεῖσαν συκῆν ὁ Θεὸς ἀνθρώπος.

Ἐπεσκέφθη ἐν τῷ νομίμῳ χρόνῳ, εἰς τὴν καρποφορικὴν ἐποχὴν τὴν συκῆν ἐκείνην καὶ δὲν εὔρε τὸν προσδοκώμενον καρπὸν.

Κατασκευάζει οὕτω διὰ τῶν παραβολῶν εἰκόνας ὁρατὰς ἵνα καταστήσῃ καταληπτὰς τὰς ἀντιστοίχους ἀοράτους.

Παχύνει τὴν θεωρίαν καὶ ἀνυψοῖ οὕτω ψυχικῶς τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐννοιαν τοῦ Οὐσιαστικοῦ κόσμου διὰ τοῦ ἀντιληπτικωτέρου τρόπου.

Ἐπλασε καὶ ἐπροίκισεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον μὲ λογικὴν δύναμιν καὶ μὲ ἐλευθέραν θέλησιν καὶ τὸν ὑπέβαλεν ὑπὸ νόμον ὡς ἐλεύθερον καὶ διὰ τοῦτο δικαίως ἐξήρτησεν ἐκ τῆς ἐλευθέρας θελήσεως ἐνὸς ἐκάστου καὶ τῶν τῆς προπαιδευτικῆς ταύτης ζωῆς ἔργων του (ἐξελεγχθησμένων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ γνωστοῦ τῷ ἀνθρώπῳ νόμου, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως) τὴν ὀριστικὴν ἀποκατάστασίν του.

Οὐχὶ λοιπὸν Θεῶν Θελήματι ἀλλὰ δικαίᾳ Θεῶν παραχωρήσει λαμβάνει χάραν ἢ ἁμαρτία ἐν τῇ προσκαιρῷ ταύτῃ **δοκιμαστικῇ** ζωῇ τοῦ ἐπιγείου Κόσμου, ἐνθα εὐρίσκονται καὶ ζῶσιν ἐλεύθερα λογικὰ ὄντα προωρισμένα διὰ τὴν αἰωνιότητα, ἐπαξίως τῶν ἔργων ἐνὸς ἐκάστου.

Ἐδόθη ἐλευθερία μεγάλη, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅτι τὰ ἔργα τῆς

ἐλευθερίας θὰ κριθῶσι νομίμως.

Ἐδόθη λογικὴ δύναμις εἰς ὄντα, ἄτινα δικαίως, εἶναι καὶ ὑπεύθυνα διὰ τὰς πράξεις των.

Ἐδόθη ἐξουσία ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου, ἀλλ' οἱ ἐξουσιασται αὐτῶν, ὡς λογικοί, δικαίως θὰ δώσωσι λόγον διὰ τὴν νόμιμον ἢ παράνομον χρῆσιν τῆς χορηγηθείσης ἐξουσίας.

Τὰ ἄλογα ζῶα στερηθέντα τοιούτων χαρισμάτων, δικαίως δὲν ἔχουσι καὶ εὐθύνην.

Θαυμάζομεν καὶ ποθοῦμεν τὰ ρόδα καὶ τὴν εὐωδίαν των, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰς συνοδεύουσας ταῦτα ἀκάνθας, καίτοι γνωρίζομεν ἐκ πείρας κατὰ καθολικὴν ἀπόδειξιν, ὅτι οὐδεὶς γεννᾶται ἐπιστήμων ἢ τεχνίτης ἀλλὰ μόνον κόποις καὶ μόχθοις γίνεται τοιοῦτος πᾶς τις.

Πάντες διψῶμεν δικαιοσύνης καὶ τρέμομεν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς.

Ἐξαίρομεν αὐτὴν καὶ τὴν θαυμάζομεν ἐφηρμοσμένην εἰς τὴν πράξιν τῶν ἄλλων ἀλλὰ τὴν ἀποτινάσσομεν μὲ φρίκην ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας.

Ἐὰν τὰ πρόσκαιρα τυπικὰ ἀγαθὰ ἀποκτῶνται μόνον νομίμοις κόποις, ἦτοι δικαίως, τὰ αἰώνια οὐσιαστικά θὰ κτηθῶσιν ἄνευ νομίμων κόπων;

Τὰ καθολικὰ γεγονότα ἐν τῷ ἀπτῷ ὑλικῷ κόσμῳ ἐπιβεβαιοῦσιν, ὅτι, κατὰ τὸν νόμον τῆς ἰσορροπίας, οὐδὲν παρέχεται ἄνευ ὄρων, ἄνευ ἀντισταθμισματος, διότι εἶναι παράλογον καὶ ἢ παράλογος ἐνέργεια ἀποδεδειγμένως δὲν δύναται νὰ παράσχη, δὲν χορηγῆι διότι εἶναι φθαρτοποιός, ἐφηρμοστική, ἀλλὰ μόνον χορηγῆι ἢ ἔλλογος, ἦτις εἶναι παραγωγός, δημιουργική.

Θὰ κοπιᾷσῃ τις νομίμως καὶ σπείρῃ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τοῦ θουρισμοῦ.

Νομίμως θὰ μοχθήσῃ τις διὰ νὰ γίνῃ ἐπιστήμων καὶ τεχνίτης.

Νομίμως θὰ ἐνεργήσῃ διὰ νὰ ἀνεγείρῃ οἰκοδομήν, διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἄρτον. Διότι ἂν τὰ κύρια χρειώδη πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἄρτου εἶναι ἄλευρος, ὕδωρ καὶ πῦρ, ἐὰν τις πα-

ρασκευάζη τὴν πυρὰν καὶ ἐπ' αὐτῆς βάλλη τὴν ἄλευρον θὰ τεφροποιῆ ταύτην ἢ ἐὰν ἐπιχύνη τὸ ὕδωρ θὰ ἐξουδετεροῖ οὕτω τὸ ἄλλο στοιχείον, ἤτοι θὰ φθίρῃ διὰ τῆς ἀλόγου ἐνεργείας του ἐπ' ἄπειρον τὰ μὲ νόμιμον κόπον κτώμενα θεμελιώδη στοιχεία, χωρὶς ποτε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν, ἐὰν δὲν ἐνεργῆσῃ νομίμως (ἐλλόγως).

Ἄνευ ὄρων ὄθεν, ἄνευ ἀντιτηχώματος, δὲν δύναται νὰ χορηγηθῆ τι δικαίως, κατὰ θεμελιώδη λογικὸν κανόνα.

Ὁ κανὼν ὃ οὗτος ἔχει ἀπόλυτον ἰσχὺν ἐν τε τῷ ὑλικῷ καὶ τῷ πνευματικῷ κόσμῳ.

«Ἐὰν θέλητε, λέγει, (ὑπὸ ὄρον) καὶ εἰσακούσητέ μου (τότε δικαίως) τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε. Ἐὰν δὲ μὴ, (τότε πάλιν δικαίως) μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεταί».

Ἰδοὺ τίθενται ἀθάνατοι καὶ ἐνδοξοὶ ἐν τῷ παραδείσῳ (ὑπὸ ὄρον ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης) νὰ μὴ φάγωσιν ἀπὸ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, καὶ ἀθετήσαντες τὸν ὄρον ἀπέλωσαν τὰ κεχορηγημένα οἱ πρωτόπλαστοι.

Καὶ ἀλλαγῶν: «Καὶ λέγει αὐτοῖς, διατι ἐστήκατε ὧδε ἄργοι; καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνά του ἀντὶ ὠρισμένης ἀμοιβῆς διὰ νὰ ἐργασθῶσιν. Ὁμοίως ἀπέστειλεν ἄλλους κατὰ τὴν τρίτην, ἕκτην, ἐνάτην καὶ τελευταίαν ἐνδεκάτην ὥραν νὰ ἐργασθῶσιν ἅπαντες ἀντὶ ἀναλόγου ἀμοιβῆς, ἣν καὶ ἀπέδωκεν ἐνὶ ἐκάστῳ».

Διεκήρυξεν οὕτω καὶ ὑπέδειξεν εἰς πάντα, τὸν θεμελιώδη τοῦ Δικαίου λογικὸν κανόνα, ὅτι χωρὶς νὰ ἐργασθῆ τις, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ πληρωθῆ καὶ δὲν πρέπει νὰ προσδοκᾷ, οὔτε θὰ λάβῃ ἀμοιβὴν ἐὰν δὲν ἀγωνισθῆ, ὑπομιμνήσκων συνάμα εἰς πάντας, ὅτι ἡ ἐπίγειος αὕτη δοκιμαστικὴ ζωὴ εἶναι τῶν τεταγμένων νομίμων ἀγώνων ὁ χρόνος καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν ἐξεγερτικῶς, ἵνα τί χάνετε πολύτιμον χρόνον μένοντες ἄργοι;

Τὸν θεμελιώδη δὲ τοῦτον τοῦ δικαίου κανόνα καὶ τὴν αὐστηράν καὶ ἀπροσωπώληπτον Θεῖαν Δικαιοσύνην ἐφάνέρωσεν ὁ Θεάνθρωπος καὶ εἰς τοὺς ἐκ τῶν μαθητῶν Του ζητήσαντας πρωτεῖα εἰπὼν: «τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε, τὸ δὲ καθῆσαι ἐκ

δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου, οὐκ' ἔστιν ἐμὸν δεῦναι ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται».

Ἦτοι δοθήσεται ἐνὶ ἐκάστῳ οὐχὶ προτιμήσαι, ἀλλ' αὐστηρᾶ δικαιοσύνη, ἢ ἀνταξία τῶν νομίμων ἀγώνων του ἀμοιβῆ, κατὰ τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου εἶναι προκεκηρυγμένοι ὑπὸ τοῦ Δικαίου Θεοῦ οὐσιαστικοὶ ἀγῶνες καὶ τὰ ἔπαθλα τῶν νομίμων νικητῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου περὶ τοῦ Θεανθρώπου: «Ἐταπείνωσε, λέγει, ἑαυτὸν μέχρι σταυρικοῦ θανάτου διὸ (ἦτοι δικαίως) καὶ ὁ Θεὸς ὑπερύψωσεν αὐτὸν καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα». Καὶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του λέγει ὁ ἴδιος «τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, διὸ ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος», ὁὐκ τοῦ τελεσθέντος νομίμου ἀγῶνος προσερχόμενος ὄντως δικαίος στέφανος.

Βαίνομεν νικηφόρως πρὸς τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ ἡμῶν, καὶ διανοίγονται ἀπαύστως νέοι ἀτέρμους πνευματικοὶ ὀρίζοντες, πλήρεις θεληγῆτρων, αἰχμαλωτίζοντες τὸν νοῦν διὰ τοῦ μεγαλείου των.

Ἡ ἐναρμόνιος καὶ ἀμοιβαία ἀναγνώρισις τῶν δύο κόσμων Οὐσιαστικοῦ καὶ τυπικοῦ κατὰ πᾶσαν συνάντησιν, καθ' ἕκαστον σταθμὸν, συνοδεύεται ὑπὸ ἀγίου φιλήματος, μαρτυροῦντος τοῦ ποιητοῦ καὶ Κυβερνήτου αὐτῶν Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, τὴν Ἄπειρον Σοφίαν καὶ Ἀγαθότητα.

Καὶ ἐνῶ τὰ γεγονότα διασταυρωτικῶς ἀλληλεπικυρούμενα, στέφουσι καθολικῶς τὴν Ἀλήθειαν, ἀποδεικνύεται δι' αὐτῶν πειραματικῶς ἡ κυριαρχικὴ δύναμις τοῦ Νόμου, ἐν τε τῶ πνευματικῶ καὶ ὑλικῶ κόσμῳ καὶ ἀποκαλύπτεται συνάμα ἡ εἰδεχθῆς καὶ πολύπους ἐρημωτικὴ αὐθαιρεσία ὑπὸ τὰ διάφορα ἀπατηλὰ σχήματά τῆς.

Πᾶς τις δύναται νὰ συμβουλευθῆ τὴν γενικὴν ἱστορίαν διὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἐὰν ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ἡ αὐτοδικία εἶναι παράνομος καὶ ἐπομένως καταδεδικασμένη καὶ ἀπρηγορευμένη πανταχοῦ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Καὶ χωρὶς νὰ συμβουλευθῆ περὶ τούτου τὴν γενικὴν ἱστορίαν, θὰ σχηματίσῃ ἀκλόνητον πεποίθησιν βασανίζων τὰ γεγονότα, ὅτι ἡ αὐτοδικία εἶναι αὐθαιρεσία καταδεδικασμένη ἐξ αὐτῆς τῆς ιδιότητός της εἰς χρεωκοπίαν, διότι ἀποδεδειγμένως φθερίζει τὰ πάντα καὶ δὲν παράγει τίποτε.

Ἡ αὐτοδικία εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς ἀλληλοσφαγῆς καὶ ὅπου ἐπικρατήσῃ φέρει τὴν ἐρήμωσιν. ὡς ἡ πανώλης

Ἡ καταρτιστικὴ δύναμις παντὸς ἔθνους, παντὸς λαοῦ καὶ πάσης κοινωνίας, μεγάλης ἢ μικρᾶς, ἤτοι αὐτὴ αὐτὴ ἢ βάσις πάσης κοινωνίας εἶναι ὁ νόμος, ὁ διακρίνων καὶ ὀρίζων καὶ προστατεύων τὸ δίκαιον ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀποτελούντων τὴν κοινωνίαν μελῶν· καὶ ὄχι μόνον τὴν βάσιν ἀποτελεῖ πάσης ἀνεξαιρέτως κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ τὴν διατηρητικὴν δύναμιν καὶ εὐήμερίαν της, ἀξομειουμένην κατὰ λόγον τοῦ βαθμοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἀμερολήπτου ἀπονομῆς της.

Καὶ ἡ μᾶλλον βάρβαρος καὶ ἀγρία κοινωνία, δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπαρξιν οὐδὲ νὰ διατηρηθῆ καὶ ζῆσῃ, ἐὰν δὲν ἔχῃ νόμιμον βάσιν, ἐντελῆ ἡ ἀτελῆ, ἐκ στοιχειωδῶν κανόνων ἀποτελουμένην δικαιοσύνην, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα θὰ φανεροῦσι τὴν ἀξίαν της.

Ἡ ἀντίθετος ἔθελ, ἡ ἐχθρὰ τῆς δικαιοσύνης αὐθαιρεσία, εἶνε ἀρνητικὴ καὶ ὄχι μόνον δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ βάσιν κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπλῆ ἐπισκέπτρια ἐν οἰαδῆποτε κοινωνία εἶναι ἐπικίνδυνος, ὡς ἡ πανώλης ἐρμηωτική.

Ἐκάστη κοινωνία ἀνεξαιρέτως μεγίστη ἢ ἐλαχίστη, πεπολιτισμένη ἢ βάρβαρος, οὐχὶ ἐκ λόγων φιλανθρωπίας ἢ πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἐκοῦσα ἄκουσα ἔχει καταδεδικασμένην καὶ ἀπυγορευμένην τὴν αὐτοδικίαν, ὡς αὐθαιρεσίαν, διότι εἶναι ἡ ἄσπονδος ἐχθρὰ καὶ ὑπονομεύτρια πάσης κοινωνίας, μηδενίζουσα διὰ τῆς ἐπικρατείας της τὴν ὑπόστασιν ἐκάστης τοιαύτης.

Τὶς θὰ ἐπιζῆσῃ λ. χ. εἰς κοινωνίαν ἐπιδιδόμενην εἰς τὴν ἐξοντωτικὴν αὐτοδικίαν ;

Ὁ ἰσχυρότερος κατὰ τοὺς βραχίονας καὶ ὀλιώτερος κατὰ τὸν χαρακτῆρα.

Καὶ αὐτὸς θὰ καταστῇ ὁ ἀθλιέστατος καὶ δυστυχέστατος πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὄντων, διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅλας τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας του, θεραπεύων τὰς ἀσθενείας του ὡς ἰατρός καὶ φαρμακοποιός, ἐνδύομενος ὡς ῥάπτῃς, ἱκανοποιῶν τὴν πεινάν του ὡς ἀρτοποιὸς καὶ μάγειρος, ὑπόχρεως ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν ἀνθρωποφάγων θηρίων ἢ νὰ συμμαχήσῃ ἐπὶ τέλους μετὰ τοῦ λέοντος καὶ τῆς τίγρεως καὶ συναποτελέσῃ μετ' αὐτῶν τῆς ἀθαιρέτου ἰσχύος τὴν τοιαύτην κοινωνίαν, ἐὰν οἱ σύμμαχοι ἐμμείνωσιν ἐπὶ πολὺ πιστοί.

Τοιαύτην φρικώδη εἰκόνα ἐμφανίζει καὶ τοιοῦτον τελικὸν ἀποτέλεσμα θὰ ἔφερον ἢ ἐπικράτεια τῆς ἀθαιρεσίας ἐν οἰαδήποτε κοινωνίᾳ.

Ὁ νόμος ἐκάστης πολιτείας δὲν ἐπιτρέπει εἰς οὐδένα νὰ αὐτοδικήσῃ, καὶ ὅταν ἀκόμη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του φονευθῇ τὸ τέκνον του ὑπὸ ἄλλου.

Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἀδικηθεὶς πρὸς πλήρη ἱκανοποίησίν του, θάἐπέβαλλεν εἰς τὸν δράστην δι' αὐτοδικίας, αὐτὸς ἀπ' εὐθείας, τιμωρίαν μικροτέραν ἢτοι τὸ ἐν πέμπτον ἢ δέκατον τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης, διὰ τὴν ἀξιοποιῶν πράξιν, τιμωρίας, δὲν ἐπιτρέπεται νομίμως οὐδὲ τότε, διότι τὸ τοιοῦτον ἀποτελεῖ ὕβριν καὶ ἀποκῆρυξιν τοῦ νόμου, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου εἰσὶ πάντες ἀνεξαιρέτως ὑπεύθυνοι, καὶ ἕκαστος διὰ τὴν ἑαυτοῦ παραβατικὴν πράξιν.

Διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος, αἱ πράξεις ἐκατέρων εἶναι παράνομοι καὶ τιμωρητέαι ἐκάστη κατὰ τὴν πρόβλεψιν τοῦ νόμου, ἐρμηνευομένου πάντοτε, εὐχὶ ὑπὸ τῶν ἐριζόντων καὶ ἐνδιαφερομένων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κεκτημένων νόμιμον ἰδιότητα, ἀμερολήπτων κριτῶν, οἵτινές εἰσιν ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ **Δικαίου Θεοῦ**.

Ἡ Γενικὴ ἔρευνα τοῦτο ἀπέδειξε καὶ τοῦτο ἀτελευτητὸς ἀποδεικνύεται, ὅτι νόμῳ κατορθοῦνται τὰ πάντα, καὶ ἐπομέ-

νωσ ἡ ἐτυμηγορία ἀνήκει εἰς μόνον τὸν νόμον.

Ἡ αὐτοδικία ἔθεν καθολικῶς εἶναι ἀποκεκρηυγμένη καὶ αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη ὑπὸ πάσης ἀνεξαιρέτως κοινωνίας, ὡς ἀμείλικτος ἐχθρά καὶ ὀλέτεραι τῆς ὑποστάσεως πάσης τοιαύτης.

Καὶ ἐὰν ἡ αὐτοδικία δὲν ἐπιτρέπηται καὶ εἶναι πανταχοῦ αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη μεταξὺ τῶν δύο ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὀλίγων, ἀσυγκρίτως αὐστηρότερον δὲν ἐπιτρέπεται καὶ εἶναι ἀπηγορευμένη μεταξὺ τῶν πολλῶν.

Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἀνεπισήμων ἰδιωτῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνη χώραν ἢ παράνομος αὐτοδικία, κατὰ μείζονα λόγον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνη χώραν εἰς ἐπισήμους κύκλους, μεταξὺ ἐπισήμων Ἀρχῶν.

Ὅταν ἐπιτάσῃ τις τὸ ὑπεξούσιον τέκνον του ν' ἀπέχη τῆς αὐτοδικίας καὶ πάσης παρανομίας, ἔχει ἐπίσης ἐξ αὐτοῦ τοῦ προστάτου, ὅλων ἀνεξαιρέτως, νόμου, καὶ τὸ τέκνον του πληρῆς δικαίωμα, ἐὰν βλέπῃ αὐτὸν τὸν ἐπιτάσσοντα ἀδικοῦντα καὶ παρανομοῦντα, νὰ τὸν πλήξῃ μὲ τὴν παροιμώδη ἐκείνην καὶ πάντοτε λιαν ἀρμωστικὴν ἀντεπιταγήν: «Ἠγοῦ τῆς ὁδοῦ καὶ κατ' αὐτὴν βαδίζειν πειράσομαι».

Διότι ἀποδεδειγμένως οἱ Ἀρχηγοὶ παρέχουσι πάντοτε τὸ ὑπόδειγμα εἰς τοὺς ὑπεξουσίους.

«Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν, ἑαυτὸν ὑπολιμπάνων τοῖς πᾶσιν ὑπογραμμὸν» λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ παρέσχεν οὕτως εἰς τὸν ἄνθρωπον νόμιμον ἀναγεννητικὸν μέσον.

Ὁ Θεὸς ἠδύνατο, καὶ δύναται πάντοτε ὡς παντοδύναμος, νὰ ἐκδιᾶσῃ τὰς πύλας τοῦ Ἄδου καὶ ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς ἐχθρικῆς δουλείας τὸν ἄνθρωπον καταργῶν αὐτῶ, ἰσχύϊ, τὸν θάνατον.

Ἄλλὰ δὲν ἐπραξε τοῦτο, ἰσχύϊ ἀδιακρίτῳ, διότι ἡ Ἀπειρος Ἰσχύς Του ἐπαναπαύεται εἰς τὴν Ἰσχύν τῆς Δικαιοσύνης Του, ὅπως σαφῶς λέγει ἡ Ἐκκλησία οὕτωςεἰ: «Ἅγιος Ἀθάνατος τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ ἐν **Ῥίῳ ἀναπαυόμενον**».

Ὁ Ἐλλογος Θεὸς ἐποίησε πάντα καὶ ποιεῖ ἐλλόγως καὶ οὐδὲν ἐποίησεν ἢ ποιήσει εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ἄνευ τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου Του.

«Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένοντο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἐν ὃ γέγονεν».

Ἐθυσίασεν ὁ Δίκαιος ἐξ ἀπειροῦ, ἀλλὰ πάντοτε δικαίας ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὸν μονογενῆ Του υἱόν, ἵνα οὕτω νομίμως, δικαίως χορηγήσῃ τὴν χάριν τῆς ἀπολύτρωσews καὶ καταργηθῇ, νομίμῳ Θεῷ Θανάτῳ, ὃ ἐκ τῆς παρανομίας προελθὼν Θάνατος.

Τί ἄλλο εἶναι, ὅπως λαμβάνουσι χώραν σήμερον οἱ πόλεμοι ἢ, καθ' ἕκαστος τοιοῦτος εἶναι καθαρὰ αὐτοδικία μεταξὺ πολλῶν;

Ὁ κινῶν τὴν χεῖρα ἢ τὴν γλῶσσάν του, καθ' ἄλλου ἀνθρώπου εἶναι αὐθαίρετος, παράνομος καὶ υπεύθυνος ἀπέναντι τοῦ νόμου, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἀδικηθέντα, δι' αὐτοδικίας ν' ἀποδώσῃ τὰ ἴσα ἢ καὶ ἐλάχιστα, ἀλλ' ἱκανοποιεῖ αὐτὸν ὁ νόμος, ὃ διακρίνων τὸ ἀδικημα καὶ ὀρίζων τὴν ποινὴν, ὃ κεκτημένος τὴν ἐτυμηγορίαν, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἅπανταχοῦ ἀνεξαιρέτως καθιερωμένον δίκαιον.

Ἐὰν ἡ λαιμητόμος δὲν κινεῖται καθ' ἑνὸς ἀνθρώπου, ἢ μόνον τῇ ἐτυμηγορίᾳ τοῦ νόμου,

Ἐὰν ὁ τυφεκισμὸς ἑνὸς στρατιώτου δὲν γίνεται πρὸ ἢ ἄνευ τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ νόμου,

Τὸ πυροβόλον θὰ σπρέφῃται καὶ θὰ ἐξεμητῇ τὸν θάνατον κατὰ **χιλιάδων ἀνθρώπων**, ἄνευ τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ νόμου, ἢται αὐθαίρετως;

Ἐπὶ παντὸς πολέμου, ἢ ἐτυμηγορία τοῦ νόμου θέτει εἰς κίνησιν τὰ θανατηφόρα ὅπλα καὶ ἐπέρχεται στιγμιαίως ὁ θερῖσμός χιλιάδων λογικῶν ὄντων;

Ἐκτελεῖται νόμιμος ἀπόφασις ἐκδοδομένη παρὰ τῶν μὴ ἐνδιαφερομένων καὶ νόμιμον ἰδιότητα περιβεβλημένων κριτῶν, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν παντὸς πολέμου, σύμφωνα μὲ τὸ καθολικῶς καθιερωμένον δίκαιον, ἢ αὐθαίρετως καὶ ἐναντίον τοῦ

καθολικῶς ισχύοντος δικαίου (αὐτοῦ τοῦ αὐστηρῶς ἐπιβαλλομένου εἰς τοὺς ὑπέξουσιους λαοὺς, ὑπὸ τῶν ἐπιγείων Ἀρχῶν), αὐτοὶ ἀπ' εὐθείας οἱ ἐρίζοντες καὶ ἐν ἀναβρασμῷ εὐρισκόμενοι, αὐτοδικοῦσι, παρασυρομένων οὕτω χιλιάδων λογικῶν ὑπάρξεων, παρανόμως, εἰς τὴν ἀλλήλοσφαγίαν;

Ἡ διαιτησία μετὰ τὸν πόλεμον ἔρχεται ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν παράνομον τοῦ νικητοῦ δύναμιν; Ἐρχεται δηλονότι ἵνα νομιμοποιήσῃ τὴν αὐθαίρετον ἰσχύιν;

Διότι αὐτὸ τοῦτο σημαίνει, μετὰ τὸν πόλεμον διαιτησία.

Ἐπιδιώκεται τοιουτοτρόπως ἡ ὑποδούλωσις, τοῦ ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Κυριάρχου νόμου. Τὸ ζήτημα εἶναι παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος καὶ πρέπει νὰ βασιανισθῇ ὑφ' ἑλας τὰς ἐπόψεις.

Οἱ ἰσχυροὶ κατὰ τοὺς βραχίονας γίνονται βασιλεῖς ἢ οἱ ὀριζόμενοι καὶ ἀναγνωριζόμενοι ὡς ποιοῦτοι ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅστις περιβάλλει αὐτοὺς μὲ τὴν βασιλικὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν, ὅστις εἶναι ἀποδεδειγμένως ἡ τιμὴ καὶ δόξα καὶ βασιλικὴ δύναμις καὶ τῶν ἐπιγείων βασιλείων καὶ τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείως, (Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ Σοφίαν, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος) καὶ παντὸς ἀνθρώπου; διότι μόνον διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου φέρεי πάντα τὰ ἐπιστημονικὰ κατορθώματά του ἕκαστος.

Δὲν ὑποδεικνύομεν ὑψηλὸν βαθμὴν οὐσιαστικῆς δικαιοσύνης, ὑπαγορευούσης νὰ στρέψῃ τις καὶ τὴν ἀριστερὰν, ὅταν ραπισθῇ εἰς τὴν δεξιὰν καὶ νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸ ἔνδυμα εἰς τὸν ἀπαιτοῦντα τὸ ἱμάτιόν του.

Ὁ Δίκαιος μισθοποδότης λέγει: «ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω,» κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς πίστεως καὶ προαιρέσεως καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἀσυγκρίτου ἐνδεχομένου κακοῦ, ῥήξεως καὶ φόνου, δυσεπανορθώτου καὶ ἀθεραπεύτου κακοῦ, παραγγέλλει τὴν παραίτησιν τῶν ὑποδεεστέρων. Ἄλλ' ὅπως ἀπογυμνώσωμεν τὸν ἐχθρὸν καὶ προλάβωμεν πάντα ἰσχυρισμὸν, ὃν ὑποδείξωμεν τὸ στοιχειῶδες δίκαιον, τὸ ἐπικρατοῦν καὶ προστατεύον αὐτὰς τὰς τάξεις τῶν ἀλόγων ζώων, αὐτὸ τὸ τυπι-

κὸν δίκαιον.

Εἰς τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον τῶν θαλασσῶν, ὁ καρχαρίας καὶ οἱ λοιποὶ αἰμοδόροι ἰσχυροὶ ἰχθύς, εἶναι οἱ ἀποκλειστικοὶ κάτοικοι καὶ κυρίαρχοι, ἢ συμβιοῦσι καὶ συνδιδαιωνίζονται μετ' αὐτῶν καὶ τὰ λοιπὰ πολυάριθμα εἶδη ἰχθύων, μέχρι τῶν ἀσθενεστάτων τοιούτων;

Ὁ Λέων καὶ ἡ τίγρις καὶ τὰ λοιπὰ αἰμοδόρα θηρία, καὶ τὰ ἀρπακτικὰ πτηνὰ εἶναι οἱ ἀποκλειστικοὶ κύριοι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἢ καὶ πάντα τὰ τούτων ἀσθενέστατα εἶναι παμπληθῆ καὶ συνδιδαιωνίζονται;

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι προστατεύουν τὰ ἀσθενῆ ταῦτα ζῶα χερσαῖα καὶ θαλάσσια, ὥστε νὰ διαιωνίζονται ἢ ἡ σαφῆς διδασκαλία τῶν γεγονότων τούτων, γεγονότων ἀδιαβάτων καὶ ἀμεταβλήτων, μηδενίζει τὴν ἀπαισίαν ρῆσιν, «ὅτι τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροῦ εἶναι τὸ δικαιότερον», ρῆσιν ὀδηγοῦσαν οὐχὶ εἰς τὴν ἀπλήν ἀλλ' εἰς τὴν ἀγρίαν κτηνωδίαν, τὸν, ἄφθαρτον στέμμα φέροντα, λογικὸν ἄνθρωπον;

«Ὅν φονεύσεις οὔτε ἄλλον ἄνθρωπον οὔτε τὸν ἑαυτὸν σου» ἐπιτάσσει ὁ Θεὸς Νόμος.

Πᾶς χριστιανὸς στρατιώτης ἢ ἰδιώτης εὐρισκόμενος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ τούτου παραγγέλματος καὶ ἀνθρωπίνου ἀντιθέτου, ὅποιον ὀφείλει νὰ τηρήσῃ ἵνα μὴ εὐρεθῇ ἐν παρακοῇ; τὸ δίκαιον παράγγελμα τοῦ Θεοῦ ἢ τὸ ἀντίθετον παράνομον τοῦ ἀνθρώπου;

Μετὰ τὴν διάγνωσιν τῆς ἀληθείας, ὅποια ἐπίγειος Χριστιανικὴ Ἀρχή, θὰ κάμῃ παράνομον χρῆσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, (ἐναντι τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπεύθυνος), κεχορηγημένης αὐτῇ καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου;

Ὅποια χριστιανικὴ Κυβέρνησις, ἀπέναντι τῆς ἐπιτακτικῆς παραγγελίας τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐτυμηγορίας τῶν καθολικῶν γεγονότων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης παγκοσμίου ἐπιθυμίας, θὰ διεξαγάγῃ τοῦ λοιποῦ πόλεμον παράνομον, ἢ θὰ δώσῃ ἠθικὴν συνδρομὴν ἢ συμμαχικὴν βοήθειαν καὶ ἐνθάρρουνσιν εἰς οἰονδήποτε αὐθαίρετον, ἢ θὰ ἀδιαφορήσῃ πρὸς ἐξακολούθησιν πα-

ρυνόμενων πολέμων, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αὐθαιρεσίας, ἔταν αποδεδειγμένως ἡ τιμὴ καὶ δόξα καὶ ἰσχὺς ἐκάστης Κυβερνήσεως καὶ κοινωνίας καὶ ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου, ἡ ὑπαρκτικὴ καὶ διατηρητικὴ δύναμις πάντων ἀνεξαιρέτως, ἦτοι τὸ Α καὶ Ω, ἐξαρτῶνται καὶ ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου, ἀπὸ δὲ τῆς γρεωκόπου αὐθαιρεσίας προέρχονται ἡ ἀδοξία, ἡ ἐρημωσις καὶ ὁ θάνατος ἦτοι πάντων ἡ φθορά.

Τὸ Σύμβολον τῆς Εἰρήνης ἀπέχτεινεν οὐσιαστικῶς τὴν παρανομίαν καὶ ἡ Σημαία τοῦ Σταυροῦ, Σημαία δικαιοσύνης, θὰ καταδιώξῃ ἐξοντωτικῶς, τὴν ἀμείλικτον ἐχθρὰν τοῦ θρημουργικοῦ κόσμου, καὶ θὰ ὑποτάξῃ, καὶ τυπικῶς τὴν ὑπουλον μιδονίστριαν αὐθαιρεσίαν, εἰς τὸ ἀήττητον κράτος τῆς.

Καὶ ὅτε ἀκόμη, οἰαδήποτε ἀνάγκη θὰ ὑπεργόρευε τὴν δικαιώσιν τῶν πολέμων, ὑποχρεωτικῶς πρέπει νὰ προηγήται, παντὸς τοιοῦτου, ἡ ἐτυμηγορία τοῦ Νόμου, νὰ ἐκτελεῖται νόμιμος κατὰ τύπον καὶ κατ' οὐσίαν ἀπόφασις, κατὰ τὸ καθολικῶς ἰσχυρὸν δίκαιον.

Ἄλλὰ ὅποσον εἶναι τὸ τόσον ἰσχυρὸν ἔθνος ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπερ θὰ κατεφρόνει καὶ θὰ ἠθέτει νόμιμον ἀπόφασιν, τῆς ὁποίας ἡ πλήρης ἐκτέλεσις θὰ ἦτο ἀνατεθειμένη εἰς κραταιότατον συμμαχικὸν σύνδεσμον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διεξαγάγῃ νικηφόρως τοιοῦτον πόλεμον κατὰ ἀρρήκτου καὶ ἀκαταγωνίστου συνασπιστικοῦ Κολοσσοῦ;

Κολοσσοῦ νομίμου, τοῦ ὁποίου οἱ στρατιῶται οὐχὶ πλέον ὡς φονεῖς, ἀλλ' ὡς μάρτυρες Χριστιανοί, ἐν ἐνθουσιῶδει ἀλλαγμῶ θὰ ἀπέθνησκον, ἀγαλλόμενοι, ὑπὲρ τοῦ νόμου, διὰ νὰ καθυποτάξωσιν εἰς τὸ κράτος τῆς Δικαιοσύνης τὴν ἀνθρωποφάγον καὶ ἐρημωτικὴν αὐθαιρεσίαν;

Θὰ ἀπέθνησκον μὲ τὸ γλυκὺ ἐκείνο καὶ γαληνιασθὸν Χριστιανικὸν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, διὰ νὰ γλυκάνωσι τὴν γενικὴν Πεκρίαν, διὰ νὰ ἀνυψώσωσι τὸ σύμβολον τῆς Εἰρήνης, τὴν ἀήττητον σημαίαν τοῦ Σταυροῦ, δεῖν ἀπέρρευεν ἡ οὐσιαστικὴ ἐλευθερία καὶ θὰ ἐκπηγάσῃ καὶ ἡ ἐγκόμιος τυπικὴ, διαχέουσα εἰς πάντας τὴν γαλήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἐν ἀδελ-

φικῆ δικαιοσύνη.

Οὐδὲν τοιοῦτον ἔθνος ὑπάρχει οὐδὲ θὰ εὑρεθῶν τοῦ λοιποῦ ὑπέρμαχοι καὶ θιασῶται πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀβιβαρσίας, καὶ ὁ ποθητὸς σκοπὸς τῆς παγκοσμίου Εἰρήνης εἶναι ἐξηραλισμένοι καὶ θὰ ἐκπληρωθῆ τάχιστα.

Ἄπαντα τὰ ἐγκόσμια Χριστιανικά Κράτη εἰσι κεκλημένα πρὸς τοῦτο, καὶ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς Χριστιανικοὺς λαοὺς τοῦ Κόσμου ἀφορῶσι τὰ θεῖα ῥήματα:

« Ἡμεῖς λέγει, ἐστὲ τὸ ἅλας τοῦ Κόσμου καὶ ἐὰν τὸ ἅλας μωρανθῆ, ἐν τινι ἀλισθήσεται ; »

Ἐὰν τὸ ὑπόδειγμα τῆς νομιμότητος δὲν προέλθῃ ἐκ τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, πόθεν ἄλλοθεν θὰ προέλθῃ ;

Πόθεν ἄλλοθεν ἢ ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ προκύψωσι τὰ καλὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης, ἵνα οὕτω καθοδηρούμενοι πάντες πρὸς τὴν νομιμότητα καταστῶσιν εὐτυχεῖς καὶ δοξάσωσι τὸν Ἐπουράνιον Θεὸν καὶ πατέρα πάντων ;

Ἡ αὐγὴ ἐπεφάνη καὶ ἡ ἡμέρα ἐγγίζει, ἡμέρα παγκοσμίου χαρᾶς καὶ ἀδελφώσεως, ἡμέρα γενικῆς ἐλευθερίας καὶ ἀπολυτρώσεως ἀπὸ τῆς ἐπονιδίστου καὶ ἀνθρωποφάγου ἀβιβαρσίας.

Πεποιθᾶμεν ὅτι ἅπαντες οἱ λαοὶ θὰ χαιρετίσωσιν ἐνθουσιωδῶς τὴν πλήρη νίκην τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης, καὶ θὰ ἀποδεχθῶσι τὸ χαρμόσυτον τοῦτο σάλπισμα τῆς Παγκοσμίου Ἐλευθερίας, ὡς ἐθνικὸν πρὸς αὐτοὺς ἀσπασμὸν· οἱ δὲ Χριστιανικοὶ λαοὶ οἱ συντελέσαντες καθ' οἰονδήποτε τρόπον εἰς τὸ νὰ δοθῆ καὶ εἰς τοὺς Κρῆτας ἔστω καὶ ὀλίγον ῥῶς Ἐλευθερίας, ὅτι θελοῦσι θεωρήσει τοῦτο ὡς δεῖγμα ἀκοιμῆτου πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνης, ἀπάντων τῶν Ἐκκλησιῶν, μὲ τὴν ἐγκάρδιον προσδοκίαν, ὅτι ταχέως θὰ συμπληρώσωσι τὸ ἔργον τῆς Ἐλευθερίας, καὶ θὰ συνηγορήσωσιν ἐκθύμως ὑπὲρ τῆς ἀποδόσεως ἐνὶ ἐκάστῳ λαῷ ὅ,τι δικαίως τῷ ἀντι-
χει, πρὸς δόξαν τοῦ **Προσκυνήτου Δικαίου Θεοῦ.**

Ὁ Γράψας
Γ. Δ. Λ.

Τριῦται Δραχ. 2